Loveswept

Roman de dragoste

Patricia Potter

Darul cel mai de preț

Patricia Potter.

Darul cel mai de preţ.

The Greatest Gift.

Traducerea Virgil Florea

Editura Victoria
1993

ISBN 973 – 95055 – 1 – 0

1.

David Farrar privi urât la mesajul pe care-l avea în mână şi scoase un oftat lung, greu, de frustrare. Era ultimul lucru de pe lume de care avea nevoie.

Un reporter, pe nume Lane Drury, din Washington, se afla la hotelul dărăpănat din Valea Cade, acea comunitate mică, pe care David o numea „acasă”, şi voia un interviu. David înjură în

şoaptă, destul de încet ca fiul său să nu audă. La naiba cu tipul ăla. Nici măcar nu avusese amabilitatea să telefoneze şi să întrebe dacă David ar consimţi să-i dea un interviu, presupunând, se pare, că un articol va fi bine venit. Dar nu era. Copiii – elevii lui – şi familiile lor ar suferi, s-ar simţi ca nişte obiecte de caritate, lucru pe care îl dorea mai puţin decât orice altceva.

Oamenii din valea aceasta erau săraci, dar aveau mândrie într-o măsură substanţială.

— Ei, tată, nu mai avem panglici.

David se uită în jos la fiul lui mai mic, care deranjase deja ordinea făcută în casă de menajera lor ocazională, Mabel. În cinci minute după ce venise de la şcoală, Theo era deja băgat până-n gât în hârtie de împachetat pentru cadourile de Crăciun. David nu putu decât să zâmbească acru la dezastrul care se întindea în faţa lui. Pretutindeni erau cutii, precum şi bucăţi de hârtie cu desene de Crăciun, panglici şi etichete. Capul mic, negru, al lui Gertrude se ridica deasupra învălmăşelii; o fundă uriaşă roşie căzuse peste

unul din ochii orbi ai căţelei, dându-i un aspect de clown…

— Poate că, dacă le-ai fi folosit pentru pachete şi nu pentru Gertrude… îi spuse David fiului său.

— Dar Mabel a zis că vine un reporter şi am vrut ca Gertrude şi Henry să arate cât mai bine. În ultima vreme au fost cam răpănoşi.

— Aşa şi sunt, cam răpănoşi, afirmă David. Iar reporterul n-o să stea atât de mult aici ca să-i observe.

O să aibă el grijă de asta… Theo se întristă puţin.

— Cred că e plăcut să ne vedem poza în ziar David se aplecă şi dădu deoparte o buclă de păr de pe faţa fiului său de opt ani

— Tu crezi că totul e plăcut, îi spuse blând. Îşi iubea băiatul vesel şi fericit care era încă entuziasmat să facă pachetele, chiar după săptămâni de asemenea activitate în fiecare după-amiază şi la sfârşit de săptămână.

Băiatul mai mare, Abe, fugea adesea din

camera aia, după ce considera că a prestat suficiente ore de muncă. La Abe nu era vorba de lipsă de participare sau de interes. Deşi avea doar unsprezece ani, părea de peste treisprezece. Pur şi simplu, Abe avea nevoie de timp pentru el însuşi cum avea nevoie de aer să respire. Întotdeauna fusese aşa, liniştit, gânditor şi silitor la învăţătură, în timp ce Theo era ca o dinamită abia ţinută în frâu, plin de energie şi entuziasm şi gata de năzbâtii. Avea un zâmbet care lumina lumea şi un aspect care parcă spunea „Viaţa e grozavă, nu-i aşa?” David spera cu sinceritate că nu se va schimba niciodată. Era foarte fericit că-i avea pe aceşti doi băieţi, că avea o slujbă care-i plăcea şi un loc pe care-l iubea. Ar fi dorit doar ca Julia să-i fi putut vedea acum pe fiii lor. David lăsă din mână notiţa şi se aplecă să desfacă funda lui Gertrude. Ea îl linse în semn de mulţumire. Gertrude era pupâcioasă. Mergea nepăsătoare pe un drum de ţară, când David şi băieţii au văzut-o prima dată. Nu era decât oase, dar găsise suficientă energie să-l lingă pe David pe gât, o expresie de afecţiune,

pe care continua s-o practice.

Şi apoi, mai era Henry, care se afla probabil undeva pe sub toate hârtiile alea. Henry era alt câine vagabond care ajunsese cumva să-şi facă drum până în gospodăria Farrar. Animalele au un instinct deosebit să descopere o inimă slabă, se gândea adesea David. De aceea, familia lor includea o pisică cu trei picioare, un iepure adoptat după ce tatăl unui prieten al lui Abe ameninţase să-l mănânce şi un hamster rămas de la nişte experienţe de la şcoală. Destul de straniu, se tolerau unul pe celălalt, de parcă ar fi înţeles că această casă era un sanctuar. Pasul următor decurgea firesc, îşi dădu seama David – adoptase o şcoală întreagă. Julia spunea totdeauna că el nu ştia când să se oprească.

Iar acum, un reporter ameninţa siguranţa pe care şi-o făurise cu atâta dificultate.

Nu va permite să se întâmple una ca asta, se jură el. La naiba, nu se va lăsa.

Supărat pe el însuşi pentru enervarea sa, îşi îndreptă atenţia asupra lui Theo. Avea nevoie să

se răcorească.

— De ce nu-l scoţi pe Henry la plimbare? Îmi iau şi eu haina şi vă urmez.

— Grozav, spuse Theo. Nici zăpada, nici alunecuşul nu-l impresionau. Îi plăcea să fie afară. Facem o cursă afară, adăugă el.

— Ia-ţi haina, şapca şi mănuşile, îi atrase atenţia David.

Theo dădu din cap şi fugi la dulapul din hol, în timp ce David se grăbi spre dormitorul său.

* * *

Dacă lui Lane Drury nu i-ar fi fost silă de clişee, ar fi spus... Eh, mofturi! Se mulţumi cu o condamnare mai modernă a sorţii şi condiţiilor, în timp ce se uita fix prin parbrizul maşinii, încercând să vadă prin pojghiţa de gheaţă lipită de parbriz.

Fiecare milă a acestui traseu uitat de Dumnezeu fusese un coşmar. Drumurile fuseseră alunecoase şi periculoase şi o moină măruntă şi rece, o întâmpinase de fiecare dată când se oprise

să-şi dezmorţească picioarele. Era obosită, descurajată şi furioasă. Foarte foarte furioasă. Mai cu seamă pe ea însăşi îşi făcuse asta cu mâna ei, deşi încercase să dea vina pe editorul ei, Patrick Simon, ştia bine în sinea ei că Patrick avusese dreptate când spusese că nu făcuse o treabă grozavă

Dar un articol de Crăciun! Crezuse că depăşise de mult stadiul ăsta că ajunsese la nivelul cel mai înalt al profesiunii ei. Şi tocmai asta făcea ca noua ei misiune să-i pară şi mai umilitoare. Se uită pe fereastră, căutând numerele de case, dar niciuna din cele cinci de pe stradă nu părea să aibă aşa ceva. Proprietarul hotelului nu fusese foarte exact în indicaţii, o luase greşit deja de două ori, înainte de a înţelege că ideea ghidului ei cu privire la ce însemna o stradă era cu mult diferită de a ei proprie. Ca toate celelalte din Valea Cade, nimic nu părea să fie organizat sau ca lumea.

Se uită în dreapta. Trebuie să fie casa din capăt. În toată curtea erau lăzi, iar o camionetă

veche, roz, stătea pe alee Roz, pentru Dumnezeu! Nu văzuse niciodată o camionetă roz, dar se potrivea. Cumva, se potrivea.

Şi casa însăşi arăta ca o ilustraţie dintr-o carte de poveşti. Era o construcţie mare cu două etaje, cu o verandă mare la intrarea din faţă, cu leagăn şi balansoare. Încetini, uitându-se după un loc de parcare, când un băiat cu un câine apăru ţopăind prin uşa din faţă. Câinele sări în faţa maşinii, iar băiatul ţipă şi alergă după el. Înnebunită, ea roti volanul spre stânga şi, automat, apăsă pe frână, deşi ştia că acesta era cel mai prost lucru pe care-l putea face Maşina alunecă, trecând aproape de copil şi de câine şi intră într-un şanţ. Se lovi cu capul de parbriz, când maşina se opri cu o bufnitură groaznică şi totul se întunecă

— Tatăăă

David auzi ţipătul prelung şi claxonul continuu al unei maşini şi alergă la uşă îşi dăduse searfia de panica din glasul lui Theo Probabil că s-a întâmplat un lucru îngrozitor, căci niciunul din

băieţii lui nu era alarmist Trecuseră prin prea multe.

Afară, îl zări pe Theo îngenuncheat în mijlocul străzii, ţinându-l pe Henry care lătra înnebunit.

— Eşti teafăr? îl întrebă pe Theo.

Theo dădu din cap afirmativ şi-l strânse pe Henry mai tare la piept. După gălăgia, pe care o făcea, David îşi dădu repede seama că şi câinele scăpase neatins.

David se repezi cât de iute putu peste drumul alunecos, îngheţat, spre maşină. Şanţul, folosit pentru scurgerea apei, avea doar puţină apă şi era acoperit cu o pojghiţă subţire de gheaţă. Ignoră apa rece care îi pătrunsese în pantofi, în timp ce coborî pe partea şoferului. În maşină nu era decât o persoană, o femeie pe care nu o mai văzuse niciodată, care zăcea nemişcată pe volan, având pe faţă câteva pete de sânge.

Ciocăni în geamul închis, dar ea nu se mişcă încercă uşa, dar era blocată.

David ocoli de cealaltă parte maşina văzând

că uşa era încuiată şi geamul era ridicat până sus. Ciocăni în parbriz, dar femeia nu dădu niciun semn că îl aude.

Dar întrucât nu mirosea a benzină, se linişti în privinţa pericolului de aprindere, la care se gândise întâi. Dar inima îi bătea cu putere, gândindu-se la alte posibilităţi traumatism, leziuni interne şoc. Teama, pe care n-o mai simţise de când i se spusese că soţia lui are cancer îl cutremură.

Simţi un sentiment de vinovăţie când se gândi că s-ar putea ca accidentul să fi avut loc din cauza fiului său şi a câinelui. Era familiarizat cu o asemenea stare de spirit, care l-a ţinut treaz nopţi de-a rândul, timp de doi ani după moartea Juliei David ţipă spre Theo

— Spune-i lui Abe s-o cheme pe Sheila Morrison – numărul ei e lângă telefon şi să i spună să vină cât poate de repede. Apoi, adu-mi un ciocan şi un prosop.

În afară de infirmieră, nu era nimeni la care să apeleze.

Valea Cade nu mai avea o administraţie – nu-şi putea permite aşa ceva

— Iar zona era deservită de către patrula de poliţie, a cărei cea mai apropiată staţie era la o depărtare de peste 50 mile. Asta era situaţia şi în ce priveşte cel mai apropiat spital. N-a resimţit lipsa de servicii medicale în toţi anii aceia cât Julia a fost bolnavă, iar acum, pentru prima dată de când se întorsese de, la Boston după moartea ei, se întrebă dacă luase o hotărâre înţeleaptă.

David privi din nou în interiorul maşinii, încercă să vadă dacă faţa femeii căpătase oarecare culoare, dar părul ei lung, drept, de culoarea mahonului, o ascundea vederii. Putea doar să-şi dea seama după pieptănătură că era destul de tânără. Ce dracu’ să fi căutat ea pe străduţa asta?

Străduţa începea din şoseaua principală şi se sfârşea brusc într-un câmp ce nu mai era cultivat.

Singura explicaţie că se afla acolo era că venea să-l vadă pe el. Dar el nu aştepta pe nimeni. Cu excepţia unui reporter numit Lane Drury şi

presupunea că era un bărbat. Femeia asta n-ar putea… Chiar când se pregătea să cerceteze plăcuţa de înmatriculare, Theo apăru deasupra şanţului, ţinând în mână un prosop şi un ciocan. În timp ce i le lua, văzu că vin spre el vecinii săi cei mai apropiaţi, Sam şi Sarah Talley. Sam aruncă o privire rapidă în şanţ, înainte de a sări jos, lângă David.

— Am de gând să sparg geamul, îi zise lui Sam. Alese geamul din spate din dreapta, astfel încât femeia să nu fie rănită de cioburi. Era hotărât ca nu cumva să-i mai producă femeii vreo rană. Lovi geamul cu ciocanul, până îl crăpă. Folosind prosopul ca să împingă geamul înăuntru, el îşi vârî mâna şi deblocă uşa din faţă. O deschise uşor.

Se strecură spre banchetă, închise contactul, apoi căută pulsul femeii.

Pielea îi era moale, cu degete lungi şi subţiri ca ale unui pianist.

Inima îi bătea puternic şi neîntrerupt, slavă Domnului.

Îi fu teamă să o mişte înainte de a sosi Sheila, dar îi mângâie uşor părul negru. Avea o mică tăietură pe frunte şi un cucui cât un ou de gâscă.

Cu toate că faţa îi era marcată de umflătură, era una din cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată David.

Avea o pieie sidefie şi gene lungi, negre, îi mărgineau ochii închişi.

Buzele ei aveau un contur plăcut şi arătau de parcă ar fi zâmbit uşor.

Pomeţii îi erau reliefaţi, iar bărbia puternică şi hotărâtă. Părul arăta ca mătasea şi mirosea a flori proaspete. David nu se putu reţine să nu-şi treacă degetele printre şuviţe.

Ea mormăi ceva şi el se dădu mai aproape de ea.

— O să fie totul în regulă, murmură el. O să te simţi bine. Dar să stai liniştită.

El putu să remarce că ea încerca să-şi deschidă ochii, genele îi tremurau înainte ca pleoapele să-i descopere ochii negri. Buzele ei abia se mişcară:

— Băiatul…

Inima lui David tresări. Ea a derapat din cauză că a încercat să evite să-l lovească pe fiul său. Îi era adânc recunoscător.

— E bine, zise el uşor.

— ŞI.câinele?

— Sunteţi singura accidentată, răspunse el, cu o voce cât putu de uşoară, când observă că ochii; ei se deschiseseră complet. Erau de un negru întunecat şi în ei se citea teamă şi confuzie, dar şi uşurare în legătură cu copilul şi cu animalul.

Simţi o atracţie subită pentru această femeie care se gândea întâi la ceilalţi înainte de a se gândi la ea însăşi.

Ea încercă să se mişte şi oftă, ducându şi mâna la picior.

— În curând va veni cineva să te ajute, zise el. Nu încerca să te mişti până atunci.

— Cine…?

— Sunt David Farrar, răspunse el. Băiatul pe care l-ai ocolit ca să nu-l loveşti e al meu. Îţi

datorez mulţumiri şi totodată scuze.

— Sunt… bucuroasă că… e bine. Închise ochii şi înghiţi greu, iar David avea destulă experienţă în ce priveşte durerea, ca să-şi dea seama că suferea.

Îi luă mâna şi i-o ţinu, simţindu-i degetele strânse în jurul ei, ca ale unei persoane, gata să se înece. În ciuda faptului că era rănită, strânsoarea era puternică şi caldă, şi el simţi dintr-odată o furnicătură de parcă ar fi fost electrocutat. Simţi că îi apar sentimente de protecţie, de tandreţe, sentimente pe care nu şi le mai dorea, simţind că nu şi le poate stăpâni. Se călise singur împotriva unor asemenea emoţii, dar ea arăta atât de neajutorată…

Ea păru că vrea să spună din nou ceva şi el se apropie să-i audă vorbele.

— Al dracului Patrick. Ştiam eu că…

El n-a aflat niciodată ce ştia ea atât de bine, pentru că atenţia i-a fost atrasă de zgomotul aparte al Jeep-ului lui Sheila.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Sheila cu

voce calmă.

David îşi eliberă uşor mâna şi simţi o stranie senzaţie de regret când degetele ei alunecară uşor de pe mâna lui. Ieşi din maşină şi-i explică lui Sheila care e situaţia. Ea se strecură înăuntru.

— Cum te simţi, scumpo?

David, rămas afară, văzu că femeia schiţează un zâmbet.

— Încerc să-mi dau seama, spuse ea slab.

— În cazul ăsta, nu e prea rău. Poţi să-ţi mişti mâinile? Bine. Dar picioarele? încearcă să-ţi mişti capul uşor.

David strângea din dinţi la fiecare întrebare.

El ştia destule despre primul ajutor, ca să-şi dea seama că nu era vorba de o rană gravă la spate sau la gât, dar auzi oftatul de durere când femeia încerca să-şi mişte piciorul.

Văzu îngrijorarea de pe faţa Sheilei şi asta nu contribui cu nimic să-i înlăture sentimentul de vinovăţie şi de teamă pe care îl simţea. Privi spre Theo şi faţa lui exprima de asemenea nelinişte şi autocondamnare. Ceva din supărarea lui David se

şterse. Theo suferea chiar pentru moartea unei gâze; nu mai avea nevoie să fie pedepsit, de vreme ce auzea geamătul femeii. Sheila se ridică.

— Cred că şi-a fracturat piciorul. Am de gând să-i pun o atelă provizorie, ca tu şi Sam să o puteţi duce înăuntru. Dar va trebui să meargă la spital pentru raze X. Încă nu-mi dau seama cât de grav este. Deocamdată s-o ducem înăuntru, la căldură. O să chem un elicopter. Sheila ridică uşor piciorul femeii şi îl întinse pe banchetă, apoi se duse să ia ateleie din Jeep-ul ei. Femeia nu scoase niciun sunet, buzele i se strânseră de concentrare, iar ochii ei reflectau durerea pe care o simţea. Ar fi vrut să o aline, deşi simţea o oarecare rezervă şi un autocontrol care l-ar fi putut ţine pe oricine la o anumită distanţă în asemenea cazuri. Pe neaşteptate, simţi o nevoie arzătoare să treacă peste această reţinere, dar, în acelaşi timp, o voce dinăuntru striga la el. Nu o mai lua de la început. N-o mai lua niciodată de la capăt.

— Doamne, îmi pare rău de cele întâmplate, zise David. Dacă v-aş putea fi cu ceva de folos,

domnişoară…

Ochii ei, care fuseseră pe jumătate închişi, se deschiseră uşor, privindu-l cu o resemnare crispată, care din anumite motive îl emoţionă.

— Există vreo persoană pe care ar trebui s-o chem? adăugă el.

Ea păru că se gândeşte la întrebare, dar apoi dădu din cap în semn că nu e nevoie.

— Eşti sigură? insistă el.

— Sunt sigură, răspunse ea în cele din urmă, iar apoi închise ochii din nou, de parcă răspunsul i-ar fi luat toată puterea.

David se dădu în lături când Sheila se întoarse. Văzu buzele femeii strângându-se din nou de durere, când i se legă atela, apoi ea scutură din cap de parcă ar fi vrut să-şi înlăture slăbiciunea. O curioasă senzaţie de durere şi de admiraţie îl cuprinse, văzându-i atitudinea curajoasă.

Când Sheila termină, ea o ajută pe femeie să iasă pe uşa deschisă, iar David întinse mâna, ridicând-o cu grijă.

Era subţire şi delicată, iar faptul că-i simţise corpul aproape de al lui, i-a reînviat dorinţe demult uitate. Dar nu putea să evite parfumul ei uşor de flori, sau să nu fie afectat de expresia ei prudentă, îngrijorată. În timp ce o ţinea cu braţele de talie, îi întâlni privirea şi simţi producându-se un fel de scânteie între ei, un fel de recunoaştere magnetică, rareori ivită între două persoane străine. David încercă să înlăture această senzaţie.

Nu avea deloc de gând să se implice din nou cu o femeie, mai ales cu o femeie ca aceasta; distantă şi evident plină de succese, aşa cum lăsau să se înţeleagă îmbrăcămintea ei şi maşina. Îşi însuşise o lecţie grea. Era pe cale, în cele din urmă, să-şi reglementeze viaţa, iar el şi fiii săi n-aveau nevoie de nimic mai mult decât de linişte şi stabilitate în viaţa lor.

Ochii ei negri îşi mutaseră privirea de la faţa lui, ca şi cum şi ea ar fi simţit aceeaşi atracţie.

Poate că toate astea se datorau doar faptului că se simţea vinovat faţă de ea. Se ruga să fie aşa.

Oricum, îşi spuse el în timp ce traversa

drumul îngheţat, ea va pleca în curând.

Elicopterul va coborî din cer şi o va răpi tot atât de repede cum apăruse.

Dar simţea o strângere de inimă la gândul că va pleca şi o trase mai aproape de el în timp ce urca ultimele două trepte din faţa porţii, aşteptându-l pe Theo să deschidă uşa.

Privirea lui David se îndreptă din nou spre ea, iar ochii ei păreau o fântână în care ar fi putut foarte uşor să cadă. El văzu că ea îşi dă seama, speriată, de acest lucru, şi mâna ei se încleştă de umărul lui. Nu! şopti el, şi îşi scutură capul de parcă ar fi vrut să nege atracţia atât de rapidă şi de puternică dintre ei.

Nu! repetă el cu atâta putere, încât buzele lui se strânseră confuze, înainte ca el să-şi întoarcă privirea.

Înăuntru, Abe curăţase de zor canapeaua de cutii şi hârtii. David o aşează iute jos, de parcă ar fi dorit să scape de ceva care îl frigea. Păşi îndărăt, aproape tremurând, în timp ce ochii ei îi căutau faţa cu o intensitate care îl ardea. Simţi acelaşi

lucru când începu să se întunece şi avu din nou sentimentul unei pierderi teribile, care-l făcu să se infioare

Laney privi împrejur prin cameră, cu ochii unui reporter.

În ciuda bunelor ei intenţii, privirea îi revenea mereu la omul ale cărui braţe o ţinuseră cu atâta încredere. Nu mai fusese îngrijită de cineva până atunci şi era surprinsă de cât de bine se simţea, cât de bine se îmbinase căldura corpurilor lor, cât de plăcută era această apropiere.

Dar asemenea senzaţii erau ultimele pe care şi le-ar fi dorit să le simtă.

David Farrar. Omul la care fusese trimisă să-i ia un interviu.

La dracu'. Ar fi dorit să nu fie atât de al naibii de înalt, aşa cum era când stătea lângă ea, trebuie să fi avut peste 1,80 m. Avea o expresie contradictorie, ce arăta atât îngrijorare cât şi neîncredere.

Ea îi sesiza confuzia, ceea ce i se păru ceva

neobişnuit pentru o faţă atât de puternică, aproape aspră, cu ochii adânciţi, sprâncene dese şi o bărbie încăpăţânată. Avea câteva riduri la ochi şi ea se întreba dacă erau provocate de bucurie sau de supărare…

Se miră ea însăşi de ce o preocupa asta şi o cuprinse neliniştea când îşi dădu seama că o interesa atât de mult.

Ochii lui aveau culoarea muşchiului verde, iar părul era nisipiu. Ud de zăpadă, părul îi cădea până la gulerul unei cămăşi gri deschis, abia vizibilă sub un pulover irlandez de un verde intens şi se simţea nevoia unei tunsori. O şuviţă dezordonată îi atârna pe frunte.

Ea privea cum îşi dădea nervos şuviţele rebele peste cap, dar fără succes.

Acestea îi căzeau din nou în faţă şi ea auzi oftatul de resemnare, iar inima ei îşi accelera bătăile auzindu-l.

David Farrar era un bărbat atrăgător. Nu avea nimic comun cu omul pe care şi-l închipuia în mintea ei. Din anumite motive, şi-l închipuise ca

pe un bărbat cu ochelari, slab, care preda într-o mică şcoală de ţară, din cauză că nu avea ambiţia sau talentul să facă altceva. Se gândea vinovată că îi alcătuise un asemenea portret, pentru că nu îi plăcea însărcinarea pe care o primise.

David Farrar contrazicea aceste idei preconcepute. Era evident un bărbat puternic, atât fizic cât şi în alte privinţe. I se vedea în ochi o inteligenţă vie, iar hotărârea şi caracterul i se citeau pe faţă. Laney n-ar fi dorit să-i cunoască caracterul. Nu şi-ar fi dorit să-i placă. N-ar fi vrut să se simtă atrasă de el. Mai fusese păcălită înainte şi trădată de un chip plăcut, pe care-l crezuse integru. N-ar mai fi vrut să se înşele din nou. Niciodată.

Nu putea să-şi permită să piardă timpul. Prea multe erau în joc. Era în joc cariera ei.

Aşa că încercă să-şi abată gândul de la omul acesta, ca şi de la durerea pe care o simţea, şi privi împrejur prin cameră.

Camera era ca de obicei, plină de hârtii şi pachete, unele împachetate, altele în cutiile lor.

O canapea largă de piele, uzată, era acoperită cu funde şi panglici. Mobila alcătuia un amestec de stiluri: unele piese erau aproape elegante, în timp ce altele arătau ca nişte produse manuale de ţară: un balansoar, rafturi din lemn de brad pline cu cărţi legate şi nelegate, un alt scaun lângă masă, plin cu reviste. Un televizor de tip vechi era aşezat pe o măsuţă şubredă. Nu era nici videocasetofon, nici alte aparate electronice.

În ciuda dezordinii, camera dădea o impresie de căldură, de cămin plăcut. Se gândi la propriul ei apartament – sus, la etaj, cu două dormitoare şi un balcon cu vedere spre Potomac – şi îşi dădu seama cât de mult seamănă cu toate camerele de hotel în care locuise. Lipsit de culoare, şters. Dar, îşi reaminti ei însăşi, aceasta era doar pentru că nu avusese încă timp să-l transforme într-un adevărat cămin; fusese prea ocupată. Deodată îşi aminti de maşină.

— Maşina mea… vru ea să zică rezistând imboldului de a-l privi în faţă pe David Farrar.

Când colo, privirea ei dădu de femeia care îi

legase piciorul cu atelă şi care acum vorbea cu cineva la telefon, în şoaptă.

Cu o mişcare uşoară, David Farrar dădu la o parte mormanul de pe canapea şi se aşeză pe marginea pernei.

— Nu te nelinişti de nimic. Voi avea eu grijă de ea. Avea o voce puternică de bariton, cu un accent aparte.

Unele cuvinte erau tărăgănate; unele aveau o inflexiune specifică pentru New England. Oricum ar fi fost, vocea lui emana încredere în sine. De ce oare un om ca el se ascundea în această mică şi săracă vale din Virginia de Vest? Arăta mai mult ca un ţăran oarecare decât ca un profesor, mai mult a soldat decât a rezervist. Doăr ochii lui făceau excepţie.

Frumoşi ochi. Ochi inteligenţi. Ochi grijulii.

Laney nu mai văzuse ochi ca aceştia. Erau magnetici şi îi atrăgeau privirea. Dar ea trebuia să se rupă de această atracţie, aşa că se mişcă uşor, deşi ştia că asta o să-i provoace durere. Simţea nevoia să-şi abată atenţia în altă parte.

Vocea lui blândă care pătrundea prin ea ca torsul unei pisici, o întrebă:

— Ţi-am provocat dureri când te-am adus înăuntru?

Ea scutură din cap, neîndrăznind să vorbească. N-avea nevoie de compasiunea lui.

Era ceva în felul lui de a fi care îi cerea să se ţină la distanţă. Se săturase de oameni atrăgători.

Dar unde îi era soţia? Fără îndoială că trebuia să aibă o soţie, căci avea un băiat. Din nu ştiu ce motive ridicole, ideea îi provocă o altă durere care, se temu ea, nu era legată de rănile fizice. Privi din nou în jur. Observă câteva nuanţe de feminitate.

Perdelele erau călcate, arătau bine. Nu observă nici bibelouri, nici flori veştejite.

Agresivitatea de reporter răzbătea din ea.

Avea o timiditate naturală pe care se obişnuise să şi-o domine, dar acum i se părea că o copleşeşte din nou.

Închise ochii şi simţi mâna lui pe braţul ei. Se forţă să se ţină tare şi simţi retragerea lui rapidă,

de parcă i-ar fi înţeles neliniştea. La dracu’! El era subiectul ei, al interviului ei, al preocupării ei. Iar acum, iată că ea era la dispoziţia lui. Laney simţi că o cuprinde un fior pe şira spinării.

Avusese o presimţire, de îndată ce primise această misiune impusă. Patrick îi ceruse să scrie o relatare despre un profesor de şcoală de la ţară, „unul mai aparte” zisese el, care să fie în stare să convingă marile întreprinderi din toată ţara să ofere copiilor un Crăciun adevărat.

— Să faci un mare articol de Crăciun, adăugă el, care să acorde toată atenţia educaţiei şi profesorilor capabili.

Era genul de articol în care Laney excela de obicei, dar ea se ridicase deja la nivelul relatării campaniilor prezidenţiale şi i se părea că aceasta e o sarcină prea neînsemnată. Era pur şi simplu o pedeapsă. Ştia că în ultima vreme nu lucrase pe măsura puterilor ei. Îşi revenea după o dragoste dezastruoasă şi fusese scoasă temporar din misiunea de a urmări campania prezidenţială, dar asta doar ceva trecător. Insistenţa lui Patrick a

făcut-o şi mai hotărâtă să câştige postul pe care îl viza, şi anume acela de şef al biroului din Washington al ziarului. Atunci ar fi putut lua hotărâri. Ar fi vrut, în cele din urmă, să aibă independenţa pe care o obţinuse cu multă muncă. Iar acum, intervenise toată chestia asta.

Aproape că rânji, amintindu-şi o Zicală veche: „Bucură-te, căci s-ar putea să fie mai rău”, iar ea se bucurase destul, şi situaţia se înrăutăţise.

Deschise ochii, dorindu-şi ca această ultimă oră să fi fost doar un coşmar. Dar el era acolo, îngenuncheat lângă ea ca un cavaler. Iar durerile din picior deveniseră mai puternice. Faţa lui exprima şi mai multă îngrijorare decât înainte…

— Te simţi bine? Cucuiul ăsta… Ea scutură din cap.

— Tocmai mă gândeam la ceva.

— Ai dori să sun pe cineva? insistă el din nou.

— Nu, zise ea.

Nu-l putea suna pe Patrick să-i spună că eşuase, că nu putuse duce la bun sfârşit o treabă simplă. Avea prieteni, dar aceştia erau la peste

câteva sute de mile depărtare, şi nu credea că e cazul să-i deranjeze. Nu era nimeni, nimeni care ar fi putut face ceva. De când avea doar treisprezece ani, avusese grijă de ea şi de mama ei, până la moartea acesteia. Ar fi vrut s-o facă din nou, dar pentru prima oară perspectivele erau întunecate şi această întunecime i se transforma în furie împotriva omului de lângă ea.

Dacă n-ar fi avut de-a face cu istoria asta blestemată, nu i s-ar fi întâmplat niciodată aşa ceva.

Şi totuşi, avea un sâmbure de onestitate care îi spunea că ea era de vină. Conştiinţa acestui lucru nu o ajută, totuşi. Dimpotrivă, deveni şi mai mânioasă când îşi aminti cum reacţionase când o ţinuse de mijloc cu braţele lui. Ce drept avea să o facă să se simtă astfel? se gândi ea. Privi în sus spre el, acuzator, şi îl văzu cum se încruntă.

— Îmi pare rău în privinţa lui Theo şi Henry, spuse el. Îmi asum întreaga responsibilitate.

— Theo şi Henry? Reacţionă ea confuz.

— Băiatul şi câinele, răspunse el răbdător. Îţi

sunt recunoscător că ai evitat să-i loveşti. Henry înseamnă totul pentru Theo, iar Theo înseamnă totul pentru mine.

— Care dintre ei e băiatul şi care câinele? întrebă Laney cu un umor nu prea politicos.

El zâmbi şi ochii i se luminară ca nişte frunze de copac în bătaia soarelui.

Afurisitul, se gândi Laney, era şi mai atrăgător când zâmbea şi când râsul îi adâncea cutele de la ochi.

— Mă întreb şi eu uneori, răspunse el cu acelaşi umor neobişnuit. Dar, continuă el, Theo e băiatul şi Henry e câinele şi acum amândoi ar trebui să fie în acelaşi loc în cuşcă.

Ceva din starea neplăcută pe care o simţea Laney dispăru, deşi toate semnalele ei de alarmă începură să sune. El avea un zâmbet periculos, atât de irezistibil, încât simţi că e imposibil să nu-i răspundă. Ar fi putut îndupleca şi pasărea aia din poveste, se gândi ea.

Dean Killy avea acelaşi mod de a zâmbi şi ea înţelese ce mult însemna asta. Se luptă să-şi mute

privirea de la David Farrar.

La naiba! N-ar fi vrut să se afle aici. N-ar fi vrut ca el să o susţină cu braţele; n-ar fi dorit să se afle în braţele nimănui. Se ţinuse departe de băieţi de când îi spusese lui Dean Killy să se ducă dracului.

Nu-i plăcea să simtă puterea acestui bărbat, nici să-i simtă mirosul uşor de săpun, nici să-i ştie căldura corpului. Mai mult decât atât, nu-i plăcea să se simtă atât de dependentă, de lipsită de sprijin.

Toate astea trebuie să i se fi citit pe faţă, căci văzu cum se schimbă expresia lui şi observă cum un nor îi umbreşte ochii. Nervoasă, se foi sub privirea lui. Simţi din nou durerea de la picior şi un geamăt uşor îi scăpă printre buze. Îl auzi trăgând aer în piept.

— Îmi pare rău, zise el. Îmi pare atât de rău!

Vocea lui exprima regret şi sinceritate, dar şi o promisiune de siguranţă şi căldură.

Se gândise că odată şi Dean reprezentase pentru ea siguranţă şi încredere, şi nu avea deloc

de gând să fie atât de nebună încât să creadă din nou în aparenţe, în emoţii superficiale.

Gândurile îi fură întrerupte de apropierea unui băieţel, băiatul care dăduse buzna în stradă.

Faţa lui exprima o cumplită nefericire.

David Farrar se ridică şi puse mâna pe umărul băiatului.

— Ăsta e Theo, spuse el.

Băiatul ezită, părând că încearcă cu disperare să-şi reţină lacrimile, apoi se apropie. Avea nişte ochi de albăstrea şi părul lins blond, iar buzele îi tremurau.

— Henry şi cu mine ne cerem scuze. N-am avut intenţia să vă provocăm necazuri.

Lui Laney îi păru tare rău de el.

— Desigur că n-ai vrut, zise ea. Mă bucur că tu… şi Henry sunteţi teferi.

— Henry vrea şi el să vă mulţumească, zise băiatul şi deodată Laney îşi dădu seama că un nas umed adulmeca pe lângă perna canapelei, în timp ce dădea din coada lui stufoasă. Este Henry, se gândi ea zâmbind, cu un cap alb flocos, un

amestec de rase, cu nişte ochi tot atât de neliniştiţi că ai lui Theo. Puteai jura că Henry îşi cere iertare. Sau poate că el avea întotdeauna privirea aceea rugătoare.

— Bine ai venit, Henry! spuse ea serios, şi-i strânse lăbuţa oferită cu demnitate, ceea ce îl făcu pe David Farrar să zâmbească din nou cu un zâmbet pe care nu era sigură că şi l-ar fi dorit. Îi provoca multe senzaţii stranii. Al doilea câine, cu un năsuc mic şi negru, ţopăi pe lângă Henry, părând încurcat pentru moment, apoi scoase o limbă umedă, ca să-şi arate afecţiunea pentru orice şi pentru oricine, fără deosebire. Laney începu să se simtă copleşită.

— Asta-i Gertrude, zise David Farrar, cu o voce veselă. E oarbă, dar e convinsă că drumul spre fericire îl constituie dragostea universală.

— Oare asta e un fel de a-mi spune că ea nu face deosebire între persoane şi că n-ar trebui să fiu flatată? replică Laney, genul ei de umor nestăpânit izbucnind din nou.

Întotdeauna se întâmpla aşa, când se simţea

nesigură, în situaţii neplăcute. Era felul ei de a-şi masca nesiguranţa.

— Deocamdată, i-aş spune că e foarte perspicace, spuse el cu o jumătate de zâmbet.

— Ce-i aia per… perpi… percacitate? întrebă Theo.

— Perspi-ca-ci-ta-te, pronunţă David Farrar cuvântul mai rar, pentru fiul său. Înseamnă lucid, intuitiv. Înţelegi ce înseamnă intuitiv?

— Mda, zise Theo zâmbind larg. Înseamnă deştept.

— Cam aşa ceva, zise tatăl, iar Laney era încântată de afecţiunea vizibilă dintre tată şi fiu.

— Theo, de ce nu-i iei jos pe Henry şi pe Gertrude să pregăteşti o ceaşcă de cacao pentru oaspetele nostru? Fă şi pentru tine şi pentru Abe, zise el.

— Dar Henry vrea să facă cunoştinţă mai îndeaproape, protestă băiatul.

— Ceea ce înseamnă de fapt, explică tatăl, că Theo vrea să facă cunoştinţă mai îndeaproape.

Chiar atunci, un alt băiat intră în cameră, un

băiat mai mare, seriozitatea feţei lui fiind accentuată de nişte ochelari groşi. În urma lui, păşea agale un motan cu trei picioare, care se frecă de piciorul lui Theo, cu capul înclinat, de parcă ar fi întrebat ce căuta Laney acolo. Dintr-odată, camera păru plină de culori, de animale, de copii. Laney se simţea ca Alice în ţara minunilor şi scutură din cap ca să înţeleagă mai bine ce se întâmplă. De obicei, era foarte pricepută să clarifice confuziile, analizând situaţia şi dându-i o perspectivă clară. Dar această îndemânare o părăsise acum.

Rămăsese fără cuvinte, incapabilă să gândească, să raţioneze, pierdută într-un amalgam de sunete, de impresii, de sentimente şi de culori. Deşi îi era ciudă pe ea însăşi că face aşa ceva, privi în sus spre David Farrar cu o rugăminte în priviri.

Gura lui se îmblânzi şi arăta atât de atrăgător, încât inima lui Laney tresări. Apoi simţi că o cuprind fiorii. Nu i se părea că ar fi din cauza unor motive de natură fizică, până când văzu

încruntarea apărută pe faţa lui David Farrar. Privi în jos şi văzu cum pe mâini i se făcuse piele de găină.

— Adu o pătură, Abe, îi spuse el băiatului mai mare. Iar tu, Theo, du animalele în altă cameră.

Vocea lui avea un ton hotărât. Theo ezită la început.

— Dar…

— E-n regulă, zise Laney. Nu mă deranjează.

— Atunci, ce părere ai de o ciocolată caldă?

Zise David Farrar, grija lui cititindu-i-se în ochi. Cred că Theo ar fi gata să pregătească ceva.

Ea scutură din cap. Ar fi dorit să plece. Se simţea vulnerabilă în acel loc şi îşi jurase să nu se mai simtă niciodată aşa, să nu se mai lase din nou descoperită.

— Pot să-ţi ofer ceva? Ea scutură din cap.

David oftă, simţindu-se din ce în ce mai vinovat, gândindu-se acum că ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit acum era ca o femeie frumoasă şi atrăgătoare să-i pătrundă în viaţă.

Şi, în ciuda vânătăilor ei, era de-a dreptul

frumoasă, cu părul acela lucios şi ochii aceia negri, mari. Acum erau umbriţi de confuzie şi nesiguranţă, dar îşi închipuia că de obicei sunt luminoşi. Iar umorul ei prompt, refuzul de a chema pe cineva în ajutor, îl făceau să creadă că era obişnuită probabil să se poată stăpâni.

Îşi puse încă o dată întrebarea cine era şi de ce se afla acolo. Surprins de împrejurări, nu se gândise s-o întrebe.

— Ce căutaţi pe strada asta? zise el.

IU

Dar ea nu mai avu posibilitatea să răspundă. Sheila se întorsese şi, cu tristeţe în priviri, zise:

— A fost un accident pe autostrada interstatală din nord. Elicopterul nu e disponibil şi nu va fi pentru câtva timp. Trebuie să facem raze X

La piciorul ăsta, ca şi la cucuiul de la cap. Aş vrea să o duc la spital, dar se pare că Billie Allen m-a căutat. Soţia lui e la laborator şi trebuie să mă duc într-acolo. Ochii i de îndreptară spre David. Ai putea s-o duci tu?

David nu ezită deloc.

— Desigur. O s-o chem pe Mabel să aibă grijă de băieţi. Sheila fu de acord.

— Foloseşte Jeep-ul meu. Putem s-o sprijinim pe scaunul din spate şi maşina are cauciucuri pentru zăpadă. Eu voi lua camioneta ta. David îşi dădu seama că propunerea vădea îngrijorarea Sheilei. Ea avea grijă de Jeep-ul ăsta, aşa cum îşi îngrijeşte o mamă copiii.

— O să am grijă de amândouă, zise el.

Sheila privi pe fereastră. Se lăsase noaptea şi lumina slabă proiecta dungi albe pe cerul întunecat.

— Nu-mi place vremea asta.

Nici lui David nu-i plăcea, dar nu avea de ales.

— Dacă voi mai întârzia mult, vremea va face ca drumurile să devină impracticabile, iar dacă accidentul de pe autostradă era grav, nu putea fi vorba să primească vreun ajutor.

— Mai sunt şi eu aici! zise femeia dintr-odată, şi atât David cât şi Sheila se întoarseră spre ea.

Vorbiţi despre mine de parc-aş fi un copil, ori vreunul din câinii ăştia ori… cine ştie ce, zise ea răstit. Eu nu am nimic de zis în legătură cu asta?

— Ai dreptate, zise David Farrar, zâmbind umil, ceea ce o calmă imediat pe Laney. Ea se mişcă de parcă ar fi vrut să arate că nu avea nimic Grav. Dar nu putu să-şi reţină un geamăt, căci o durere puternică îi cuprinsese piciorul.

— La naiba! zise ea muşcându-şi buzele şi stăpânindu-şi un nou ţipăt de durere.

David îşi ridică o sprânceană privind spre ea.

— Ai vreo altă propunere?

— Aşadar trebuie să merg într-un Jeep, pe un drum de munte, într-o furtună de zăpadă? replică ea sec.

Sheila se aplecă asupra ei, punându-i o mână pe umăr, s-o liniştească.

— David e un şofer excelent. Altfel nu i-aş fi încredinţat Dragonul.

— Dragonul?

— Jeep-ul meu. Aduce cam a aşa ceva, zâmbi Sheila. N-avea grijă. Nu te-aş lăsa nicicum să

pleci, dacă n-aş fi sigură că poţi s-o faci. Dar ai nevoie de ajutor pentru piciorul ăsta, iar eu am făcut tot ce-am putut. Laney privea neajutorată la cele două persoane care o aşteptau. Se întreba cum va putea să ajungă acasă, cum ar putea să-şi îndeplinească însărcinarea asta blestemată şi cum ar putea să se deplaseze şi să umble să culeagă informaţii, dacă îşi fracturase piciorul.

Dar nu avea de ales. Ar fi fost ridicol să nu ţină cont de propunerea celor doi, cu toate că nu-i cunoştea. Totuşi, ideea de a se lăsa pe mâinile unor persoane complet străine, ale unui bărbat, o scotea din sărite.

În cele din urmă, fu de acord. Sheila o privi cu uşurare.

— Nu pot să-ţi dau nimic să-ţi uşureze durerea, până ce doctorul nu-ţi Examinează cucuiul ăla de la cap, zise ea. Dar o să avem grijă să-ţi fie cât mai comod posibil. Drumul nu poate să dureze mai mult de două ore.

Două ore! O viaţă întreagă, se gândi Laney, dar rămase tăcută văzând cum casa se pune în

mişcare. La ordinul lui David Farrar, cei doi băieţi înhăţară o mulţime de pături şi perne şi le duseră la maşină. Sheila mai chemă o dată la telefon şi anunţă spitalul să aştepte un pacient. O altă persoană apăru în uşă, o femeie în vârstă, subţire, cu o faţă blândă. Se prezentă ca fiind Mabel, care îngrijea de casă şi de copii. Nişte ochi albaştri spălăciţi priveau spre Laney cu simpatie, iar apoi se întoarseră spre David.

— Vezi-ţi de treabă şi să n-ai grijă de copii cât vei lipsi, zise Mabel. O să stau aici cât timp va fi nevoie.

Bărbatul încuviinţă şi zâmbi:

— Eşti minunată.

Privi spre băieţi, zăbovind asupra lui Theo.

— O să vorbim mâine despre toate astea, zise el. Theo tresări. David Farrar se aplecă şi o ridică pe Laney, asigurându-se că păturile erau bine înfăşurate în jurul ei. Ea îi simţi căldura şi puterea şi cedă în faţa grijii ce i se oferea. N-ar fi dorit-o, dar era atât de blând şi mângâietor în atingerea lui, iar ea era atât de obosită şi atât de al naibii de

suferindă!

Capota Jeep-ului fusese prinsă în butoane şi un munte de perne se aflau pe bancheta din spate. Fu aşezată cu grijă, între perne, cu piciorul sprijinit sus şi bine aşezat. Sheila Morrison aruncă o ultimă privire şi aprobă din cap, înainte de a închide uşa.

Jeep-ul porni şi un uruit, care o făcu pe Laney să se gândească la un dragon care se trezeşte.

Laney se simţi pierdută într-o lume întunecată, înconjurată de zgomotul gheţii de pe capotă, de uruitul motorului şi de mirosul înţepător de after-shave.

Parfumul o relaxă. Oricum, era sigură că omul din faţă va avea grijă de ea. Gândul era liniştitor, dar totodată foarte tulburător.

La naiba! Nu şi-ar fi dorit pe nimeni care să aibă grijă de ea. N-avea nevoie de nimeni. Oricum, nu pentru multă vreme. În câteva ore el va fi plecat, iar ea îşi va recăpăta controlul.

Şi asta era exact ceea ce îşi dorea.

* * *

Atât şoferul, cât şi pasagerul, rămaseră tăcuţi multă vreme. David se concentra asupra drumului tot mai nesigur, iar Laney ignora durerea tot mai mare şi nemişcarea. Fiecare os din corpul ei părea să ţipe din cauza drumului nu prea neted. Încercă să nu se gândească la ce diagnostic să se aştepte. Ar fi dorit să scape de însărcinarea primită şi să se întoarcă la campania electorală. Dean va fi acolo, desigur, şi asta va crea o situaţie neplăcută, dar ea nu putea să admită că el ar fi atât de important încât să-i stânjenească profesionalismul. Era pornită bine pe drumul realizării ţelurilor profesionale şi era hotărâtă ca nimic – sau nimeni – să nu-i poată pune piedici.

Dar perspectiva de a se înapoia la slujba pe care o părăsise n-o mai atrăgea cu intensitatea de altă-dată… Avea treizeci de ani şi obosise încercând să găsească noi variante ale aceleiaşi teme, o punere în lumină a candidatului care era foarte atrăgător, dar n-avea substanţă. Laney fusese pasionată profesional, deşi în adolescenţă

îşi luase o slujbă ca s-o ajute pe maică-sa. N-au avut niciodată o casă ci doar un mic apartament şi chiar acesta necesitase o luptă ca să-l obţină. Laney îşi dorise întotdeauna mai mult şi pentru asta a muncit din greu, fiind chelneriţă în timpul liceului şi al universităţii, unde a primit o bursă timp de patru ani.

Spera ca după absolvire să fie în stare să o poată îngriji mai bine pe maică-sa, dar Bethann muri cu o lună înainte ca Laney să termine universitatea, aşa că Laney a rămas cu totul singură. A compensat munca pentru familie, punându-şi tot talentul şi energia în îndeplinirea noii slujbe.

Debutase la un mare ziar regional, apoi a fost angajată la Washington Times. În loc să aibă întâlniri, ea îi însoţea pe ceilalţi reporteri pe teren, învaţând tot ce se putea.

A fi reporter politic însemna o culme în meseria ei şi ea simţea că-şi făcea bine meseria.

Avea un zâmbet dezarmant şi un mod de a pune întrebări care adesea îi făcea pe

interlocutori, chiar şi oficialiatăţi de seamă, să spună mai mult decât intenţionau. La convenţia naţională s-a ocupat de un mic congresman, reuşind câteva materiale de răsunet, pentru ca în cele din urmă să obţină prima acreditare la o campanie prezidenţială. I-au plăcut primele câteva luni: munca, prietenia, glumele. Apoi s-a îndrăgostit, sau cel puţin aşa credea. Se gândea că de vină fusese spiritul de echipă şi modul de viaţă: hoteluri diferite în fiecare noapte, partide de băutură care se prelungeau până noaptea târziu, profesie îmbinată cu prietenie. Se trezeau adesea că încercau să-şi aducă aminte în ce oraş fuseseră, şi la ce oră a plecat avionul spre alt oraş. Era o atmosferă prielnică pentru romantism, cu reporteri aflaţi cu totul departe de casă pentru săptămâni şi luni de-a rândul, cu atât de puţine ore libere în care să facă fiecare ce voia, cu o tensiune atât de mare în strădania de a realiza lucruri prompte şi interesante, de a câştiga în întrecerea cu prieteni şi colegi.

Aşa că, pentru prima oară în viaţa ei, şi-a

permis să se implice sufleteşte în mod substanţial, şi asta a fost un dezastru.

— Ai adormit?

Vocea lui David Farrar era scăzută, ca să n-o deranjeze în caz că dormea cu adevărat.

Laney se gândea să facă pe adormita, dar simţea nevoia unei compasiuni umane, să audă vocea cuiva, oricine ar fi. Lapoviţa se transformase în ploaie: putea auzi răpăitul ei pe fragilul acoperiş de deasupra ei.

— Nu, răspunse ea încet.

— Te simţi bine?

Laney se hotărî să fie mai curând cinstită, decât politicoasă.

— Nu chiar. Cât mai avem…?

— Încă o oră, poate mai mult, spuse el. Aş putea să opresc să te ajut cu ceva?

— Nu.

Ar fi vrut să ajungă mai repede, să obţină un diagnostic oarecare, să ştie la ce să se aştepte, cu toate că se temea să afle. Se simţise la fel când mama ei avusese o comoţie. Voia să ştie cu ce o să

aibă de-a face, deşi era conştientă că ceea ce va afla, o va durea. Cuvintele lui David Farrar i se înfipseseră în minte.

— Încă nu-ţi ştiu numele

— Laney, zise ea.

— Laney?

— Laney Drury. Sunt reporterul care te-a contactat.

Observă că umerii lui deveniră ţepeni şi se întrebă de ce. Majoritatea oamenilor, dacă nu erau inculpaţi sau arestaţi pentru vreo crimă, se bucurau să li se ia un interviu, mai ales cei implicaţi în acţiuni de caritate. De obicei, publicitatea le aducea mai mulţi bani. Iar Timek primise o relatare de presă despre David Farrar şi proiectul lui referitor la şcolari. Devenind suspicioasă după aproape zece ani de muncă de reporter, se întreba dacă nu cumva David Farrar are ceva de ascuns. Era oare un impostor, un şarlatan?

Aşa ceva părea ridicol, după ce-i văzuse casa plină de animalele alea păroase şi pe cei doi copii.

Nu-şi putea explica ostilitatea care se instalase deodată în Jeep.

— Ai primit un mesaj în legătură cu un interviu? întrebă ea.

— Nu-mi amintesc întrebările.

Cuvintele fuseseră rostite cu o voce încordată, aspră, pe care n-o mai auzise până atunci. Căldura din ea dispăruse.

Jeep-ul trecu peste o ridicătură a drumului, iar cucuiul o făcu să ţipe ce durere.

— Iartă-mă! spuse el. În vocea lui apăru din nou o oarecare îngrijorare, dar căldura lipsea încă.

Încurcată, ea se hotărî să încerce:

— Nu-ţi plac reporterii?

— Nu-mi pasă de ei, într-un anumit fel, spuse el sec. Dar nu vreau ca elevii mei să fie exploataţi.

Răceala şi hotărârea lui o înfiorară pe Laney.

— Am primit o informaţie recentă. De obicei merită atenţie, spuse ea, cu un ton cât putu de rece. Nu-i plăcea să fie numită exploatator de copii.

— N-am scris eu treaba aia blestemată.

— Cineva a făcut-o.

Umerii lui, care se crispaseră şi mai mult în timpul discuţiei, se relaxară brusc.

— Iartă-mă, spuse el încet. N-ar fi trebuit să te condamn, dar dacă ai fi sunat…

— Am încercat, zise ea. Nu răspundea nimeni.

Ea fusese nerăbdătoare să termine mai repede cu treaba asta. Aşa că îi trimisese o telegramă, închipuindu-şi că el o să fie tare mândru de povestea asta. El îi aruncă o privire grea.

— Îţi sunt îndatorat, domnişoară Drury. Martor mi-e Dumnezeu, îmi dau seama că familia mea e de vină că te-ai rănit, dar puştii mei… familiile lor au multă mândrie. N-ar vrea niciodată să devină un subiect de reportaj. Publicitatea ia ceva din farmecul acestor copii. Am fost în stare să explic altor reporteri care au sunat… Laney nu mai auzise niciodată vreun bărbat vorbind în felul acesta, despre farmecul puştilor „lui”, care nu

erau nicidecum copiii lui. Nu voia să profite de o asemenea compasiune; reporterii erau în general nişte oameni cinici, şi i-au fost singurii tovarăşi, ani de zile. Se instală o tăcere stânjenitoare între ei.

Laney ar fi dorit să-i spună că va uita toată povestea asta, dar nu putea. Patrick făcuse din asta o chestiune de mândrie şi ea nu dăduse niciodată înapoi de la îndeplinirea unei sarcini.

Cu piciorul fracturat sau nu, o să reuşească şi de data asta s-o ducă la capăt. David îi spusese că îi e îndatorat, iar ea era gata să se folosească de asta, dac-ar fi fost cazul. Va avea grijă, totodată, ca reportajul ei să nu rănească pe nimeni.

Zăcea pe spate şi privea, dincolo de umerii săi laţi, la părul bogat nisipiu, care se ondula uşor şi îşi aminti tăria braţelor lui când o purtase. Nu părea a fi tipul de om care să vrea să predea lecţii, mai ales într-o zonă atât de săracă.

Avea un aer sofisticat şi o atitudine de responsabilitate care vădea că e un om cu mult

spirit practic. Vorbele lui erau mai precise, mai bine conturate, decât ale altora pe care îi auzise în localitate, iar copiii săi păreau să aibă un accent de Massachussets.

David Farrar era un mister, o enigmă. Poate că aici era vorba de ceva mai mult decât un reportaj.

El nu se prea bucura de interesul pe care i-l arăta ea, dar ea găsise întotdeauna calea de a-i face pe oameni să fie mai deschişi. Iar el îi era îndatorat.

Închise ochii, încercând să uite ultimele câteva ore şi cum ar putea afecta ele următoarele câteva săptămâni şi luni. Senatorul Paul Tribling îşi va începe campania pe 10 ianuarie. Ea avea deja un loc rezervat în colectivul de ziarişti. Dacă n-ar fi fost prezentă, s-ar fi dus altcineva, iar ea ar putea fi trimisă să scrie alte articole. Şi n-ar mai obţine o slujbă de şef de birou. Dar competiţia era dură. Se mişcă uşor şi durerea o cuprinse din nou. Ce pacoste, se gândi ea. Cum se poate ca atât de multe lucruri să-i meargă prost?

David parcă în faţa unui mic spital orăşenesc.

Era puternic luminat, locul de parcare era plin de ambulanţe şi de agitaţie. Spera ca în camera de urgenţă să fie destul de liber ca s-o primească repede pe pasagera lui. Îşi privi ceasul; era ora zece. Chiar dacă ar pleca acum, n-ar putea ajunge înapoi înainte de miezul nopţii. Dar ştia că nu putea s-o lase singură pe Laney Drury. Va trebui probabil să-şi petreacă toată noaptea la motelul de peste drum. Era sigur că Mabel va avea grijă de băieţi.

Ieşi afară şi ridică scaunul din faţă. Laney adormise în cele din urmă, iar la luminile spitalului îi putu vedea faţa plină de vânătăi. Simţi brusc o durere pentru ea, pentru lipsa de apărare, căci îi simţise vulnerabilitatea. Se miră că nu-i dăduse niciun nume al vreunei rude sau al unui prieten ca să-i sune. Fără îndoială că o persoană atât de atrăgătoare trebuie să aibă pe cineva care să se preocupe de ea, care ar dori să ştie că a fost accidentată.

Poate chiar un soţ. Nu dădu importanţă prea

mare acestei idei, chiar după ce-şi dădu seama cât de prost reacţionase. O atinse uşor, iar ochii ei se deschiseră; păru cam confuză la început, dar apoi deschise ochii mai tare, dându-şi seama unde se află.

— E spitalul?

— Am ajuns, zise el, aplecându-se peste ea. Stai aici. Mă duc să caut pe cineva să ne ajute.

Când intră în spital, personalul acestuia se mişca repede, intrând şi ieşind din rezerve, iar holul de primire era plin de lume. O femeie cu o faţă cam obosită, apăru la ghişeu.

— Am în maşină pe cineva care a fost victima unui accident. Sheila Morrison v-a sunat.

Expresia femeii deveni şi mai chinuită. Privi în jos, la o hârtie din faţa ei.

— Piciorul rupt, zise ea. O să chem un brancardier şi o targă, dar va mai trece ceva timp până ce doctorul va putea să vină s-o vadă.

Sunt toţi ocupaţi… un accident pe autostradă… Telefonul sună şi ea se întoarse.

Frustrarea îi strângea stomacul în timpul

celor câtorva minute de aşteptare. În cele din urmă, apăru brancardierul şi David îl conduse la Jeep. Împreună, o aşezară pe Laney pe targă şi o purtară într-un loc lângă perete.

David a fost chemat înapoi la biroul de recepţie.

— Asigurarea? întrebă femeia.

— O s-o întreb, dar dacă n-are, garantez eu plata. Femeia îl privi curioasă.

— Sunteţi vreo rudă? El scutură din cap.

— Un prieten?

— Nu chiar.

Ea îl studia cu o privire curioasă:

— Atunci cine sunteţi, dacă îmi permiteţi să întreb?

— O cunoştinţă e de ajuns? zise David la capătul răbdării. Femeia ridică o sprânceană.

— Ai răbdare să completăm formele astea.

David privea în jos la toate întrebările ce i se puneau. Completase destule formulare de spital ca să fie un expert. Ura modul de a reduce oamenii la nişte rânduri scrise pe o pagină, după cum ura şi

mirosul de spital. Înainte, ştiuse ce răspunsuri să dea, când fusese vorba de Julia, dar acum nu cunoştea decât două lucruri: numele lui Laney şi ocupaţia ei. Se duse lângă targa ei şi se rezemă de zid.

— Sunt nişte întrebări… îi zise el.

Treizeci de minute mai târziu, rămase surprins văzând cât de multe răspunsuri dăduse ea şi cât de puţin ştia el încă despre ea.

— Rude?

Ea clătină din cap.

— Niciuna? Dar prieteni?

Ea ezită înainte de a da, în cele din urmă, două nume.

— Asigurarea?

— Da, ziarul are o asigurare excelentă. Cartea mea de asigurare e în poşetă.

Când îşi dădu seama că-şi lăsase poşeta în maşina ei, David o văzu intrând brusc în panică.

— Nu te îngrijora, zise el. Sam va avea grijă de asta. Valea Cade nu e Washington D.C.

— Dar…

El îi puse mâna pe umăr, când ea încercă să se ridice.

— Dar nimic. O să avem grijă de tot ce trebuie. Dă-le doar numele agentului de asigurare, iar eu o să-l sun pe Sam mai târziu, ca să-mi dea numărul. E-n regulă?

Nu era în regulă. Laney simţea că viaţa ei este dintr-odată sub control.

Dar nu ştia cum să protesteze, fără să sune a ingratitudine sau a nebunie. Dădu din cap. Dar nici aşa nu era în regulă.

El terminase cu formele şi încă mai stătea acolo, dar Laney se simţea foarte nesigură.

Probabil arăta îngrozitor.

Ea îşi simţea cucuiul mare de pe frunte, iar faţa îi era probabil umflată. Nu se mai pieptănase după accident şi nu mai avea nicio urmă din rujul cu care se dăduse înainte de a părăsi hotelul, ca să se îndrepte spre casa lui David Farrar.

Şi el avea părul zburlit, dar arăta încă atrăgător. Cu haina lui din blană de oaie şi cu părul fluturat de vânt, semăna cu bărbatul din

reclamele Marllboro. Apoi, ea observă că privea la pereţii spitalului ca un om confuz. Îi făcea impresia că nici lui nu-i place să se afle aici, cum nu-i plăcea nici ei.

Laney se hotărî să-i vină în ajutor.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, dar n-are rost să mai stai. O să am eu însămi grijă de toate.

Probabil că ar putea s-o facă, se gândi el, dar n-ar fi vrut s-o lase. În ciuda motivelor care o făcuseră să vină în Valea Cade, el simţea o anumită responsabilitate şi ceva ce nu mai simţise din primele zile ale căsătoriei lui: o senzaţie de căldură în stomac.

— Şi cum rămâne cu reportajul? întrebă el.

— O… să te sun.

El clătină din cap.

— O să aştept aici, să văd ce spune doctorul. Theo o să vrea să ştie.

În spital era o atmosferă rece şi străină, iar prezenţa lui David Farrar îi oferea o căldură de care avea nevoie în clipa asta. Totodată, acest sentiment se lupta cu o dorinţă tot atât de vitală

de a se simţi independentă.

— Copiii tăi…

— Mabel a mai stat cu ei, când am fost plecat din oraş, zise el. O să le fie bine.

Laney dorea ca doctorul să fi venit mai repede, dorea să se întâmple ceva, dorea să nu mai simtă nevoia bărbatului care se încăpăţâna să stea cu ea.

Închise ochii, dar chiar şi aşa, putea simţi ochii aceia verzi preocupaţi fruntea încruntată, trăsăturile lui aspre, plăcute. Îşi aminti dragostea din vocea lui când îi vorbise de fiul său, chiar atunci când îl certa că a alergat pe stradă, şi se gândi ce mult îi lipsise o asemenea afecţiune când fusese copil, mai ales din partea unui tată pe care ar fi dorit să-l aibă. Începuse să înveţe de la mama ei să nu se încreadă în bărbaţi. Şi n-a avut încredere, până l-a întâlnit pe Dean. Aceasta a fost cea mai mare greşeală a ei. Era şocată, în plus, de absenţa doamnei Farrar. Curios, această remarcă a făcut-o să se simtă mai bine, deşi pentru nimic în lume nu-şi putea imagina de ce. După cum nu a

înţeles de ce tresărea de fiecare dată când David o atingea, din întâmplare sau intenţionat.

Şi nici de ce, atât de des, ochii lor se priveau reciproc într-o încercare a voinţelor… şi, într-un fel, ca o ciocnire de câmpuri de energie. Nimic altceva nu putea reda mai bine curentul electric ce lua naştere între ei, mai ales când erau atât de aproape unul de altul. Ar fi vrut să se întoarcă mai repede la Washington şi să uite de tot episodul ăsta. Şi atunci, de ce îşi punea întrebări în legătură cu mama lui Theo?

David Farrar înapoie formularele la ghişeu şi se întoarse repede, cu un zâmbet abia schiţat.

Se rezemă din nou de perete, părând că se relaxează, deşi umerii săi erau încă tensionaţi.

Aruncă o privire prin camerele de consultaţie, dorind ca doctorul să vină mai repede, iar ea îl privi din profil.

Buzele lui atrăgătoare zâmbeau uşor, iar cutele de la colţurile ochilor se adânciră. Nu-i putea vedea ochii, dar şi-i rememora în minte. Erau aşa de… uluitori în claritatea lor. Nu mai

văzuse ochi de o asemenea culoare şi o fascinau.

Gândurile ei îi fură întrerupte brusc de doctorul care se grăbea s-o vadă, scuzându-se pentru întârziere şi cerând ajutor să ducă targa într-o cameră anumită. A fost consultată, i s-a făcut o radiografie, apoi a fost din nou consultată.

În cele din urmă, află că piciorul îi era într-adevăr fracturat şi avea nevoie de operaţie ca să fie pus la loc.

A fost pregătită şi i s-a făcut o injecţie în urma căreia a început să moţăie în timp ce era transportată pe culoarele de un verde deschis, îl văzu pe David Farrar mergând alături de ea, cu un zâmbet încurajator pe buze. Dintr-odată, se simţi mult mai bine. De fapt, era chiar îngrozitor cât de bine se simţea.

* * *

Se făcuse ora trei dimineaţa, când doctorul intră în sala de aşteptare. David era pe jumătate adormit, stând pe canapeaua de piele, care văzuse odată zile mai bune, dar se trezi imediat, când îl

văzu pe chirurg.

— Cum îi este?

— A fost o fractură serioasă. Va mai avea dureri câteva zile şi trebuie să nu meargă câteva săptămâni. S-ar putea ca peste o lună să fie în stare să poarte un ghips cu care să poată umbla. Nu cred că e vorba de o contuzie, dar trebuie să rămână aici cel puţin douăzeci şi patru de ore, sub observaţie. Are câteva vânătăi pe faţă şi o vânătaie zdravănă la ochi. Ezită o clipă, apoi continuă: Suntem supraaglomeraţi din cauza ciocnirilor de pe autostradă. Am putea s-o transferăm la un spital din Charleston, doar dacă nu are prieteni sau o familie care s-o poată îngriji acasă.

— Nu e nevoie să stea în spital?

— Nu e necesar.

David avu o tresărire în minte. Îşi aminti de blestematele alea de formalităţi. Rude: niciuna. Şi îşi aminti de refuzul ei de a suna pe cineva

— Pot s-o transport cu Jeep-ul?

— Cât de departe? i

— Până în Valea Cade. Doctorul zâmbi relaxat:

— E domeniul Sheilei. David încuviinţă din cap.

— O să ne îngrijim de ea azi, o să-i mai facem raze X mâine dimineaţă şi, dacă totul merge bine, ar putea pleca sâmbătă, zise doctorul. O să-i dau ceva să-i aline durerea până acolo, cu instrucţiuni pentru Sheila.

David încuviinţă din nou, reflectând la implicaţiile hotărârii lui. Avea camere destule, iar Mabel ar putea rămâne să aibă grijă de ea. N-ar fi vorba decât de câteva zile, până ea va fi în stare să se întoarcă în apartamentul ei de la Washington. Martor e Dumnezeu, că îi era tare îndatorat. S-ar fi putut să-l aibă acum pe Theo în spital. Dar nu putea să-şi înlăture o oarecare îndoială. Laney Drury era prea atrăgătoare şi ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era o altă femeie ambiţioasă. Ştia totodată că, stând cu el, ea ar avea posibilitatea să-şi scrie relatarea pe care el n-ar fi vrut să i-o povestească, întrucât îi

era teamă să nu distrugă legăturile strânse pe care şi le făcuse cu oamenii, şi aşa suspicioşi faţă de străini. Dar nu avea de ales. Nicidecum.

Laney află de acest aranjament abia după o jumătate de zi. N-avea de ales. Nicicum.

S-a trezit într-un pat străin, într-o stare de spirit confuză şi cu o durere crudă ia picior, pe care o bănuia că va fi mult mai puternică după ce va trece efectul medicamentelor. Sorbi puţină apă rece, când apăru doctorul cu David Farrar alături, care privea liniştit. Laney dorea să se ducă acasă, în apartamentul pe care nu-l prea folosise de fapt, cu simţământul siguranţei pe care i-o oferea acest cuib al ei.

Avea oroare să-i impună aşa ceva lui David Farrar, a cărui gură făcea o grimasă, iar în ochi i se citea că nici el nu prea era convins de această situaţie.

Laney se întoarse spre el.

— Eşti sigur că… întrebă ea sperând că el va spune nu, dar el zâmbi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi ar fi fost de aceeaşi părere. Ar fi dorit

să nu fie atât de atrăgător, mai ales în dimineaţa asta, cu părul ăla vizibil aranjat cu mâna, cu hainele şifonate şi cu puţina barbă care-i apăruse pe obraji. Majoritatea bărbaţilor, se gândea ea, ar fi arătat îmbătrâniţi şi obosiţi. Poate că injecţia, pe care i-o făcuseră mai înainte, o făcea să se simtă puţin cam ameţită.

Aceasta o făcea probabil să devină şi mai dispusă să accepte orice. A doua zi, probabil va regreta.

Dar chiar atunci, când privea în ochii lui, nu putea să zică nu.

— Bună ziua! Vocea joasă, înceată, pătrunse prin ceaţa care înconjura încă lumea lui Laney. Laney auzi cuvintele şi-şi întoarse capul spre figura, înaltă ce apăruse în uşă şi îşi aminti cu amărăciune de tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Vizitatorul ei afişa un zâmbet care s-ar fi voit liniştitor, dar, Laney era încă nedumerită şi simţi că se înviorează. El se bărbierise şi arăta mult mai odihnit decât fusese mai devreme, dimineaţa.

Fiecare trăsătură atrăgătoare de pe chipul lui era scoasă în relief în lumina soarelui ce pătrundea prin fereastră, iar privirea lui părea să-i ghicească fiecare gând, într-un fel în care nimeni altcineva n-ar fi putut-o face. Pulsul i se acceleră şi ea încercă să dea vina pe orice altceva decât pe bărbatul însuşi: pe starea sănătăţii ei, pe şocul pe care-l suferise, pe durerea ucigătoare pe care o simţise cu câteva clipe înainte.

Gura lui se strâmbă într-un mod deosebit de atrăgător, care exprima timiditate şi prietenie firească, ca şi cum nu ştia la ce să se aştepte din partea ei. Era o expresie care îi pătrundea în inimă şi o făcu să zâmbească uşor.

Laney încerca agitată să-şi recapete stăpânirea de sine. Nu voia să simtă căldură faţă de acest bărbat, faţă de niciun bărbat. Îşi smulse privirea de la el şi se uită în jur. Patul ei fusese înghesuit într-o cameră mică, unde mai erau încă doi pacienţi, amintindu-i prea bine de starea supraaglomerată a spitalului şi de propunerea lui David Farrar. Şi de acordul ei.

Ezitând, din cauză că el părea să aştepte un răspuns, ea se gândi la vreme, subiectul cunoscut al unei conversaţii convenţionale.

— E o zi bună? întrebă ea şovăielnic.

— Strălucitoare, zise el cu un zâmbet larg, ca pentru a-i înlătura îndoielile. E rece, luminos şi alunecos.

Ea se cutremură, şi nu doar din cauza temperaturii scăzute. Ai grijă, îşi spuse singură. Aminteşte-ţi de Dean. Şi el avea un zâmbet care o făcea să-i bată inima, şi nişte ochi încântători. Dar el n-a avut niciodată căldura lui David Farrar, sau ridurile din jurul ochilor când râdea, care arătau că i-s dragi oamenii. Îşi puse din nou întrebări în privinţa lui, de ce stătea într-o mică comunitate din West Virginia, când ar fi fost capabil să se simtă bine oriunde.

— Eşti sigur că vrei să stau la tine? Laney spera ca el să spună nu. Ar fi găsit soluţii. Un lucru se putea spune sigur despre ea, că era inventivă. Şi întreprinzătoare. Toată viaţă a fost în căutarea unor căi de a obţine ce dorea. Dar de

data asta era altfel. Nu voia să meargă acolo unde era îndrumată vizibil. Dar fusese de acord şi ceva din ea voia să meargă cu el. Tocmai acest lucru o îngrijora mai mult decât orice.

— Sunt sigur, răspunse el. În cele din urmă, ea îi puse întrebarea care o frământa.

— Dar soţia ta…

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui.

— A murit acum doi ani.

Laney se simţi neobişnuit de stingheră. Era obişnuită să pună întrebări. Aşa îi cerea meseria. Dar, de data asta, simţi că s-a amestecat în ceva; unde n-avea ce să caute.

— Îmi pare rău, zise ea încet. Parţial, zâmbetul îi reveni.

— N-ai de ce, zise el. Asta a fost cu mult în urmă.

— Totuşi…

El clătină din cap şi ridică sacoşa.

— Ţi-am adus câteva lucruri. O periuţă de dinţi, pastă de dinţi, pieptă n, nişte ruj. El ezită, părând nesigur pentru prima oară. N-am ştiut ce

nuanţă să aleg.

Numai ideea de a şi-l închipui pe gravul David Farrar alegând un ruj, o emoţiona. Căci simplul fapt că s-a gândit la asta, îl făcea şi mai atrăgător. Apoi, îşi dădu dintr-odată seama că ea arăta probabil neobişnuit, de parcă ar fi ieşit acum din pădure, după o noapte furtunoasă.

Îşi duse mâna spre şuviţele ei negre, nepieptănate, ce atârnau peste cămaşa de noapte de spital.

— N-am mai văzut pe nimeni să arate atât de bine în aşa ceva, îl auzi ea spunând, cu o nuanţă de amuzament, făcând-o şi pe ea să zâmbească; se uită tăcută la ea însăşi, ca să se convingă.

N-ar fi trebuit să-i pese de ce credea el. Şi totuşi, comentariul lui îi produse o anumită senzaţie de căldură. Întinse mâna şi luă pachetul pe care i-l adusese.

— Mulţumesc, zise ea timid. Am ceva bagaje la hotelul din Valea Cade.

— O să-i spun lui Sam să le ia, zise el. Totodată, cred că ar trebui să-ţi luăm ceva de

îmbrăcat pe drumul de întoarcere. Privind spre piciorul ei în ghips, adăugă: Mă îndoiesc că pantalonii tăi o să-ţi intre peste ăsta. Laney privi spre cămaşa de spital, fără nicio formă, şi se strâmbă. Singura ei valiză era plină măi mult cu pantaloni, pe care acum nu i-ar fi putut îmbrăca. Îşi mai pierduse înainte nişte valize prin avioane, şi purtase aceeaşi îmbrăcăminte măi multe zile, dar lipsa de haine o deranja mai mult ca oricând înainte. Nu voia să depindă de bărbatul acesta sub nicio formă.

Voia să se simtă egală cu el.

Ochii lui o examinară rapid şi Laney se simţi goală sub privirea lui scrutătoare, care părea că pătrunde prin cămaşa de noapte şi îi transmite o căldură arzătoare.

— Măsura zece?

Ghicise corect. Desigur, cunoştea măsurile femeilor şi Laney avu un sentiment curios de gelozie. Ea aprobă din cap, cumva nemulţumită.

— Roşu, cred, zise el aruncându-i o privire cercetătoare. Din nou, părerea lui corectă o

surprinse în mod straniu. Roşu era culoarea ei favorită, care îi venea cel mai bine.

— Orice, zise ea scurt. O să-ţi restitui banii. El dădu din cap.

— Nu, zise. Cred că va fi o plăcere să-ţi cumpăr ceva. Nu mă lipsi de asta.

Cuvintele îi fură însoţite de un zâmbet şăgalnic, de parcă ar fi anticipat o zi deosebit de încântătoare. Laney încercă să rămână raţională. Se simţea vinovat, se gândi ea, deşi n-ar trebui. Numai ea fusese, de vină că ajunsese într-o asemenea încurcătură, mai întâi prin faptul că lăsase ca problemele ei personale să se amestece în viaţa ei profesională, şi apoi pentru că pierdu controlul asupra maşinii.

— Copiii tăL.cum se vor simţi în prezenţa unui oaspete străin, neaşteptat?

Întrebă ea, schimbând subiectul.

— I-am întrebat. Sunt încântaţi. Lor le plac reporterii. Puse un accent uşor pe cuvântul „lor”.

Ea îşi ridică o sprânceană.

— Dar tatălui lor?

— Cred că am discutat deja despre asta.

— Nu îndeajuns. Eram într-o situaţie de inferioritate.

— Nu prea cred că te-ai aflat vreodată într-o situaţie de inferioritate. Nu era nicio înţepătură în tonul lui, ci pur şi simplu era o observaţie justă.

Laney dorea ca asta să fie adevărat, mai ales acum, o făcuse să rămână fără replică şi cam încurcată. Ochii lui păreau atotştiutori, prezenţa lui o zăpăcea, zâmbetul lui o punea în încurcătură.

Nu-i plăcea slăbiciunea ei, cărei nu avea nimic de-a face cu accidentul, dar era legată în întregime de prezenţa lui.

— Dar tu? îi replică ea. Te-ai simţit vreodată în inferioritate?

El râse şi Laney avu impresia că nu auzise niciodată un sunet atât de frumos.

— Cu o clasă plină de copii? Chiar deseori.

— De ce te-ai făcut profesor? Era o întrebare care o preocupa.

— E o poveste lungă.

— Vrei să mi-o spui?

El ridică din umeri, într-un fel de răspuns negativ.

— Te rog, insistă ea.

— De ce?

Ea era obişnuită să pună întrebări, nu să răspundă la ele, şi nu ştia cum să răspundă la o asemenea întrebare. Se simţi dintr-odată aşa cum se simţeau interlocutorii ei. Era un sentiment deconcertant. Se întoarse la profesionalismul ei rece, cu o faţadă pe care şi-o perfecţionase.

— Ăsta ar putea fi subiectul unui bun articol.

— Asta-i tot ce are importanţă pentru tine? Un articol bun? Zâmbetul lui dispăruse, ochii lui reci priveau la perete. Dar, în ciuda acestei poze nepăsătoare, ea văzu că trupul lui devenise ţeapăn. Ochii ei îl priveau, mirându-se de această schimbare în starea lui de spirit. Se gândi să-i răspundă cu un sfidător da, dar înainte de a-l putea rosti, doctorul intră, cu un zâmbet amabil pe faţă.

Ea nu se simţise niciodată atât de nefericită în viaţa ei, mai ales că David Farrar se strecurase

afară pe uşă. Camera pierdu din strălucire. Laney n-avu prea mult timp să se gândească la absenţa lui. Doctorul ciocăni ghipsul, care era încă umed; apoi sosi micul dejun, iar în cele din urmă brancardierii au aşezat-o neceremonios pe o targă, ca s-o ducă la Radiologie.

Deşi o vizitase pe mama sa în spital, ea însăşi nu fusese niciodată internată. Acum venise timpul să-şi dea seama de toate umilinţele şi ura fiecare clipă petrecută aici. Ura cămăşile de noapte de spital, zâmbetele largi ale personalului şi salutul însufleţit al tehnicianului radiolog. Ura să simtă răceala mesei de oţel şi să se simtă atât de neputincioasă. Şi ura să se simtă atât de neajutorată, de fiecare dată, când se gândea la David Farrar. Ura modul, cum îşi pierduse atât de mult controlul asupra propriei vieţi, şi se mira că nu simţea acelaşi lucru faţă de orice persoană. Nimeni nu părea în stare să-i spună lui „nu”. Ore întregi, alături de el! Zile în şir, alături de el! Perspectiva era înspăimântătoare.

El era deja în camera ei când se întoarse de

la raze şi câteva pachete erau aşezate pe scaun, lângă patul ei.

Încercă să-şi menţină o privire neutră când deschise pachetele, dar îşi dădu seama că plăcerea i se citea în ochi. Prima cutie conţinea un capot roşu de catifea, cu mâneci lungi şi largi, iar în al doilea erau două cămăşi de noapte de modele diferite, de o nuanţă mai pală. În a treia cutie era o pereche de papuci.

— N-am putut cumpăra doar un papuc.

Explică el privind în jos la ghipsul din care îi ieşeau doar degetele. Hainele erau de un gust impecabil, atrăgătoare dar simple, călduroase dar nu groase. Mai era acolo un ziar local şi o mulţime de publicaţii, de la reviste până la un ghid pentru Virginia de Vest. Se simţi din nou jenată, gândindu-se la cât costaseră toate şi se uită în pachete să vadă nota de plată, iar în cele din urmă privi spre el, frustrată.

— E o cheltuială prea neînsemnată, dacă ţinem seama că ai salvat viaţa fiului meu, zise el simplu.

— Ziarul meu… începu ea…

— Ziarul poate să facă altceva. Mi-a făcut plăcere să fac iarăşi cumpărături pentru o femeie. Nu-mi lua această plăcere.

Ea privi în sus spre el şi înţelese că mândria lui ar fi fost jignită dacă ar fi refuzat. Laney zâmbi, cedând în cele din urmă şi dând din cap. Gura lui se destinse într-un zâmbet uşor care făcu să i se contracte fiecare muşchi al feţei.

— Cred că o să-ţi placă Valea Cade.

Un curent neobişnuit se produse între ei, odată cu o senzaţie de căldură, de parcă s-ar fi petrecut ceva deosebit. Un clopoţel de alarmă sună în capul ei, prevenind-o să fie atentă. Şi din nou, ştiu exact ce are de făcut.

— Dacă o să-mi povesteşti…

— Întotdeauna eşti atât de perseverentă?

— Întotdeauna.

— O să-ţi povestesc despre Valea Cade, zise el după o oarecare pauză, dar trebuie să-mi promiţi ceva.

— Ce?

— Că înainte de a scrie orice, o să ai răbdare până o să vezi totul, până ce o să te întâlneşti cu oamenii.

— Cât timp?

— Ah… ce fire neîncrezătoare! îi spuse el cu un zâmbet. Aş putea să te reţin pentru totdeauna. Am o celulă plină de reporteri captivi. David se întrebă dacă făcuse bine, dar nu dorea o poveste de tipul celor pe care obişnuia ea să le scrie. P o a te că, cu timpul, ar putea să o convingă să facă altceva, de pildă să-şi îndrepte atenţia spre nevoia unei industrii în Valea Cade.

— I-ai încuiat bine? Sau le-ai rupt picioarele? întrebă Laney.

Vocea ei îi străpunse gândurile. Îi trebui o clipă ca să facă legătura cu contextul, apoi; zâmbi.

— Nu m-am gândit la asta până acum, o necăji el, o luminiţă sclipindu-i în ochii verzi. Dar poate fi o idee.

— Cam costisitoare, dacă ai de gând să-i închizi pe toţi.

— Numai pe cei mai drăguţi, îi replică el.

— Farrar nu prea sună a nume irlandez, zise ea Gura lui făcu o grimasă întrebătoare.

— Fleacuri, domnule Farrar. Eşti sătul de ele…

— Spune-mi David, cât vom locui împreună.

— Simplu.

— Nu uita de promisiune.

— N-am făcut încă nicio promisiune.

— Ba da, ai făcut-o. N-ai spus nu.

— Dar nici n-am spus da:

— Aşa-i, zise el agreabil, dar o s-o spui.

— Întotdeauna o ţii pe a ta?

Zâmbetul îi apăru din nou pe buze, iar ochii îi deveniră dezolaţi pe neaşteptate.

— Nu…

Se citea o tristeţe în vocea lui, şi Laney era frământată de nevoia de a întinde mâna şi a-l atinge, încercând să alunge astfel umbrele care apăruseră atât de repede în ochii lui. Era şocată de tăria emoţiei, de puterea care o făcea să fie atât de adânc îngrijorată. De-abia îl cunoscuse.

Acum, privirea ei o întâlni pe a lui, uitându-se

fix unul la altul, fiecare simţind că nu era în stare să facă vreo mişcare. Focul şi furtuna îi atinseseră pe amândoi.

Stai liniştit băiete, îşi zise. David. Aminteşte-ţi ce ţi-ai făgăduit ţie însuţi.

E o nebunie, îşi zise Laney. N-o să se înveţe minte niciodată? Acum nu-şi mai putea lua ochii de la el şi nu mai putea să-i spună nu. E din cauza accidentului, se gândea David. Arată atât de vulnerabilă. E din cauza accidentului, îşi zise Laney. Era încă ameţită de doctorii. Altminteri, s-ar simţi jignită de calea pe care o luase viaţa ei, cerându-i ceea ce n-avea dreptul să-i ceară.

Iar el nu putea să-şi ia ochii de la nesiguranţa pe care o citea în ochii ei, de culoarea ciocolatei.

Nici ea nu era în stare să înceteze să se uite la privirea aceea schimbătoare, a celor mai incredibili ochi pe care îi văzuse vreodată. Apucă revistele cu un interes prefăcut, cele adusese el, forţându-se să-şi ia privirea de la el.

De fapt, Laney nu se uita în reviste. Vedea doar privirea lui pe care o simţea aţintită asupra

ei. În cele din urmă, îi auzi vocea şi se întrebă dacă privirea lui era de vină pentru nesiguranţa ce o simţea, sau ea însăşi.

— Ai nevoie de odihnă, zise el. O să revin mai târziu. Ea îl privi. N-ar fi vrut să plece; vedea că el ezită, că nu se mişcă. Cum de se întâmpla aşa ceva? îşi ascunse confuzia cu o uşoară înclinare a capului, şi-şi închise ochii de parcă voia să doarmă, nedorind să-l vadă plecând.

Când auzi nişte voci tinere, deschise ochii. El plecase, locul lui fiind luat de nişte adolescenţi care veniseră să-l vadă pe unul din ceilalţi pacienţi din cameră.

Apoi mai veniră alţi vizitatori şi ea încercă să închidă ochii, ca să ascundă brusca singurătate care o cuprinsese. Peste câteva zile, îşi spuse ea, va fi acasă. Acasă, la Washington, printre prietenii ei. Dar, pentru moment, sentimentul de singurătate nu dispăru. Laney îşi reaminti senzaţia pe care i-o dăduseră braţele lui David Farrar. Visase chiar ceva legat de asta, în timpul perioadelor de somnolenţă şi când dormise, în

ultima zi şi jumătate. Aceste braţe îi ofereau acum parcă şi mai multă siguranţă în timp ce o purtau de pe căruciorul spitalului pe bancheta din spate a Jeep-ului. Acesta nu păruse a fi un efort pentru el, deşi greutatea mai sporise datoria ghipsului, care îi cuprindea piciorul până aproape de genunchi. Se simţea de parcă ar fi cântărit o tonă. Lucrul cel mai remarcabil fusese gentileţea cu care o purtase în braţe şi o introdusese în Jeep-ul încă plin de perne. Simţea mirosul curat, ameţitor, de săpun şi aftershave. Niciodată în viaţă, nu simţise o asemenea protecţie, cum îi oferise David. Se îngrijise singură de când îşi amintea şi se simţea mândră că îşi poate păstra această auto-încredere. Până acum.

Nu înţelegea noile senzaţii pe care nu le mai avusese, dorinţa de a se lăsa în grija lui, dar nu putea nega plăcerea pe care o simţea în compania lui, valul uşor de mulţumire când el trase o pătură în jurul ei. Sâmbăta asta era din nou o zi însorită.

Alunecuşul şi ploaia dispăruseră sub strălucirea cerului albastru, destul de rece însă

pentru a păstra o pojghiţă de gheaţă pe cea mai mare parte a câmpului. Raze de soare sclipeau pe petele de zăpadă, împodobindu-le parcă cu fire de aur.

Dealurile se luminau în jurul ei, părând un fel de paznici pentru orăşelul din mica vale, deservit de spital, Laney simţi un val de încântare văzând frumuseţea regiunii, revenind parcă la viaţă. Îşi dădea seama că nu mai simţise o asemenea energie de luni întregi, poate chiar niciodată.

— E comod?

Vocea profundă a lui David vibră în Jeep. Ea dădu din cap iar el închise uşa şi se urcă pe scaunul din faţă.

— Ai sunat pe cineva?

— Da, zise ea când Jeep-ul porni cu uruitul lui specific. Laney îşi aminti cele spuse în legătură cu dragonul şi zâmbi.

— Şi…? reveni el.

— Şi totul e bine, zise ea rece.

Nu voia să-i spună că Patrick se oferise imediat să o aducă cu ambulanţa înapoi la

Washington şi să-i ofere, tot ce ar fi avut nevoie. Vocea lui era îngrijorată şi părea că se simţea vinovat. Patrick ştia că ea n-avea rude şi că el îndeplinise parţial acest rol în ultimii câţiva ani. Dar ceea ce dorise cu disperare cu câteva zile în urmă – de a se întoarce la Washington – i se păru deodată a nu fi aşa de importatnt. Era vorba de reportaj, îşi spuse el înseşi, cum îi spusese şi lui Patrick. Niciodată nu lăsase vreo treabă nedusă la capăt. Ea ascultă liniştită protestul lui Patrick, şi apoi îi relată plat că era pe cale să dea de povestea pe care o dorea. Va trebui să aştepte articolul peste câtva timp.

Urmă o pauză, o întrerupere lungă, liniştită, ca să se gândească, apoi îi zise:

— Fă ce crezi că e mai bine, Laney, dar să mă anunţi dacă apare ceva ce aş putea rezolva eu sau ziarul.

Uimită ea însăşi de propria ei încredere în sine de care aparent dădea dovadă, acceptă repede, mai înainte ca el să aibă timp să-i mai pună alte întrebări.

— Ai mai văzut ceva din Virginia de Vest înainte? o întrebă David.

— În campanie... dar atunci chiar că nu aveai timp să vezi nimic.

— Ce campanie?

— Am fost să relatez despre campania senatorului Tribling, îi explică Laney.

— Eşti un reporter de politică? În vocea lui se citea o oarecare nedumerire.

— Da!

Era şi încredere şi mândrie în vocea ei.

— Atunci de ce...?

Laney înţelese. Profesor de ţară sau nu, el cunoştea ierarhia reporterilor.

— Editorul meu s-a gândit că ar fi o... variantă plăcută.

— Dar nu erai de aceeaşi părere, nu-i aşa? întrebă el.

De unde ştia? Oare ghicise datorită pauzei pe care o făcuse între cuvinte?

— Dumneata ai putea fi un reporter bun, zise ea glumeţ.

— M-am gândit odată la asta, zise el, surprinzând-o prin faptul că nu mai întrebase de ce avea nevoie să facă o variaţie plăcută.

— Şi?

— Şi m-am hotărât în cele din urmă să fiu profesor, zise el. Cuvintele fuseseră rostite aşa de firesc, încât Laney înţelese că nu ascundea nimic.

— De când predai în Valea Cade? întrebă ea, instinctul ei de reporter apărând din nou, înregistrând în minte toate detaliile şi dorindu-şi să aibă un carneţelşi hârtie.

— De câtva timp. Era ceva amuzant în răspunsul lui evaziv. Dar te-am întrebat ceva despre tine.

— N-am nimic să-ţi povestesc.

— Cu excepţia răspunsului la întrebarea de ce o doamnă atât de drăguţă vine în Valea Cade.

— O toană de ziarist, zise ea.

— Sau soarta, zise el surprinzând-o.

— Nu cumva crezi în soartă? îl admonestă Laney.

— Dar tu? Vocea lui era din nou amuzată,

glumeaţă.

— Eu cred că oamenii îşi fac singuri soarta.

— Fără nimic magic, fără ursitoarele noastre?

— Nimic din toate astea.

— Nici chiar de Crăciun?

— Mai ales de Crăciun, nu!

— Oare sunt eu un fel de vrăjitor? Nu-i de mirare că editorul tău te-a trimis aici. Călătoria asta are loc în prezent? Sau în trecut? David Farrar pătrunsese în cele mai ascunse colţuri ale fiinţei ei.

Dar deşi Laney înţelese că simte această intruziune, era totodată conştientă că se bucura foarte mult de această provocare.

— Şi ce rol joci tu? întrebă la rândul ei. Nepotul? Sau Tiny Tin? El chicoti.

— Sunt un optimist naiv, aşa îţi închipui. Laney lăsă tăcerea să vorbească în locul ei.

— Mi se pare că am o meserie care mi se potriveşte, zise el. Întotdeauna mi-a plăcut Crăciunul.

— De ce?

— Mâzgăleşti ceva în caietul ăla de notiţe din mintea ta?

— Dacă te gândeşti că te înregistrez, da.

— Atunci refuz să răspund la probleme care ştiu că îţi sunt familiare.

— De ce?

— Întotdeauna pui atât de multe întrebări?

— Desigur. Nu răspunzi la niciuna?

— La ale tale, s-ar putea. Nu la ale lumii.

— Atunci, pentru moment, consideră că am închis carneţelul. Cuvintele o surprinseră chiar pe Laney. Dar dorinţa ei de a afla mai multe despre enigmaticul David Farrar merita un armistiţiu temporar.

Se mişcă uşor în locul ei, de parcă ar fi discutat cu ea însăşi. Îmbrăcat în acelaşi pulover verde tricotat, pe care-l purtase cu două zile înainte, arăta teribil de atrăgător, de parcă ar fi vrut să se simtă ca acasă, înălţat pe o stâncă irlandeză, sau la cârma unei vechi corăbii comerciale.

Fantastic! Magic! Ea nu credea în aşa ceva. Deodată, simţi nevoia să ştie de ce credea el în astea.

— De ce îţi place Crăciunul? întrebă ea din nou. El tăcu un moment, înainte de a răspunde.

— Presupun că din cauză că el scoate întotdeauna la iveală ce e mai bun în oameni. El reînvie speranţele şi visurile lor, visurile lor pentru o lume mai bună, poate.

— Dar asta nu-i face cumva artificiali? Nu e un fel de scuză pentru că nu sunt atât de buni în restul anului?

El zâmbi:

— Eşti o cinică.

— Să fie oare asta un fel de confirmare că am dreptate?

— Oh, nu, prietena mea. Sărbătorile, fie ele ale creştinilor, ale evreilor, sau ale oricăror religii scot mai degrabă la iveală ce e bun în oameni, sentimente care zac adânc în eul lor; ele le aduc la suprafaţă, făcându-ne să ne exprimăm mai deschis aceste sentimente, pe care adesea ne simţim

jenaţi să ni le manifestăm în alte ocazii.

— Asta este ceea ce încerci să faci prin proiectul tău?

— Nu chiar.

— Atunci, ce?

— O să vezi tu singură.

— Şi o să-mi arăţi totul? Totul? urmă o pauză lungă.

— Există mai mult decât o singură poveste în Valea Cade. Ai vrea să le afli pe toate.

O, desigur, se gândi în sinea ei. Poate că asta ar ajută-o să-l înţeleagă pe David Farrar, care devenise tot mai mult un mister pentru ea. Un mister de neînţeles, palpitant pentru ea.

— Da, zise ea cu glas tare.

— Atunci o să afli, zise el uşor. Cred că o să le affi. Căldura vocii sale o făcu să înceapă să creadă în fantastic.

* * *

David aruncă o privire prin oglinda retrovizoare spre bancheta din spate a Jeep-ului şi

ar fi dorit ca pasagera să nu fie chiar atât de al naibii de frumoasă.

Ei parcurseră în linişte ultimele câteva momente şi acum faţa ei arăta gânditoare şi chiar visătoare. Părul ei negru bogat fusese pieptănat bine ca să lucească şi buzele aveau o culoare plăcută, păreau bune de sărutat.

Senzaţiile permanente ale prezenţei lor fizice stând împreună făcea să crească temperatura în Jeep, mai mult chiar decât radiatorul. David nu-şi dădea seama de ce era amuzat de asemenea gânduri. Chiar din convorbirea lor, el desluşise că ea e dedicată în întregime carierei sale.

O înţelegea şi era de acord cu asta, dar totodată îşi dădu seama că nu voia să se confrunte cu o profesie atât de atrăgătoare şi – pretenţioasă. El cedase odată unei femei care dorise o viaţă mult diferită de cea pe care o dorise el, iar acum era în sfârşit în stare să facă ce dorea cu viaţa lui. Exact ce dorea. Dacă, îşi spuse el, nu ţinea cont de acele momente ocazionale când era dornic de compania cuiva, de acele momente de intimitate

dintre oameni care se simpatizează unul pe celălalt…

Dar, de obicei, asemenea gânduri erau repede alungate de solicitările fiilor să-i şi ale meseriei ce o avea. Întotdeauna era ceva de făcut, o nevoie de acoperit, fie că trebuia să dea mai multă atenţie vreunui elev, fie că se ocupa de alte probleme ale comunităţii, ca de pildă; aceea de a crea acolo o industrie.

Până acum, toate încercările eşuaseră, dar continua să persevereze pe acest drum. Avea o viaţă bogată, plină de satisfacţii şi frumuseţe, când îşi vedea copiii crescând într-o comunitate neafectâtă de droguri şi crime, într-un loc în care nu trebuiau ţinuţi tot timpul sub observaţie. Atunci, de ce simţea o oarecare pustiire şi nelinişte sufletească? Femeia atât de atrăgătoare din spatele Jeep-ului îl făcea să se simtă aşa cum nu se mai simţise de ani de zile, ca un băiat care se întâlneşte pentru prima oară cu o fată. Privi înapoi în oglindă.

— Mi-au mai rămas trei zile de şcoală înainte

de vacanţa de Crăciun, zise el, încercând să spargă atmosfera tensionată din maşină. Mabel a consimţit să stea la noi în următoarele câteva zile, ca să-ţi ţină companie.

— Dar ea nu are familie?

— E văduvă şi-i face plăcere să fie de folos.

— O să-i plătesc pentru asta. Spinarea lui deveni ţeapănă.

— Nu te gândeşti niciodată decât la bani?

Cuvintele ei îi aminteau de obsesia Juliei faţă de bani şi o luă ca pe o afensă adusă mândriei sale.

— Ziarul… zise scuzându-se.

— Lui Mabel îi face plăcere să facă asta. Theo este ca unul de-al ei, iar ea e recunoscătoare. Dacă o să-i oferi bani, se va simţi jignită.

— Dar… vru să se scuze Laney. Vocea lui se auzi slabă:

— Iartă-mă, n-am vrut să te supăr, dar Mabel s-ar simţi ofensată dacă tu sau eu ne-am oferi să o plătim. Suntem, într-un fel, o familie pe care a

adoptat-o. Nu are niciun copil şi a fost ideea ei să stea la noi acasă. În vocea lui apăru o nuanţă de amuzament. Cred că se simte datoare să-mi apere reputaţia.

— Hm! răspunse Laney cu voce moale. Dar pe a mea?

— Tu eşti o străină. Tu nu ai încă aşa ceva.

— Dar tu ai?

— Una absolut impecabilă, răspunse el cu o voce clară şi categorică.

— De ce oare îmi vine greu să înţelâg asta?

— Nu prea ai posibilitatea.

— Îmi vine şi mai greu să înţeleg aşa ceva.

— Ah, vrei să ne faci vreun compliment prin această mărturisire, domnişoară Drury?

— E mai mult o observaţie de ordin profesional. Iar tu ai putea foarte bine să-mi spui Lane.

— Lane e un nume de bărbat, zise în glumă. Eram gata să-i fac vânt lui Lane Drury.

— Dar dacă nu era accidentul, mi-ai fi făcut şi mie vânt? urmă o clipă linişte, apoi chicoti:

— Să spunem că ar fi fost ceva mai dificili.

El ezită, frământat de a şti mai multe despre e a. Părea că are o mulţime de faţete, ca o piatră preţioasă, care îşi ascundea adevărata complexitate sub o aparenţă lucitoare, uneori chiar fragilă.

— De unde îţi vine numele ăsta, sau e doar un nume folosit la ziar?

— O, e chiar numele meu. E singurul lucru pe care mi l-a dat tata vreodată.

Replica fusese rostită liniştit, cu toate că se simţea amărăciunea în spatele ei, ceea ce făcu ca inima lui să tresară. Dar nu spuse nimic, lăsând ca liniştea să vorbească în locul lui, şi nu-i puse întrebări pe care nu le-ar fi putut rosti cu voce tare.

— Tatăl meu şi-ar fi dorit un băiat. Văzând că nu i s-a împlinit dorinţa, mi-a dat un nume şi a dispărut.

— Îmi pare rău, zise el. Blândeţea din glasul lui mărturisea că aşa era.

— Nu contează.

Laney aproape că regretă acest moment, când îi dezvăluise prea multe, dar era în Jeep-ul ăsta o atmosferă de intimitate; sunetul plăcut al vocii lui, blândeţea din vorbele lui, o făceau să-şi deschidă ceva din sufletul ei, ceva ce ţinuse ascuns de când fusese copil…

— E întotdeauna greu să-ţi pierzi un părinte.

— Nu poţi să pierzi ce n-ai avut niciodată.

— Dar mama ta? zise el slab.

— A murit imediat după ce am terminat liceul. Răspunsul sec nu mai îndemna la alte întrebări.

El tăcu şi, din anumite motive, ea simţi nevoia să vorbească despre mama ei, ceea ce nu mai făcuse. În ciuda puţinelor lui cuvinte, ea îi simţi simpatia. Ba chiar ceva mai mult decât simpatie. Înţelegerea lui.

— Aş fi dorit să-i ofer lucruri pe care nu le-a avut niciodată.

— Lucruri?

— Un loc confortabil în care să trăiască, nişte rochii drăguţe, nişte lucruri mai aparte.

— Te-a avut pe tine.

— Eu însemnam doar cheltuieli şi iar cheltuieli.

— Mă îndoiesc că ea privea lucrurile aşa.

— De ce nu?

— Lane… aşa îţi spun oamenii, Lane?

— Prietenii îmi spun Laney.

— Cred că aşa sună mult mai bine, zise el, şi îi spuse pe nume.

Era mai blând, mai plăcut, ca privirea aceea din ochii ei, când a întrebat despre băiatul lui, îndată după accident.

Privi din nou în oglinda retrovizoare. Ea se mişcase uşor şi faţa ei ieşise din câmpul său vizual. Dar nu-i scăpă pieptul ei plin şi frumos, sub rochia de un roşu deschis.

— Laney, începu el iar. Îmi închipui că mama ta era foarte mândră de tine.

— Dar eu n-am putut face niciodată ceva pentru ea…

— Chiar numai făptui că exişti e câteodată suficient.

— Tu n-ai cunoscut-o.

— Nu, zise el, n-am cunoscut-o pe mama mea. Dar eu ştiu că fiecare minut petrecut cu băieţii mei, e ceva decisebit.

Laney simţi o durere adâncă în suflet. Nu simţise niciodată o asemenea apropiere. Îşi amintea de mama ei că era obosită, mereu prea obosită ea să-i ofere afecţiune sau timp. Laney se simţise totdeauna vinovată în privinţa asta, se simţise vinovată că tatăl ei o părăsise pe maică-sa. Şi din nou se simţi groaznic de vulnerabilă, aşa cum fusese de când era copil, înainte de a se fi obişnuit singură că nu are un tată, că mama ei n-avea niciodată timp…

Aproape cu disperare, se agăţă de un alt subiect.

— Mai avem mult de mers?

— Până acasă? Nu prea. Pregăteşte-te… Vei fi probabil asaltată de băieţii mei şi de animalele lor.

— De câini, vrei să zici?

— Şi de John cel lung.

— John cel lung?

— Motanul nostru.

Laney chicoti, amintindu-şi de pisica cu trei picioare.

— Din familia Argintiilor, presupun.

— Exact. A fost ideea lui Theo.

— Mai sunt mulţi pe-acolo? întrebă Laney, cu curiozitate, gândindu-se la Gertrude şi la John cel lung.

— Mai este şi Samantha.

— Să îndrăznesc să întreb cine e?

— Iepurele nostru.

— Şi…

— Chiar vrei să ştii? Toată seriozitatea dispăruse, iar vocea lui părea să glumească.

— Cred că ar fi mai bine, zise Laney prevăzătoare.

— Lollipop.

— Un şarpe? Laney încercă să-şi imagineze cel mai groaznic lucru ce-i trecu prin minte.

Râsul lui, profund şi sănătos, stârni un ecou în maşină.

— Nici măcar să nu sugerezi aşa ceva. Theo a

prins odată un mic şarpe negru iar Mabel aproape că a avut un şoc. Lollipop e un hamster.

— Câini, pisică, un iepure şi un hamster.

Toţi sunt în aceeaşi casă. Nu se calcă pe picioare?

— Nu, destul de curios, dar n-o fac. Uneori, am senzaţia că mă aflu în arca lui Noe, dar o să-i ţinem deoparte, să nu-ţi stea în drum.

Ea scutură din cap, apoi, amintindu-şi că el n-o vedea, îi zise:

— Nu. Îmi plac animalele.

David înţelese repede că nu mai voia să povestească nimic despre ea însăşi. Ar fi vrut să afle mai mult, dar ea îl fascina aşa că îi zise:

— Ai vreunul favorit?

— Nu se prea împacă cu lucrul meu, iar mie îmi lipseşte timpul, zise ea, citindu-i-se regretul în glas.

— Probabil că o să ajungi la o suprasaturaţie, după următoarele zile.

— David!

Îi plăcu cum sună numele lui rostit de buzele

ei. Avea o voce răguşită, feminină şi foarte sexy.

Mai ales când vorbea încet, de parcă s-ar fi gândit înainte de a rosti fiecare cuvânt.

— Ce-i?

— Nu cred că e o idee prea fericită…

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei în oglindă. Chiar şi în acest mod indirect, se simţi o atracţie între ei, îndrăzneaţă, obraznică, de nedefinit.

— Nici eu, recunoscu el, şi amândoi înţeleseră la ce se gândeşte celălalt. Nu era vorba de jenă, de preferinţe; era doar atracţia puternică dintre ei.

— Să facem o încercare. E departe până la Washington.

Ea dorea să rămână. Dorea să ştie mai multe despre David Ferrar şi îl făcea să acţioneze. Nu mai întâlnise ps nimeni care să-i semene şi nu se simţise niciodată atât de atrasă de cineva. Cu siguranţă că niciodată nu povestise cuiva atâtea lucruri atât de importante pentru ea. Voia să ştie de ce-o făcuse.

Dar n-avu timp să reflecteze la această

problemă, căci Jeep-ul încetini şi intrară pe străduţa care-i provocase attâea necazuri, cu câteva zile înainte.

În ciuda unui cer senin de iarnă, împrejurimile erau întunecoase, Laney se gândi că asta se datora probabil copacilor goi, fără frunze, şi petecelor de pământ îmbibate cu apă. Dar, privind în depărtare, văzu munţii măreţi şi protectori, care îi sugerau o altfel de poveste, despre o adevărată independenţă. Ca şi David Farrar.

Jeep-ul opri şi uşa casei se deschise, unul din băieţi alergând în jos, pe drum, celălalt urmându-l într-un pas mai domol. David se destinse în scaun, întinzându-şi picioarele lui lungi, înainte de a deschide uşa din spate.

— Eşti pregătită pentru un mele? (amalgam, amestecatură. Fr.) zise el, cu ochii jucăuşi în lumina scăzută a Jeep-ului.

Laney nu putu decât să schiţeze un zâmbet, cu toate că îi revenise durerea în picior. Pastila pe care o luase împotriva durerii, înainte de plecare,

îşi epuizase probabil efectul. Se strâmbă de durere, când el o ridică şi văzu mirarea lui când copii îi întâmpinară. Laney îşi scrută memoria. Cel mai mare era Abe, cel mai mic era Theo.

— Tii, ce bine că aţi venit, zise Theo, plin de entuziasm. Un reporter. Ce straşnic!

Abe era mai rezervat, aşa cum fusese în prima zi: dădu din cap timid, cu ochii plini de curiozitate.

Laney îşi aminti cum era ea însăşi la acea vârstă, cât de sfioasă fusese ea însăşi până ce s-a învăţat să-şi învingă timiditatea.

— Vă mulţumesc de găzduire, zise ea încet, în direcţia lor.

Abe zâmbi îndată, ca răspuns la zâmbetul larg al tatălui său. Dar Theo fu cel ce răspunse:

— Şi Henry se bucură că ai venit.

— Mi-ar face plăcere să-l aud pe Henry spunând asta, zise ea cu un zâmbet plin de prietenie strengărească.

Zâmbetul lui Abe se lărgi.

— Şi mie, interveni David, imediat ce vom fi

înăuntru. Theo, du-te şi deschide uşa. Abe, sunt nişte cârje în Jeep. Adu-le înăuntru.

Laney se gândi că el o să-şi rupă braţele, dar observă în vocea lui ceva mai mult decât nerăbdare. Exista şi un scaun cu rotile în Jeep, dar el nu făcu efortul să-l ia şi să-l folosească, iar gândul ăsta îi provocă ei o anumită satisfacţie.

Era uimitor cât de mult se bucura de strânsoarea braţelor lui şi de senzaţia de a sta rezemată de corpul lui. De fiecare dată când o atingea, atracţia dintre ei sporea, stimulată de intimitatea atingerii, asemeni unei locomotive ce cobora o pantă fără frâne. Simţea acelaşi fior, de parcă s-ar fi aflat într-un astfel de tren. Fiorul nu o părăsi decât când intrară în casă, şi simţi aromele plăcute dinăuntru. Holul era aproape aşa cum şi-l amintea, însă plin cu pachete şi hârtii. Mocnea un foc în căminul pe care nu-l remarcase înainte. Henry lătră în semn de salut şi fu urmat de celălalt câine mai mic, dar aparent mai agresiv, Gertrude. David şovăi o clipă, chiar în dreptul uşii.

— Pe canapea sau în dormitor?

În ultimele două zile, Laney se gândise că va trăi cumva singură, dar era atâta căldură în jurul ei, în cameră erau atâtea feţe îngrijorate de soarta ei, încât se simţi cu totul copleşită. Nu voia să plece de acolo. În orice caz, nu acum.

— Pe canapea, zise ea.

Încă o dată simţea nevoia să clarifice lucrurile şi privi întrebător spre David când o lăsă pe canapea. Dintr-odată toţi apărură în spatele ei şi ea stătea acolo, iar trei, perechi de ochi omeneşti şi două perechi de câine priveau la ea.

Intră femeia pe care o văzuse în treacăt vineri; David îi zâmbi cu afecţiune vizibilă, iar ochii îi râdeau.

— Ţi-o aminteşti pe Mabel?

Laney întinse mâna şi simţi că i-o strânge cu căldură.

— Sunt foarte bucuroasă că stai aici, zise femeia. Cina e aproape gata. Cu mâncărurile favorite ale domnului Farrar.

Laney nu dorea în mod deosebit să privească înapoi spre gazda ei, dar ochii ei făcură asta fără

să ezite. Părul lui era bătut de vânt, iar faţa îi era uşor colorată de frig. Puloverul verde îi sublinia culoarea ochilor şi emana masculitate.

Observă că are gropiţe în obraz, când zâmbeşte. Cum de nu remarcase asta înainte?

Poate că ăsta era zâmbetul lui aparte, pe care i-l adresa lui Mabel.

Era cu totul răpitor, iar ea îşi dădu seama că zâmbetele pe care i le adresase ei până atunci fuseseră mai reţinute.

Acest gând o răni mai mult decât ar fi fost cazul.

Laney înţelese deodată că ar fi în stare să facă aproape orice, dacă acest zâmbet i-ar fi fost adresat ei.

Ai grijă, îşi spuse ea. O să pleci înapoi peste câteva zile, în lumea care îţi e familiară. Clipi din ochi şi se mişcă uşor.

— Ai nevoie de ceva?

Avea. Avea nevoie de o grămadă de lucruri pe moment, dar mai mult decât orice, de bun simţ. Dar scutură din cap.

— Pot să-ţi ofer o coca-cola? Întreabă Theo, dornic să fie de folos cu ceva.

— Ar fi grozav, răspunse Laney.

Orice era foarte potrivit, ca să-i abată gândurile care o frământau.

Privi în jurul ei prin cameră, la teancurile de rochii, de jucării şi de cutii.

— Astea sunt pentru elevii tăi?

— Mda, zise David, şi o parte din zâmbetul lui grozav dispăru.

— Le împachetaţi? El făcu o grimasă.

— E o treabă mai mult pentru copii. Iar Theo şi Abe sunt bucuroşi s-o facă.

— Şi tata, zise Theo reintrând în cameră cu un pahar în mână.

— Facem un fel de întrecere, zise. Abe zâmbind. Să vedem cine face mai multe pachete.

— Şi cine face mai multe? Theo privi amărât.

— Abe câştigă întotdeauna.

Laney privi spre Abe, care făcu o grimasă ca şi taică-său. Era un gest incredibil de drăgăstos.

— Asta pentru că eu nu mă distrez, ca Theo.

— Abe e un perfecţionist, zise David. Lui Theo i-ar plăcea să se ocupe mai degrabă cu împodobirea câinilor.

— Poate c-aş putea da şi eu un ajutor, zise Laney aproape fără să vrea, dar apoi se gândi că poate, în felul ăsta, se amestecă în viaţa altora.

— Tii, chiar vrei? întrebă Theo.

— Aţi vrea! îşi corectă David fiul, calm, aşa cum o fi făcut-o de sute de ori de-a lungul timpului.

— Oh, tată, asta am vrut să spun, zise Theo necăjit.

David îşi roti privirea spre Laney, iar ea nu putu decât să-i zâmbească.

— Orice ajutor e bine venit, zise el liniştit, dar să nu te simţi obligată.

— Nicidecum, zise ea.

— Am o grămadă de cărţi în birou, zise David.

Câte puţin din fiecare gen. Poveşti actuale, istorie, biografii, romane poliţiste. Să-mi spui doar ce preferi. Iar Sam, vecinul nostru de la numărul

următor, ţi-a luat bagajele de la hotel. Sunt în camera ta, împreună cu poşeta.

Stătea acolo lângă ea şi, pentru prima oară de când îl întâlnise, părea încurcat.

— Eu… noi am vrea să te simţi cât mai bine posibil.

— Dar o să fie straşnic dacă o să ne ajuţi la împachetat, insistă Theo.

— Theo!

Băiatul privi inocent spre tatăl său.

— Doar dacă vrea, tată…

— Iar eu vreau.

Privi în ochii plini de speranţă ai lui Theo şi avu deodată sentimentul că a împacheta lucrurile era ceva deosebit de atrăgător. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Aproape toată viaţa, fusese împreună doar cu mama ei, iar după ce-i murise mama, le oferise mici cadouri prietenilor. Nu se pricepuse niciodată prea bine să târguiască şi nu era plăcut s-o facă. Acum, existau acolo munţi de cadouri, destinate poate unor oameni care aparent aveau nevoie de orice, dacă ar fi fost să se ia după

cele văzute în scurta ei trecere prin partea locului. N-avea altceva ce să facă.

Cu excepţia, desigur, a interviului cu David Farrar. Se gândea cum s-o facă mai bine.

Iar el o privea cu oarecare îndoială, de parcă i-ar fi citit gândurile. La ideea asta, ea simţi că un val de neajutorare o cuprinde. De obicei, ea era aceea care citea gândurile oamenilor. Era mică, fragilă şi ştia că ochii ei adânci, îi făceau de obicei pe oameni să o creadă necoaptă şi naivă. Deseori, era prea târziu când descopereau că nu e aşa, ci dimpotrivă.

Dar, David – ce curios că se gândea atât de simplu la el, numindu-l David – părea că ştie orice gândeşte ea. Era deconcertant. Era enervant. Era… ca într-o confruntare. Aşa că îl consultă din nou:

— Ai ceva împotrivă?

— Desigur că nu! zise el uşor; dar nu-i oferi acelaşi zâmbet pe care i-l adresase lui Mabel.

După grimasa gurii sale, îl bănui că îşi închipuie că interesul ei pentru împachetat va fi

de scurtă durată.

— Şi apoi o să mergem sus, să-mi arăţi cărţile.

— Bine, zise el. Întotdeauna am fost de părere că cititul e cea mai bună pastilă de dormit.

— Sau cel mai bun lucru ca să te ţină treaz.

— Într-adevăr, fu el de acord. După masă, o să te iau într-o raită cu limuzina ta, şi o să poţi să priveşti cât pofteşti.

Laney se uită cu neplăcere spre scaunul cu rotile din colţ, dar dădu doar din cap.

Ochii lui o căutau şi o priveau. Era o privire cercetătoare, care o pătrundea, iar ea se străduia să se forţeze să nu-şi mute privirea. N-ar fi vrut să-i ofere această satisfacţie. N-ar fi vrut ca el să ştie că se simţea atât de goală sub privirea lui. Aşa că ochii ei îi întâlneau pe ai lui, într-un fel de confruntare.

Camera părea să plesnească de atâta tensiune. Valuri de atracţie o înfiorau, înlăturând zidul de protecţie pe care îl ridicase în jurul inimii ei. S-ar fi putut tot atât de bine să nu mai fi fost

nimeni în cameră, nici copiii, nici animalele, nici amintirile. Dar era de ajuns că erau doar ei doi, iar Laney simţi un val de dorinţă şi de excitaţie, cum nu mai simţise vreodată. Simţea că tot trupul ei se încordează, şi avea o – nevoie intensă să-l vadă zâmbindu-i, să i audă vocea profundă, să-i simtă blândeţea mâinilor puternice. La naiba!

Nu mai fusese în viaţa ei atât de bucuroasă, ca atunci când vocea lui Mabel destrămă acel moment fantastic, într-o singură clipă.

— Masa e gata.

David privea la oaspetele său. Era ceva simplu. Se întreba dacă ea ştie că are o faţă atât de expresivă. În ultimele câteva minute, trecuse prin toată gama de senzaţii, de la prudenţă la mirare, apoi la nedumerire şi în cele din urmă la mulţumire, când auzi anunţul pentru masă.

Fusese oare ea mai transparentă pentru că avuseseră sentimente asemănătoare?

Anunţul lui Mabel fusese bine venit pentru el, dar mai ales pentru Laney. David nu era atât de îngrijorat de faptul că ea îl fascina tot mai mult.

Spera că asta se datorează faptuiui că fusese lipsit atâta vreme de atracţia unei femei, şi nu lua lucrurile prea în serios.

— Ţi-ar plăcea să iei masa pe canapea sau încerci să stai cu noi la masă?

— Păi, tată, ea vrea să mănânce cu noi, zise Theo.

— Da, spuse ea.

— Eşti sigură că poţi s-o faci?

Ea nu ţinu seamă de durerea din picior, care ar fi făcut-o să refuze, probabil.

— Sunt sigură.

Ochii ei străluciră, iar inima lui David îşi acceleră bătăiie. Hotărârea ei însemna că trebuie s-o poarte din nou în braţe. O scuză ca s-o ţină din nou, să-i simtă braţele în jurui gâtului.

— Mă întorc într-o clipă, spuse el alergând repede în bucătărie şi aruncând o privire asupra mesei rotunde. Ridică un scaun suplimentar şi îl aşează astfel încât Laney Drury să poată să-şi rezeme piciorul. Scaunul era aşezat altfel decât de obicei.

Mabel îl privi.

— E tare drăguţă!

— Da, zise el scurt, dorind ca nimeni din Valea Cade să nu încerce să facă pe peţitoarea.

Chiar după ce sosise acolo, toate fetele nemăritate şi femeile de la şaptesprezece la cincizeci de ani, trecuseră într-un fel sau altul prin faţa lui şi e! ştia că se iscau adesea discuţii, dacă arăta un cât de mic interes să se recăsătorească. Locuitorii din Valea Cade erau cu totul credincioşi mariajului, iar David ştia că el reprezintă o posibilitate de alegere, de care era interesată întreaga comunitate. Aşa că se strâmbă la cele spuse de Mabel, ce făceau parte din lungul şir de încercări ale comunităţii de a-l determina să se recăsătorească.

— O să rămână aici doar câteva zile.

— E destul timp.

Nu-şi putu reţine un mormăit uşor.

— E destul timp pentru ce?

Mabel îi aruncă o privite nevinovată şi zâmbi:

— Doar atât, că e destul timp.

David privi la ea, dar ea îi zâmbi, în timp ce gura ei se strâmbă într-un zâmbet adresat sieşi.

— Eşti o romantică incurabilă, Mabel.

— Poate! Fu ea de acord.

— Dar de data asta greşeşti.

— Poate! îi răspunse ea cu acelaşi zâmbet atotştiutor, care era atât de enervant.

David schimbă subiectul, adulmecând mirosurile ce veneau din cuptor.

— Friptură de pui, cu sos şi cartofi, fasole verde, biscuiţi cu miere şi porumb, zise ea. Şi plăcintă la desert.

— Mabel, eşti un dar trimis de Dumnezeu.

— Ar putea fi altcineva, zise ea zâmbind. Copiii ăştia au nevoie de o mamă.

— Nu de ea.

— De ce nu?

— Pentru că are viaţa ei proprie şi meseria ei, iată de ce.

— Să nu crezi că nu poate s-o schimbe. Cum ai făcut şi tu.

— Ahh, Mabel… Eu nu mi-am schimbat-o.

Doar m-am abătut puţin.

— Ei bine, şi ea ar putea face la fel. Oricum, du-te şi pune mâna pe ea, până nu se răceşte totul. E drăguţă.

Ultimele cuvinte le spuse în – şoaptă.

Mabel o să-şi dea seama singură, îşi spuse David. Va vedea, în timpul mesei, cât de stânjenită se va simţi aici Laney Drury.

* * *

Laney luă o bucăţică de cartof cu puţin sos şi privi în jurul mesei, mirându-se cât de acasă se simţea. Desigur, nu se aşteptase la asta.

Nu fusese niciodată mult timp printre copii, dar ăştia doi erau un deliciu, şi de fiecare dată când ridica ochii, îi întâlnea pe ai lui David îndreptaţi spre ea, uneori cu îndoială, alteori cu o căldură neaşteptată. În timp ce răspundea întrebărilor fără sfârşit ale copiilor, descoperi repede cât de inteligenţi erau, iar ea le vorbi de parcă ar fi avut de-a face cu oameni mari. David învioră conversaţia spunând:

— Domnişoara Drury mi-a relatat despre campania prezidenţială. Pentru o clipă, Laney se miră de ce adusese vorba despre asta, dar imediat Abe dădu drumul la o serie de întrebări, cu ochii strălucind în dosul ochelarilor, ca nişte luminiţe din pomul de Crăciun.

— Cine crezi că va câştiga? întrebă el, uitând de friptură. Laney privi în sus spre David.

— Abe este politicianul nostru, zâmbi ei. Ar fi în stare să-ţi spună mai multe despre campanie decât ai putea tu.

— Dar cine crezi tu că ar trebui să câştige? îi întoarse Laney întrebarea. Abe rosti repede numele candidatului şi argumentele lui, toate fiind excelente. Laney prvi la David, ridicând o sprânceană.

— Abe e geniul nostru local, zise el umil.

— Ei tată! spuse Abe dând uşor din cap. Ştii că nu sunt prea grozav la matematică.

— Pentru că nu te sirăduieşti.

Laney observă că nu era nici dojană, nici asprime, în schimbul lor de cuvinte, ci doar

căldură afectuoasă şi recunoaşterea justeţei argumentelor.

— Nici eu nu am fost prea bună la matematică, mărturisi ea.

— Nu-i încuraja! O întrerupse David, dar se simţea o nestăvilită căldură în vocea lui.

— Tata ştie multă matematică, zise Theo. A fost director de bancă. Laney deschise larg ochii.

— Director de bancă?

— La Boston, adăugă fericit Theo, vizibil bucuros că e din nou în centrul atenţiei.

Buzele tatălui său se subţiară uşor.

— La Boston? zise Laney ca un ecou, vădit surprinsă. Cum se face că un director de bancă din Boston a devenit profesor într-o măruntă comunitate rurală din Virginia de Vest?

I se citea întrebarea în ochi, în tonul vocii. David se făcu că nu aude.

— Mai vrei pui?

Se simţea o oarecare grijă în vocea sa, iar Theo privi la el curios, apoi zâmbi.

Laney luă puiul ce i se oferise, dar

curiozitatea ei era tot mai mare. David Farrar, oricum, nu părea dispus să dea vreo lămurire. Aşa că, pentru un moment, ea îşi îndreptă atenţia spre mâncare. Apoi Abe începu să-i pună întrebări, aşa că Laney nu putu să şi le pună pe ale ei.

— Te-ai întâlnit vreodată cu preşedintele? întrebă Abe cu ochii plini de fascinaţie.

— O dată, recunoscu ea. Cineva m-a dus la un dineu la Casa Albă.

— Grozav! zise Theo impresionat. Iar Abe era entuziasmat peste măsură.

— Şi ai vorbit cu el?

— Doar două secunde, zise Laney cu un zâmbet. N-a adăugat că şi ea, deşi se mândrea că e un reporter vechi, fusese puţin impresionată.

— Noi am fost la Washington, o informă Theo cu entuziasm.

— Şi la congres, adăugă Abe.

— Şi ce părere ai? zise Laney.

— A fost foarte interesant, admise Abe. Erau doar câţiva oameni acolo şi vorbeau între ei. Niciunul nu era atent la ce spune speaker-ul.

Laney îi zâmbi conspirativ.

— Exact aşa am gândit şi eu când am fost pentru prima dată. Ei îşi desfăşoară cea mai mare parte a activităţii în comisii.

— Vrei să-mi povesteşti despre asta?

Laney se uită spre David, care îşi dădu ochii peste cap de parcă ea ar fi urmat să plece într-o călătorie îndelungată, care nu s-ar mai fi terminat niciodată.

Fiecare din privirile lui părea să fie o provocare, se gândi ea. Se simţea de parcă ar fi fost evaluată şi îi lipsea ceva. Dar nu dădu atenţie acestei senzaţii. Se hotărî să atace:

— Mi-ar plăcea, îi spuse ea lui Abe. Apoi se întoarse să se uite la David Farrar. Cât de mult a trecut de când aţi sosit în West Virginia?

— Doi ani, spuse el repede.

— Trebuie să fi fost o mare schimbare faţă de Boston. El dădu din cap, iar ochii lui priviră miraţi.

— De ce să fi fost o mare schimbare? întrebă el.

O luminiţă apăru în ochii lui verzi şi ea

înţelese că amâna răspunsul.

— N-a fost aşa?

— De ce să fie? Îmi place Virginia de Vest, zise el. Îmi plac munţii şi pădurile şi oamenii.

— Dar…

— Dar ce?

Tonul era scurt, nerăbdător. Ea înţelese că trebuie să renunţe. Mai era timp şi trebuia s-o ia cu încetişorul.

Totuşi, faptul că David Farrar a fost director de bancă era o idee care o intriga. Imaginea nu i se potrivea. Nici meseria de profesor nu i se potrivea. Mai curând ar fi putut să-l vadă călare, mânând vitele, sau căpitan pe o corabie, decât conducând o clasă de elevi. El radia putere masculină şi autoîncredere, care sfidau tiparele obişnuite. Şi nu avea pretenţii. David Farrar era un om fericit în felul lui. Ea se mira că poate fi mulţumit într-un birou.

Dorinţa de a cunoaşte totul despre el era copleşitoare, şi nu doar pentru că trebuia să scrie un articol. Nimeni nu o subjugase atât de total ca

David Farrar.

Stătea acolo, cu o sprânceană ridicată, aşteptând un răspuns la acel „dar” al său.

Nu-i putea oferi nimic. Cum ar putea să-i spună ce gândeşte? Ar fi putut crede că o lovise ceva la cap, mai rău decât fusese lovită. De altfel, şi ea începuse să creadă aşa ceva. Laney se retrase, câtă vreme mai putea să o facă. Trecu iute la altă problemă şi, întorcându-se spre Mabel, care venise la masă, îi spuse:

— A fost minunat. Nu-mi amintesc de când n-am mai mâncat o mâncare atât de bună.

Mabel zâmbi, apoi privi spre David şi din nou spre Laney.

— Arăţi într-adevăr obosită, domnişoară Drury. Laney încercă o scuză.

— Sunt, într-adevăr, deşi am avut o companie excelentă.

Zâmbetul ei îi incluse şi pe băieţi. Theo pufni de mândrie, în timp ce Abe dădu uşor din cap.

— Îmi pare rău, zise David.

Vocea lui se schimbă, căpătând un ton

baritonal plăcut, care o răvăşea cu totul. Dacă ar fi putut să păstreze undeva acest glas, ea s-ar fi considerat milionară. El îşi împinse scaunul înapoi.

— O să te duc sus, în camera ta.

Din nou, braţele lui o cuprinseră, unul din ele încercând să balanseze ghipsul.

Laney îi puse braţele pe după gât, mâinile ei simţind mângâierea părului lui, şi această senzaţie o cuprinse cu totul. Nu se mai uita în ochii lui, căci capul lui era în dreptul pieptului ei, iar ea se gândea că el i-ar putea auzi bătăile inimii. Iar el chiar asta făcea.

Corpul lui era atât de plăcut, de puternic, de cald. Mirosul de săpun şi colonie o învăluia, în timp ce simţea respirata lui uşoară şi caldă în păr. El îi aţâţa, îi trezea, îi punea la încercare toate simţurile în cea mai misterioasă apropiere pe care o avusese vreodată. Simţea că nişte flăcări îi străbăteau corpul, mai ales când răspundea unduirilor corpului lui. Ea închise ochii, bucurându-se de miliarde de senzaţii, ca de

fiecare dată când o atingea.

Degetele lui se mişcau încet, căutându-i gâtul şi ea simţi un fior prin întregul corp.

Apoi, fu aşezată în pat şi privi în jur, simţindu-se ca un copil părăsit de cineva drag.

Se simţea slabă, mai slabă decât ar fi trebuit, şi ea înţelese că această slăbiciune era o reacţie faţă de apropierea trupului lui. Privi în sus şi citi pe faţa lui că se simte stânjenit.

Deşi o lăsase jos, mâna lui lunecă în jurul ei şi Laney era conştientă de efectul magnetic al acestei atingeri.

Cealaltă mână a lui se ridică spre gâtul ei şi îl atinse, iar ea simţi că o trec fiorii. Când mâna lui se mişcă încet atingându-i o şuviţă de păr, ea închise ochii, nevrând să-i arate cât de bine se simţea.

— Tată!

Glasul rupse magia care îi cuprinsese. Mâna lui se retrase repede, de parcă l-ar fi ars ceva.

Dar vocea lui David era domoală, când îi răspunse:

— Ce e, Abe?

— Aş putea să te ajut cu ceva?

— De ce nu-i aduci domnişoarei Drury puţină apă într-un pahar? întrebă David.

— Imediat, zise băiatul şi se întoarse spre uşă.

Readusă la realitate, Laney privi în jur. Stătea într-un pat mare, într-o cameră spaţioasă ce arăta a cameră de bărbat. Erau doar câteva lucruri mai feminine. Pe măsuţa de toaletă erau o, perie de păr, o cutie simplă de bijuterii, o fotografie înfăţişând doi băieţi şi o femeie drăguţă.

— Asta-i camera ta, zise ea. El zâmbi.

— Întotdeauna observi totul?

— Nu e prea greu, răspunse ea.

El privi în jur ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

— Toate camerele sunt aşa.

— Poate, dar asta are ceva din personalitatea ta. David o privi amuzat.

— Personalitatea mea?

— Nu-mi cere să-ţi explic, replică ea. Nu cred

că pot.

— E banală şi obişnuită, vrei să spui.

— Astea sunt două cuvinte pe care nu ţi le-aş atribui niciodată.

— Atunci, care crezi că s-ar potrivi? Ea se gândi.

— Încă nu ştiu. Dar am să-ţi spun.

— E o provocare?

— Tu m-ai provocat toată seara. El ridică o sprânceană, mirat.

— Nu face pe inocentul, domnule Farrar.

— Nu-mi amintesc să te fi făcut să te simţi jenată.

— N-ai făcut-o! replică ea sec. M-ai dezbrăcat cu privirea.

Ochii lui o cercetară atent, remarcând locul unde rochia lăsa să se vadă pielea ei albă.

— Văd că eşti îmbrăcată destul de bine.

Privirea lui spunea totul. El încercă să-şi mute privirea, când Abe apăru din nou, de data asta cu o tavă cu o cană de apă şi un pahar. El nu dădu semne să plece, învârtindu-se prin cameră.

— Nu vreau să-ţi iau camera, zise ea în cele din urmă, încercând să înlăture nuanţa de sexualitate ce pătrunsese în cameră.

— Are o baie proprie, explică el, privind-o în felul lui atât de teribil de atrăgător. Nu te îngriji în privinţa mea. Băieţii au o baie dublă sus, iar eu voi folosi una din ele.

— Dar…

— Niciun dar, o opri el. O să aduc scaunul pe rotile de jos şi un teanc de cărţi care poate. or să-ţi placă. Cărţile poliţiste sunt întotdeauna potrivite pentru perioada cât… o să te refaci. Şi ce-ai zice de o poveste gotică, bună? Să te afli într-un orăşel, într-o casă veche, în timpul unei furtuni de zăpadă…

— Cu tot felul de animale mici…

— Şi cu o guvernantă ameninţătoare…

— Şi un stăpân al casei morocănos?

Faţa lui David deveni ursuză, dar ochii lui verzi, sclipitori, îi dădeau cu totul alt aspect.

— Eu cred că ar fi nevoie să facem nişte schimbări în privinţa asta, zise ea glumind, ca şi în

privinţa guvernantei.

David privi puţin şocat, dar numai pentru o clipă. Îşi ridică sprâncenele şi vocea lui deveni mai aspră.

— Aşteaptă până la noapte, neştiutoarea mea!

Laney chicoti şi începu să râdă. El o privea atât de atrăgător, încercând să pozeze în protector. Începu şi el să râdă şi se aşeză pe pat.

Se priveau unul pe altul, încântaţi de mica lor glumă. Laney râdea atât de tare, încât aproape că se înecă, iar el o prinse cu mâinile, degetele lui îngemănându-se cu ale ei, în timp ce priveau unul la altul. Râsul alungă tensiunea şi scurtul moment de confruntare. Râdeau amândoi atât de tare, încât Abe privi la ei cu mirare, apoi chicoti şi el. După câtva timp, Abe se tăvălea pe jos de râs.

Laney auzi paşi grăbiţi pe scări şi imediat Mabel şi Theo apărură în uşă, lângă Abe, privind amândoi nedumeriţi.

Laney încercă să dea o explicaţie, dar izbucni din nou în râs. Un uşor zâmbet apăru pe faţa lui

Mabel şi începu şi ea să râdă. Theo bătu din picior, nedumerit.

— Ce e atât de nostim? întrebă el.

Asta stârni noi hohote de râs între David şi Laney şi, încet, Theo schiţă un zâmbet.

Câinii, stârniţi de zgomot, veniră şi ei sus, urmaţi de John cel lung. Câinii începură să latre, iar motanul să miaune, şi fiecare zgomot nou părea să stârnească noi hohote de râs.

În cele din urmă, râsul se termină. Pe faţa lui Laney curgeau lacrimi şi ea observă că şi la colţurile ochilor lui David apăruseră câteva. Privi în jur, la auditorii ei, şi izbucni din nou în râs.

— Se pare că ne-am dat în spectacol.

— Cred că ai dreptate, domnişoară Drury! Fu el de acord, zâmbind.

În cele din urmă, îi zâmbi şi ea se gândi că niciodată nu mai văzuse o privire atât de grozavă.

— Cred că acum ai nevoie de odihnă, mai mult ca oricând. Cu regret, îi dădu drumul la mână.

— Tăceţi cu toţii! zise el, iar privitorii se

risipiră.

— I-ai dresat bine.

— Nu-i lăsa să te înnebunească, zise el. Au probabil altceva pe agendă.

— Altceva pe agendă?

— Nu aşa spuneţi voi, ăştia din Washington?

O necăjea din nou. Laney ar fi vrut să nu se bucure atât de mult.

— Şi cum spuneţi voi, ăştia din Virginia de Vest?

— Că au ceva mai bun de făcut.

Ea râse din nou, cu toate că, cu câteva clipe înainte, crezuse că nu mai poate de râs.

— Eşti un fermecător incorigibil, zise ea.

— Nu le spune asta elevilor mei.

— Probabil că ştiu deja.

— Nu, zise el. Mă străduiesc să fiu un căpcăun.

— De ce îţi place să faci pe Moş Crăciun?

Zise ea, dar imediat îi păru rău că a întrebat.

Ceva din strălucirea ochilor să-i dispăru şi vechea vigilenţă îl cuprinse din nou.

— Iar s-a ivit reporterul care întreabă?

— Nu, zise ea încet. Nu acum.

— Bine, spuse el, dar era clar că nu mai voia să discute. Mă duc să-ţi aduc scaunul cu rotile, ca să văd dacă te simţi bine în el.

— Doctorul mi-a spus că pot folosi cârjele.

— După o săptămână, zise el, plecând.

— David…

El se întoarse, privind-o din nou.

— Îţi mulţumesc pentru toate astea.

— Şi eu îţi mulţumesc. Pentru fiul meu. Şi pentru că m-ai făcut să râd. Ieşi din cameră, iar Laney simţi ceva minunat care îi cuprindea întreaga fiinţă.

* * *

După ce David se întoarse cu scaunul cu rotile şi o aşează pe Laney în el, o părăsi, iar ea intră în baie. Acolo, ea înţelese adevăratul sens al frustrării.

Nu putea să se privească în oglindă, era aşezată prea sus. Din cauza gipsului, nu putea

folosi nici baia, nici duşul. Trebuia să se mulţumească cu chiuveta şi buretele. Fiecare operaţie îi luă o grămadă de timp.

Piciorul continua să o doară, dar acum nu-l mai avea pe David s-o distreze. O durea capul. Ştia că faţa îi era mai umflată. O simţea. Merse singură cu căruciorul până în dormitor şi o găsi acolo pe Mabel, lângă un teanc de cărţi aşezat pe noptiera ei.

— Domnul Farrar v-a trimis astea, zise ea, dar eu cred că mai curând aveţi nevoie să dormiţi.

Laney fu de acord.

— Ai dreptate.

— I-aţi făcut bine domnului Farrar, continuă Mabel. Nu l-am mai văzut niciodată râzând ca adineauri.

Ea îi permise lui Mabel să o ajute să intre în pat.

— Spune-mi ceva despre el.

— Când a venit prima oară aici, părea grav bolnav, zise Mabel. El şi băieţii arată mai bine acum, dar au nevoie de o mână de femeie. Acum,

hai, culcă-te. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă. Eu sunt dincolo de uşa asta, iar domnul Farrar e jos, în hol.

Schimbarea nu o făcuse pe Laney să adoarmă mai repede, chiar după ce şi-a luat medicamentele. Ea îi mai vedea şi acum faţa, îi auzea vocea, îşi amintea cuvintele lui Mabel…

Ştia că nu poate interveni nimic. Viaţa ei era la Washington D.C. Viaţa ei era ziaristica. Viaţa ei era… a ei proprie. Dar David Farrar era şi el, evident, hotărât în ce-l priveşte.

Sau poate nu? Un profesor ar putea preda oriunde, nu-i aşa?

Era un gând prostesc, ştia acest lucru. Pe de altă parte, nu voia să se implice din nou. Avea impresia că David era şi el precaut din anumite motive. Atunci, de ce nu putea să uite ochii aceia verzi ai lui?

* * *

Oare impresia ochilor acelora negri nu se va şterge niciodată?

David se răsucea în patul străin. Insomnia lui, se gândea el, se datora în întregime faptului că nu se afla în camera lui.

În parte, se datora şi lui Laney Drury, recunoscu ei. Mâinile lui mai simţeau căldura atingerii ei, inima îi bătea neregulat, iar în corp simţea o durere aparte.

Simţea nevoia unei pastile ca să doarmă. El, care dispreţuia asemenea lucruri chiar şi în cele mai grele ocazii! Dar în ultimele trei zile aproape că nu dormise.

Oare nu trecuseră decât trei zile de când o văzuse pentru prima dată pe Laney Drury?

Părea să fi trecut mai mult, parcă o cunoştea dintotdeauna. Era ca şi cum ar fi ocupat dintotdeauna un loc în mintea lui, ca o umbră care i se dezvăluise în cele din urmă.

Fleacuri, se gândi el, sucindu-se pentru a nu ştiu câta oară. Fuseseră împreună ultimele trei zile, asta-i tot. Dar ea era o femeie atrăgătoare.

O femeie atrăgătoare, care în curând va pleca.

Uit-o, îşi zise Farrar, închise ochii, dorindu-şi somnul care nu venea.

Când Laney se trezi în dimineaţa următoare, David şi băieţii plecaseră. Ei pleacă, întotdeauna devreme, o informă Mabel când îi aduse un mic dejun grozav, cu şuncă de ţară, biscuiţi şi crupe. Laney s-ar fi lipsit cu uşurinţă de acestea din urmă, dar văzu privirea lui Mabel urmărind-o şi simţi că nu e în stare să o dezamăgească pe Bătrâna femeie.

Mâncă, dându-şi seama că Mabel avea o cu totul altă părere despre micul dejun, decât aceea obişnuită în locurile pe unde lua ceva în grabă, în timpul campaniilor.

Întrucât nu putea să se dea jos din pat fără ajutorul lui David, Laney îşi petrecu ziua citind şi ascultând-o pe Mabel. Avea în bagaje şi o maşină de scris cu computer, portabilă, dar n-avea chef să scrie. N-avea despre ce să scrie.

Tot timpul se gândise doar la David Farrar şi îşi dădea seama cât de puţine lucruri îi povestise el.

Încercă să o folosească pe Mabel, care părea să fie un izvor de informaţii, până la un anumit punct.

— Îi trebuie o soţie, reluă Mabel. Ochii ei păreau să o evalueze, când rosti aceste cuvinte.

— E... cu cineva? Lanev simţi că i se taie răsuflarea.

— Cu cineva? De unde? Nu, încă nu. Dar mai avem speranţă.

— Speranţă?

— Poate apare vreo fată drăguţă pe lângă el şi cred că n-ar fi atât de greu, zise Mabel. Dar câtă vreme e în doliu...

— Mai e în doliu? Ea n-a murit încă de acum doi ani?

— Cam aşa. A venit aici imediat după asta. Îmi aduc aminte. El şi copiii erau cu adevărat distruşi. Dar acum sunt bine. Cred că n-o să treacă mult şi o să-şi găsească o soţie.

Gândul acesta o umplu de durere pe Laney.

— Este un bun... profesor?

— Nimeni n-ar fi mai bun, deşi n-a venit aici

decât de puţin timp. Fata vecinei mele spune că e cel mai bun profesor pe care l-a avut vreodată.

Sperăm, desigur, să nu ne părăsească niciodată.

Laney putu să-şi închipuie ochii fiecărei fete din şcoală, privindu-l cu adoraţie. Aşa cum a făcut-o şi ea seara trecută.

— O să-şi găsească o nevastă, cât de repede, zise Mabel. Cât de repede! O privi atentă pe Laney. Niciodată nu l-am văzut râzând ca aseară. Mi-a făcut plăcere să-l aud râzând. Fără îndoială că mi-a plăcut să văd acea sclipire din ochii lui.

Apoi, ea schimbă subiectul, întrebând-o dacă ar fi dispusă să primească vizitatori în ziua următoare.

— Oameni de pe aici. Vor să-ţi mulţumească pentru ce ai făcut în privinţa lui Theo.

Laney nu simţea că ar fi făcut ceva deosebit pentru Theo. Oricine ar fi făcut asta. Şi nu se simţea în stare să primească vizitatori. Dar, în felul ăsta, se gândi ea, ar putea afla mai multe despre rosturile care îl puneau în mişcare pe

David. Dădu afirmativ din cap. Câteva clipe mai târziu, Mabel plecă, iar ochii ei negri luceau. Laney încercă să citească, dar gândul ei zbura la conversaţia avută. Ce fel de soţie şi-ar alege David Farrar? Ce fel de soţie avusese? După fotografia din biroul lui, fusese drăguţă.

Şi de ce o interesa treaba asta?

Câteva ore mai târziu, după ce citi aceeaşi pagină de cel puţin douăzeci de ori fără să-i înţeleagă sensul, o dădu deoparte. Câinii şi pisica intrară, iar pisica se apropie iute de pat, deşi avea doar trei picioare. Câinii o adulmecară, solicitându-i o clipă de atenţie, iar Laney le era recunoscătoare că îi ţineau companie. Asta o surprinse. Înainte, fusese întotdeauna mulţumită să fie singură. Acum, de ce nu mai era?

Sheila veni sus, anunţând-o că femeia despre care îi vorbise în seara accidentului, născuse un copil. O fetiţă. Se uită repede la Laney zicându-i că arată uluitor de bine, deşi va mai avea un ochi vânăt câteva zile şi s-ar putea să o mai doară piciorul. Dacă are nevoie de ceva, poate s-o sune

imediat.

— Cum a fost drumul? Întrebarea era însoţită de o privire şireată, cu care Laney începuse să se obişnuiască, deoarece îşi petrecuse dimineaţa cu Mabel. Laney înţelese repede de ce îi spusese David că ar fi avut nevoie de o însoţitoare.

— Interesant, zise ea, uşor ironic.

— Cum îţi place David?

— E interesant, repetă Laney, bucurându-se de nedumerirea ce se citea în ochii Sheilei.

Infirmiera fusese probabil o femeie atrăgătoare, pe la mijlocul anilor treizeci şi Laney se întreba dacă nu cumva o interesează persoana lui David. Dar văzu verigheta de pe degetul ei şi se gândi că e vorba de un nteres obişnuit.

— E foarte drăguţ! mai spuse ea şi Sheila zâmbi larg.

— Ei bine, trebuie să plec, zise ea. Nu uita, dacă ai nevoie de ceva sau nu te simţi bine…

În cele din urmă, veni dejunul, iar aerul de iarnă pătrunse în cameră. Simţi că aproape îi vine să sară în sus de nerăbdare. Nu era obişnuită să

stea inactivă, să stea nemişcată ca o păpuşă de cârpă. Dar el trebuia să se întoarcă în curând, împreună cu copiii.

Se privi în oglindă şi văzu cu oroare un ochi atât de vânăt, încât făcea inutil orice efort de a-l pudra. Dezgustată, îşi luă peria şi şi-o trecu de două sute de ori prin păr, până ce auzi zgomotul maşinii care cotea pe drum.

Câteva minute mai târziu, auzi o ciocănitură uşoară în uşă şi după ce răspunse aceasta se deschise.

Se gândise că poate exagerase în aprecierea felului cum arăta el, dar îşi dădu imediat seama că nu era aşa. Privirea lui făcea să i se taie respiraţia.

Purta o haină din blană de oaie şi ea simţi un val de plăcere văzând că el venise s-o vadă, chiar înainte de a-şi dezbrăca haina. Părul lui era zburlit de vânt. O şuviţă rebelă îi atârna pe frunte, faţa i se îmbujorase de frig, iar ochii lui aveau o nuanţă mai profundă decât şi-o amintea.

— Bună, zise el.

Laney simţi că nu putea să vorbească. El

strălucea de vitalitate.

— Bună, răspunse ea, simţindu-se pierdută. Buzele lui se mişcară.

— Nu eşti prea vorbăreaţă, nu-i aşa?

— Nu, şopti ea. David ezită.

— Curios, zise el, dar ţi-am simţit lipsa.

Era ciudat, se gândi el, că rostise aceste cuvinte. Dar îi venise greu să aştepte toată ziua şi, imediat ce sosise acasă, alergase sus pe scări şi iată că vorbele astea îi scăpaseră, fir-ar să fie. Mâinile ei tremurară uşor.

— Şi tu mi-ai lipsit.

— Nu e prea înţelept din partea noastră, nu-i aşa? Ea dădu din cap, ca şi când ar fi reflectat la asta.

— Nu e bine deloc.

— Arăţi foarte drăguţă.

Mâna lui Laney se duse spre ochi.

— Chiar cu vânătaia asta? zise ea, îndoindu-se.

— Păi…

Laney ridică o sprânceană, în semn de

provocare.

— Dă-i drumul. Încearcă.

— Adaugă un anumit farmec! I se citea în ochi că e gata să râdă.

— O încercare temerară, zise ea, dar nu se potriveşte. N-ai vrea să mai încerci din nou?

El zâmbi.

— Oh, vrem onestitate, nu-i aşa?

Ea renunţă, uitându-şi necazul datorită privirii lui calde.

— Nu, pur şi simplu, nu pot să cred. El zâmbi.

— Ei bine, o să-ţi spun adevărul, domnişoară Drury. Nu cred că ai putea arăta vreodată altfel decât foarte, foarte atrăgătoare.

Laney zâmbi. Cel puţin, el nu minţise spunând minunată, ci doar atrăgătoare, care se potrivea deocamdată. Deşi nu-l credea de-a binelea, se simţea mult mai bine.

— Îţi mulţumesc, zise ea încet. Şi tu arăţi în cea mai bună formă. Ar fi dorit să spună mai mult, că arată irezistibil, dar nu fu în stare.

Mâinile lui păreau să se strângă pe tocul uşii.

— Ai avut o zi bună? Laney încuviinţă din cap.

— Henry, Gertrude şi John cel lung mi-au ţinut companie. Iar Mabel e o bucătăreasă grozavă.

— Ştiu… probabil că… te-au plictisit.

Nu de asta m-am plictisit, se gândi Laney. Ci din cauză că n-ai fost tu aici. Clătină din cap.

— Unde-s băieţii?

— Mabel îi hrăneşte cu nişte prăjituri. I-am spus că trebuia să te fi dus jos. Vrei să cobori?

Da. Nu. Ba da, ar fi vrut s-o ţină în braţe. Ba nu, mai bine ar rămâne acolo, singură cu el.

Atracţia dintre ei era mai puternică decât oricând, iar din glasurile lor răzbătea nesiguranţa. El îi spusese că-i simţise lipsa, iar apoi schimbase vorba atât de repede, încât niciunul din ei nu putu să se gândească mai bine la cele spuse.

Dar el aştepta acolo, lângă ea.

În cele din urmă, dădu din cap afirmativ.

— David!

El zâmbi, iar numele lui rostit de buzele ei suna moale şi plăcut. Închise uşa şi, din câţiva paşi, fu lângă patul ei, aşezându-se cu grijă în colţul acestuia. El era atât de aproape, încât îl putea atinge. N – ar fi vrut s-o facă, dar nu se putea stăpâni. Mâna ei îl căută şi rămase pe şoldul lui, iar atingerea, chiar prin materialul hainei, o răscolea. Îl simţi că respiră agitat, apoi mâna lui o prinse pe a ei, şi o făcu să simtă răceala temperaturii de afară. Degetele ei îl mângâiau, încălzindu-i mâna, încălzindu-i inima. El se aplecă, iar buzele lui trecură peste părul ei, ca o pană uşoară. Laney închise ochii de plăcere, cufundându-se într-un fel de nisip mişcător. Era şi înspăimântător şi minunat. Gura lui era plăcută şi atrăgătoare, supărată şi tandră, şi ea simţi că reacţionează de parcă ar fi atinsă de un curent electric. Senzaţii îi cuprindeau întregul corp, accelerându-i pulsul şi respiraţia.

Simţi braţele lui cuprinzând-o, strângând-o uşor, iar mâinile ei se ridicară spre gâtul lui, înconjurându-l cu degetele, care se jucau pe pielea

lui, până ce simţi un fior în tot corpul. Gura ei se deschise sub presiunea gurii lui irezistibile, şi ea îl puse la încercare, până ce limba lui o pătrunse şi o excită.

Laney mormăi, iar fiecare părticică din ea, fiecare os, fiecare nerv, fiecare muşchi păru cuprins de flăcări, în timp ce gurile lor se explorau şi se savurau una pe alta. Mâinile lor se căutau şi le făcea plăcere să descopere tot mai multe mistere în acest teritoriu vast, de necuprins. David o săruta pe buze, privind-o cu colţul ochilor, cu atâta tandreţe încât simţi că inima ei se cutremură.

Mâna ei se ridică spre faţa lui, şi-i urmări trăsăturile, oprindu-se acolo unde-i văzuse gropiţa. Ca şi cum ar fi sesizat dorinţa ei, gura lui îi zâmbi cuceritor… Gropiţa apăru, iar Laney o privi cu dragoste. Ochii lui David erau întunecaţi, aproape lucioşi, când o privi.

— E o nebunie! zise David, cu mâna tremurând.

Nici corpul ei nu părea prea sigur, pe cât îşi

dădu ea seama. Nu putea vorbi, câtă vreme mai simţea gustul lui atât de real.

— Îmi pare rău. Vocea lui era plină de auto-condamnare.

— Mie nu-mi pare rău, dacă mă gândesc bine.

Expresia lui sumbră se îmblânzi, un mic zâmbet apărându-i în colţu! gurii, şi o sprânceană i se ridică.

— Doar dacă te gândeşti?

Oh, Doamne, era irezistibil spunând asta.

— Mi se întâmplă, câteodată, să şi gândesc!

Ea zâmbi mirându-se de golul, ce-l simţea în stomac.

— Cred că o faci adesea! replică el iute.

Laney se miră din nou de uşurinţa comunicării dintre ei, după asemenea momente emoţionante. Lipsa unor contacte cu bărbaţii, încă din copilărie, o făcuse bănuitoare faţă de aceştia. Era unul din motivele pentru care se îndrăgostise atât de tare de Dean. El o făcuse să se simtă în largul ei.

Acest gând îi alungă zâmbetul de pe faţă. Faţa lui se schimbă şi ea, ca o reacţie la schimbarea ei.

— Eşti gata să coborâm? Era un ton ca între oamenii de afaceri. Nu mai era vorba de ironii drăguţe.

— Da.

El o duse jos şi ea simţi din nou acea putere a lui care o surprinsese. Era bucuroasă că putea să-şi controleze mişcările, căci îşi închipuia că nu mai e în stare s-o facă. Fiecare oscior al ei părea să se înmoaie când o atingea el.

Haina lui, lipită de faţa ei, avea un parfum plăcut; mirosea a bărbat şi a piele şi era ceva excitant. Era, desigur, o haină scumpă, ca şi puloverul irlandez pe care-l îmbrăcase. Se mira cum de face faţă unor asemenea cheltuieli, cu un salariu de profesor. Apoi, îşi aminti că fusese director de bancă.

Îşi întoarse capul, ca să-i poată vedea ochii.

El evită să o privească în timp ce cobora scările.

Fu aşezată tot pe canapeaua încă plină de perne. Focul ardea; băieţii nu erau acolo, iar din bucătărie veneau arome delicioase.

— Unde sunt Abe şi Theo?

— Oh, cred că vor fi aici într-o clipă. Probabil că au ieşit cu câinii, să-i plimbe. Ezită o clipă, apoi întrebă: Ai luat vreo doctorie azi?

— Nu.

— În căzul ăsta, ţi-ar face plăcere un pahar cu vin?

— Desigur.

Dispăru în bucătărie şi se întoarse repede cu două pahare.

— Ţine-l puţin. E un vin vechi.

Laney îl gustă ca să-l aprecieze. Nu-i plăcea să bea mult, dar ştia destule despre vinuri, ca să-şi dea seama că era un soi bun. El se îndreptă spre un casetofon care se afla în colţ iar ea îl urmărea cu privirea. El răsfoi câteva albume şi ea dori să vadă ce fel de muzică pune. Încercă să ghicească, dar era imposibil. Era un om surprinzător, în multeprivinţe.

Când un sunet de chitară clasică se auzi în cameră, ea se gândi că intuise asta. În muzica asta se simţea o pasiune adevărată pentru viaţă, proprie lui David Farrar, un fel de eliberare.

— Îmi place alegerea ta, zise ea încet.

El se uită la ea cu privirea aceea cuceritoare.

— Îmi place chitara, chiar şi cânt puţin, deşi copiilor nu le place, pentru că nu e chitară electrică. Ei ar prefera ceva mai gălăgios.

— Mi-ar plăcea să te aud cântând.

— Nu sunt prea grozav. Am un repertoriu format doar din câteva cântece de la munte, pe care le-am prins. Într-o zi, o să le transcriu într-o carte, ca să nu se piardă de tot.

Laney scutură din cap.

— Mă uimeşti mereu.

— De ce?

— Un director de bancă din Boston, care predă lecţii într-o comunitate mică, iar acum mai e şi folclorist.

El zâmbi.

— Dintotdeauna mi-am dorit să fiu profesor.

— Atunci, cum ai devenit bancher? El ezită.

— Vrei să-ţi vorbesc ca unui reporter sau ca între noi?

— Ca între noi, zise ea. I-ar fi promis orice, ca să dezlege misterul. Ţi-am promis că nu voi scrie nimic referitor la persoane, fără să-ţi cer părerea.

El o studie cu atenţie, de parcă ar fi vrut să se hotărască dacă să aibă încredere în ea sau nu, iar Laney îşi ţinu răsuflarea. Era foarte important pentru ea ce hotăra el. Nu atât pentru reportaj. Asta nu mai avea importanţă acum. Era însă teribil de important pentru Laney Drury, femeia.

— Am fost abătut din drumul meu, când m-am căsătorit. M-am îndrăgostit de unicul copil al unui director de bancă şi i-am promis să conduc mai departe banca tatălui ei. Ea avea întotdeauna ce-şi dorea. Aş fi vrut să-i pot oferi şi eu totul. Când mi-am dat seama că treaba nu merge, că începusem să urăsc munca la bancă, ea se îmbolnăvise. Avea cancer. Iar eu nu puteam s-o iau de lângă familia ei, s-o lipsesc de cea mai bună

îngrijire medicală. Aşa că am rămas.

Vorbise cu un ton plat, fără emoţie în glas, ca un om care se pricepe să-şi ascundă bine sentimentele. Ea ştia asta, pentru că şi ea se folosise de o asemenea protecţie. Se simţea lovită de durere în adâncul ei, la gândul că el şi-a iubit foarte mult soţia, dacă a fost în stare să-şi schimbe tot cursul vieţii, de dragul ei.

— Dar de ce ai venit în West Virginia?

— Am fost la facultate cu o bursă de la Universitatea din West Virginia, zise el. Şi am făcut practică într-o comunitate ca asta.

— Şi… îl grăbi ea.

— Mi-a plăcut, zise el simplu. Am simţit că pot face cu totul altceva, ştiu că sună cam pompos, dar…

El zâmbi.

— Profesorii pot face asta oriunde.

— Ştii cât de greu e să găseşti profesori într-un loc ca Valea Cade? Vocea lui era aspră.

Ea dădu din cap.

— Practic, e imposibil, continuă el. Profesorii

buni sunt foarte căutaţi. Sistemul şcolar se îngrijeşte de ei. Li se oferă onorarii, chiar premii ca să dea interviuri sau asistenţă didactică. Ce ar putea să le ofere Valea Cade?

— Totuşi, ţi-a oferit ceva, fără îndoială.

David o privi, uimit de cele spuse, apoi zâmbi.

— Ei bine, eu sunt cam excentric. Dacă nu mă crezi, întreabă-mi rudele.

— Ele n-au fost de acord?

— Asta e puţin spus. După părerea lor, meseria de profesor e bună pentru cei ce nu sunt în stare să facă altceva. Şi cum să-mi întreţin copiii în felul în care fuseseră obişnuiţi? Vocea sa căpătase un ton de amărăciune. Era un mod de viaţă pe care nu voiam să-l ducă în continuare. Să trăiască într-un bloc? Să mă tem să-i las să meargă pe stradă să se joace? Să le ofer obiecte, în loc de prieteni? Nici măcar nu puteau să ţină cu ei nişte animale domestice.

— Se pare să te-ai răscumpărat în privinţa asta, zise ea amuzată. El zâmbi, ceva din

supărarea lui risipindu-se.

— Şi tu nu l-ai văzut încă pe Lollipop. Ea dădu din cap.

— Dar tu? o întrebă el brusc. Cum s-a întâmplat că te-ai făcut reporter?

— Curiozitatea, zise ea. Am fost întotdeauna teribil de curioasă. Iar ziaristica se pare că e cea mai bună cale de a-ţi satisface această dorinţă, într-un mod acceptabil din punct de vedere social.

Ea se dădu pe spate şi râse.

— Şi eu ţi-am descoperit deja această trăsătură. Îmi aminteşti de un mistreţ care dă cu râtul în faţa oricărui obstacol ce îi stă în cale.

— Ei, ăsta-i un compliment grozav pentru un ziarist!

— Dar asta nu-i prea plăcut pentru persoana căreia îi aparţine terenul. Îi vine câteodată să se arunce în flăcările iadului.

Ochii lui Laney îl priveau apreciativ. Nu se simţise niciodată atât de vioaie alături de un bărbat, atât de competitivă, atât de preocupată să dea şi să primească.

— Nu prea cred că tu ai fi gata să te arunci aşa de uşor în iad.

— Doar dacă e un mistreţ deosebit de drăguţ. Ea chicoti.

— Nu mi-am închipuit că un mistreţ poate fi deosebit de fascinant.

— N-am vorbit despre fascinaţie…

Orice ar fi spus în continuare, s-ar fi pierdut în zgomotul uşii trântite. Theo năvăli în cameră, cu Henry după el, tot atât de agitat.

— Cum te simţi, domnişoară Drury?

— Tot atât de bine ca un mistreţ pe un pământ bun de scormonit.

— Cum?

Laney privi în sus spre ochii lui David şi apoi spre Theo, care părea foarte nedumerit.

— Mă simt foarte bine. Mulţumesc, îi zise ea. Dar spune-mi Laney.

— Tii, pot să-i spun aşa? zise Theo privind spre taică-său.

— Da, desigur, dacă aşa preferă ea.

— Laney! Încercă Theo. Ai vrea să-l vezi pe

Lollipop?

— Şi pe Samantha, zise Laney, când apăru şi Abe.

— S-a făcut.

Theo năvăli afară, iar Abe îl urmă.

— Le faci pe voie, zise David. Le place să ţi-i arate pe Samantha şi pe Lollipop.

— Unde stau Samantha şi Lollipop?

— În camera băieţilor. Ca şi câinii. Henry îşi închipuie că aparţine lui Abe iar Gertrude lui Theo.

— Şi John cel lung…

— El se învârte pe lângă fiecare, fără deosebire. Laney se aşeză mai confortabil şi luă o altă înghiţitură de vin. Focul trosnea în spatele ei, muzica era liniştitoare, dar te atrăgea prin ritmul ei. Niciodată nu se simţise aşa de bine, atât de la ea acasă. Peste tot era căldură, mai ales în ea însăşi, iar inima îi bătea liniştit. Privi în sus şi văzu că David zâmbeşte. Era ceva magic. Era încântător. El rostise cuvintele acestea în drumul de la spital. Dar ea nu crezuse în ele.

Acum însă începea să creadă.

David nu putea să-şi întoarcă privirea de la ea. Fusese atras de Lane Drury din clipa în care o văzuse în maşină, accidentată. Fascinaţia aceasta crescuse în puţinele momente petrecute la spital, iar acum, când ochii ei îi priveau gura cuprinşi de o emoţie adevărată, el se gândi că nu mai văzuse niciodată vreo fiinţă atât de drăguţă. Nici chiar Julia, care fusese într-adevăr frumoasă. Gândul la Julia îi trezi un val obişnuit de amărăciune. Simţea că nu fusese cinstit când făcuse comparaţie între cele două femei. Se simţea un fel de trădător, pentru că făcuse critici cu privire la viaţa pe care o dusese. Dar el se simţise atât de sfâşiat între ceea ce era bine pentru Julia, pentru copii şi pentru el însuşi.

Şi apoi, nu prea a putut să aleagă, din cauză că Julia era pe primul plan. Julia şi lupta lui îndelungată.

Dar acum se simţea bine, atât în privinţa lui, cât şi a muncii lui, a lucrurilor acelora mărunte pe care le realizase.

Îi dăduseră atâta satisfacţie, încât nu înţelesese cât de mult îi lipseau alte lucruri, ca de pildă o femeie care să-i zâmbească, sau atracţia care se naşte între un bărbat şi o femeie, sau o controversă verbală care stimulează pofta de confruntare.

Se simţea din nou viu, plin de energie.

Fiecare nerv îi provoca senzaţii pe care nu le mai cunoscuse demult şi simţea o căldură adâncă în el însuşi.

Căldura din cameră nu se datora doar vechiului calorifer sau sobei. Şi nici fierbinţeala sângelui său nu se datora vibrantului sunet al muzicii flamengo ce se auzea la casetofon.

Îşi dădea seama că asemenea senzaţii erau periculoase. Nu voia să se implice din nou cu o femeie ca Laney Drury, care, ca şi Julia, nu va fi niciodată satisfăcută cu ceea ce poate el să-i ofere. Abstinenţă, îşi porunci lui însuşi. Reacţiile lui faţă de ea veneau doar din celibatul semiimpus din ultimii doi ani. Refuza să creadă că ar fi vorba de altceva.

Şi totuşi, râsese în ultimele optzeci de ore, mai mult decât râsese luni întregi înainte, şi asta îi făcea bine. Fir-ar să fie!

Laney Drury privea aproape tot atât de uluită ca şi el, iar pentru o clipă, tăcerea pluti în jurul lor, căci casetofonul se oprise. Simţea încordarea plutind în aer.

David fu recunoscător când Theo şi Abe se întoarseră, cărând amândoi mici creaturi cu blană. Theo îl aşeză pe Lollipop în poala lui Laney, în timp ce Abe stătea alături, ţinând iepurele.

Faţa lui Laney se îmblânzi când atinse hamsterul, degetele ei mângâind micuţul animal.

— Vezi că muşcă, o preveni David.

— Ei, tată, nu, nu muşcă. Doar o dată. Era înfuriat pe tine! Laney zâmbi.

— Ce a făcut tatăl tău de l-a înfuriat pe Lollipop? Theo privi spre tatăl său, apoi spre Laney.

— A ţipat la mine.

— Întreabă-l de ce, îi ceru David, simţind că roşeşte.

— Ai făcut ceva?

— Tu ai deschis subiectul, nu eu, zise David, cu un zâmbet uşor, fără ranchiună.

— Am pus o broască în lada de făină.

— Iar Mabel s-a speriat de moarte, adăugă David.

— Nu s-a speriat. Doar a zis aşa.

— Ia gândeşte-te, cum s-ar simţi Laney dacă ar găsi o broască sau un şarpe sau chiar pe Lollipop în patul ei.

Laney râse.

— Aş fi dorit să am un frate care să fi făcut aşa ceva, din când în când. David încercă cu greu să se încrunte, dar nu reuşi.

— Fii atentă, Laney, căci s-ar putea să te trezeşti de-a binelea cu aşa ceva în pat.

Abe privi spre ea.

— Nu ai nici fraţi, nici surori?

— Nu, zise ea.

— Nici copii?

Laney scutură din cap.

Ochii lui Abe păreau plini de îngrijorare.

— Un tată?

Nu menţionase cuvântul „mamă” şi David simţi o durere. Niciodată copiii lui nu aminteau de mama lor.

Râsul dispăru în parte din ochii ei şi el îşi aminti de conversaţia lor din maşină, de amărăciunea din glas când îi vorbise de tatăl ei.

— Abe, nu mai pune atâtea întrebări, spuse el cu vocea cea mai aspră de care era în stare.

Fiul său cel mare păru jignit, iar pe David îl cuprinse îndată regretul. Mai ales după moartea Juliei, Abe devenise foarte sensibil la observaţii.

— Nu-i nimic, zise Laney încet. Ţine minte! Mie îmi place să pun întrebări. Numai aşa înveţi.

Îi dădu hamsterul înapoi lui Theo şi întinse mâna să atingă iepurele din poala lui Abe.

— Nu, Abe, zise ea. N-am avut tată, iar mama a murit demult. Ochii lui Abe se umeziră.

— Şi mama mea a murit.

— Ştiu, zise Laney, cu o voce blândă, care-l surprinse pe David şi îl făcu să simtă o durere adâncă.

— Poţi să ne socoteşti pe noi ca familia ta, zise Abe iar David rămase cu totul surprins. De obicei, Abe nu prea se acomoda uşor cu străinii şi, cu toate că David îşi schimbase mult părerea despre Laney Drury, mai exista încă o distanţă în privinţa ei, care în mod normal ar fi trebuit să-l facă pe Abe şi mai rezervat. Dar ambii copii se apropiaseră de Laney cu o neaşteptată uşurinţă.

Aşa cum făcuse şi el, în ciuda multor rezerve pe care le mai avea. Era ceva foarte atrăgător la Laney… cu toată aparenta fragilitate pe care o observase la început. Îi plăcuse râsul ei nesăăpânit din seara trecută şi fusese fermecat de căldura din ochii ei când îi vorbea lui Abe şi de blândeţea cu care-i mângâiase pe Lollipop şi pe Samantha. I se topi inima când ea îi privi pe Abe cu o tandreţe ce nu era deloc prefăcută.

— Mi-ar face multă plăcere.

Atunci apăru Mabel, anunţând că e gata masa, iar copiii se grăbiră îndată să-şi ducă animalele jos şi să se spele pe mâini. David îi dădu lui Laney un prosop ud ca să se şteargă, înainte de

a o ridica din nou şi a o duce la masă.

El ar fi dorit să nu tremure şi să nu şovăie, nu atât din pricina greutăţii ei, căci era uşoară chiar cu ghipsul, ci din cauza încântârii de a o atinge, de a-i simţi pielea lipită de a lui, de a simţi totala ei încredere. Trecuse mult timp de când nu mai simţise încrederea unei femei. Când se aşează, ea îl privi, cu ochi plini de dorinţă… şi incredibil de captivanţi. Erau amândoi cufundaţi nespus de adânc în nenumărate emoţii pe care ar fi dorit să le exploreze împreună. Încet, intim. Apoi, el îşi aminti că nu e cazul. Ea va ieşi în curând din viaţa lui, şi din cea a copiilor săi, tot atât de brusc precum intrase.

Dar, pe măsură ce trecea seara, el descoperi că nu-i face bine să-şi împietrească inima.

Rămase tăcut în timpul mesei, lăsându-i pe copii să ducă conversaţia, cu întrebări peste întrebări. Laney Drury le răspundea răbdătoare, uneori cu un umor neaşteptat, care te făcea să stai un moment să-l savurezi, iar apoi izbucneai în râs. După masă, urmă împachetatul cutiilor.

David îi explică lui Laney că elevii săi ştiu că aceste cadouri au fost oferite de întreprinderi, iar unele vor fi înmânate la o reuniune specială la şcoală, în ultima zi dinaintea vacanţei de Crăciun. Cele rămase vor fi duse la case mai târziu, în ajunul Crăciunului, astfel încât părinţii să le poată da copiilor cum doreau: ca nişte cadouri de la părinţi, sau de la Moş Crăciun, sau căzute din cer.

David văzu raza de înţelegere din ochii lui Laney şi ea se oferi sincer să ajute la împachetat. Erau aşa de multe lucruri trimise de diverse întreprinderi, încât erau destule pentru toţi cei o sută opt copii din şcoală şi nu doar pentru cei treizeci dintr-a şaptea, a opta şi a noua, ai lui David. Erau şi cadouri pentru copiii preşcolari din comunitate. După ce David o aşează pe Laney pe canapea, îi arătă listele. Erau liste peste liste. O listă de patru pagini cuprindea măsurile de haine pentru fiecare copil. Alta includea jucăriile dorite de fiecare. Erau făcute semne în dreptul celor pentru care cadourile fuseseră împachetate şi care însumau aproape trei sferturi din liste. Laney

îşi ridică o sprânceană.

— Tu ai făcut toate astea?

El ridică din umeri şi făcu o grimasă.

— Sam şi Sarah Talley au venit şi au dat şi ei o mână de ajutor, uneori şi Sheila, când nu era ocupată, Mabel. Şi încă alţi câţiva.

— Şi în ajun de Crăciun?

— Eu îl fac pe Moş Crăciun.

— Unde o să le pui pe toate?

— Cutiile împachetate sunt în magazie, afară.

Cea mai mare parte a celor neîmpachetate sunt în veranda încuiată. Ea privi spre o uşă pe care n-o mai văzuse înainte.

— Spune-mi ce să fac, zise ea, molipsită de entuziasmul lui David şi al copiilor.

Cu mult în urmă, Laney se mai ocupase cu cutii şi funde şi cadouri. Era uimită de cantitatea de cadouri. David scrisese la o sută de întreprinderi, iar scrisorile trebuie să fi fost foarte eficiente, de vreme ce majoritatea răspunseseră cu donaţii. De fapt, explică David, primiseră mai multe decât avea nevoie, uneori chiar camioane

pline. David nu se gândea că ar putea să doneze o parte altei comunităţi sau unei cooperative locale, care le-ar fi putut vinde la preţuri scăzute. O astfel de soluţie ar fi putut creea surse pentru hrană. Abe se apropie de Laney cu o cutie mare.

— Vrei să mă ajuţi? zise el.

— Ce trebuie să fac?

Abe deschise cutia şi scoase câteva paltonaşe de măsură mică.

— Eu o să citesc măsurile, zise el, iar tu să cercetezi lista, să vezi cui se potriveşte. Apoi îl împachetăm.

David înlocui muzica de chitară cu muzică de Crăciun, iar ceva timp mai târziu, toţi fredonau, chiar şi Mabel, care apăruse să dea şi ea ajutor.

Sufrageria devenise din nou o harababură: câinii se încurcau printre hârtii; pisica stătea cocoţată pe vechiul televizor, privind dispreţuit oare la agitaţia din jurul ei. Laney se uită în jur şi i se păru că nimic în viaţa ei nu semănase mai mult cu o pictură de Norman Rockwell. În trecut, ea inventase asemenea scene, dar acum… Privi la

paltonaşul pe care îl împachetase şi ochii ei rămaseră aţintiţi la David. Mâinile lui, puternice şi sigure, erau de asemenea ocupate, făcând ca fiecare pachet să arate cât mai bine posibil, degetele lui lungi împachetând aproape perfect cutiile. Eforturile ei nu erau atât de reuşite şi o oarecare umbră de nemulţumire apăru pe faţa ei. Ochii lui plini de căldură îi întâlniră pe ai ei şi vocea sa baritonală, plăcută, fredonă ultimele versuri din „Dumnezeu să te binecuvânteze”. Zâmbi spre ea, mai mult a scuză, decât sentimental. Ea se simţi slabă, topindu-se toată, şi n-ar fi vrut să se simtă aşa. Avea cariera ei, care era tot ce-şi dorise. Avea un salariu bun, prestigiu, respect şi un apartament drăguţ, deşi n-avusese timp să-l folosească. N-ar fi vrut să depindă de cineva cum s-a întâmplat cu mama ei. Avea totul. Doar câteva zile, şi va fi din nou înapoi, în lumea ei. Încercă să se simtă bine, gândindu-se la asta.

— Laney, vrei să mă ajuţi să leg cutia asta? zise Abe privind-o nerăbdător.

Laney, binevoitoare, îşi puse degetul unde

arăta el, îi lăsă panglica roşie, lucitoare, să treacă peste degetul ei, iar privirea lui Abe îi pătrunse în inimă.

Theo stătea lângă celălalt perete, alături de tatăl său, împachetând pachetele cam stângaci, în timp ce Gertrude stătea mulţumită în poala lui, între picioarele lui încrucişate. Cânta cu entuziasm Cei trei magi. Avea o voce atât de subţirică şi clară, încât Laney simţi că-i dau lacrimile.

Când isprăvi, el privi în sus la Laney, cu un zâmbet larg.

— Am cântat în corul şcolii. Şi Abe la tel. Vrei să vii să-l vezi?

— Când e posibil? întrebă Laney.

— Miercuri, zise Theo. Am un solo, numai eu.

— Sigur că vin. Ai o voce minunată.

Faţa lui Theo se înroşi şi îşi coborî uşor privirea, la auzul acestui compliment.

— O să vii, aşa-i?

David privea în altă parte, inexpresiv, dar Laney simţi că el aştepta răspunsul ei.

Laney ar fi dorit să spună da, dar începuse să-şi dea seama că fiecare clipă petrecută în casa asta devenise primejdioasă. Ei o făceau să se simtă nemulţumită într-un fel cum nu mai fusese vreodată, nici măcar în ultimele câteva luni. O speria cât de mult ar fi dorit să rămână acolo.

— Te rog, vino, adăugă Abe, cu faţa strălucind. Şi o să ne ajuţi să aranjăm pomul de Crăciun, joi, şi asta-i cel mai plăcut.

Laney privi spre David. Ochii lui priveau fix spre televizorul de pe care pisica dădea din coadă.

— Te rog, insistă Theo, cu un glas rugător.

Laney înţelese îndată cât de mult le lipsea copiilor mama lor şi simţi o oarecare gelozie faţă de femeia dispărută.

Faţa lui David se întoarse în cele din urmă spre ea, cu o privire enigmatică.

— Doctorul a spus să stai liniştită, cu piciorul ăsta, cel puţin o săptămână.

Răspunsul lui era cumva mai puţin entuziasmat decât erau fiii săi şi ea observă cât de încordat devenise deodată. Mâinile lui stăteau

nemişcate.

Nu discutaseră niciodată cât de mult timp va rămâne ea acolo. La spital, Laney se gândise că va pleca de acolo cât mai curând posibil imediat ce-şi va termina reportajul. Perspectiva de a rămâne într-o casă străină, depinzând complet de alţii pentru cea mai mică nevoie, nu-i făcea prea mare plăcere.

Fusese de acord, într-un moment când era amorţită medicamente. Dar acum, nu mai voia să plece. O uimi cât de mult ar fi dorit să rămână.

— O să vii, aşa-i? insistă Theo.

Laney ar fi vrut să aibă o idee mai bună despre cele spuse de David. Oare era binevenită?

După sărutul lor din după-amiaza aceea, David păruse mai distant, cumva încurcat. Oare crezuse că fusese o greşeală? Ceva absurd? El rămăsese tăcut, iar ea nu putu decât să ghicească la ce se gândeşte.

— Poate că joi, zise ea, pe cât de neutru putu.

— Vii cu noi să căutăm un pom de Crăciun?

Theo o privea atât de plin de speranţă, încât

se simţea în încurcătură. Poate că, în căutarea pomului de Crăciun, ar putea să-şi scrie reportajul, se autojustifică ea. Reportajul!

Nu mai avusese timp să se gândească la asta. Fusese atât de atrasă de David Farrar, încât abia dacă se mai gândea la motivul pentru care ajunsese acolo. Mintea ei încercă să o sustragă din cele ce o absorbiseră în ultimele câteva ore, dar ea îşi dădu seama că se implicase prea mult în povestea asta. Proastă mişcare, Laney, îşi spuse ea însăşi.

Se ţinuse totdeauna distantă de orice eveniment, ca să poată avea perspectiva lucrurilor.

Dar acum, stând în camera asta luminată de foc, solicitată de doi băieţi şi simţind o teribilă atracţie pentru prezenţa bărbatului ce stătea puţin mai încolo, simţea că nu poate fi obiectivă şi să nu se implice. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui David şi văzu o lumină în ochii lui, un început de zâmbet, care o făcea să se piardă.

— Uite ce-i! zise el. O să caut un pom, joi, şi o

să te duc vineri la avion, la Charleston.

Doar patru zile. Doar patru zile cu el. Era incredibil de stupid, dar Laney se trezi dând din cap.

— Unde te duci să cauţi pomul? El zâmbi.

— În pădure. E unul din avantajele vieţii la ţară să ai pomi de Crăciun, câţi vrei.

— Dar… Laney privi spre piciorul ei.

— Nu-ţi face griji. Doamna în roz poate pătrunde aproape oriunde, prin păduri şi peste dealuri.

— E vorba de camionete de afară, ghici ea.

— Într-adevăr.

Aproape că chicoti. David şi camioneta aia roz! Niciodată nu mai văzuse o asemenea pereche.

— Nu râde, zise el. E foarte bună.

— Cum ai dat de ea?

— Am luat-o odată cu casa.

— Ne place mult mai mult decât maşina pe care o aveam înainte, zise Theo.

David zâmbi, citind nedumerire în ochii lui Laney.

— Cealaltă maşină nu s-ar fi potrivit aici şi cumva, mi-a plăcut fata asta bătrână.

— Potrivire de caracter? sugeră Laney.

— E un fel de a privi lucrurile, consimţi el. Dar e vorba de ceva mai practic. Pe aici sunt drumuri proaste.

— Ce-ai făcut cu cealaltă? urmă un moment de tăcere.

— A dat-o cooperativei, zise Mabel.

David amintise mai înainte de cooperativă şi ea voia să afle mai multe.

— Ce cooperativă?

David se grăbi să răspundă.

— Au nevoie de ea, să ducă oamenii la doctor, la spital sau la magazin. Mabel îi aruncă o privire rece.

— Domnul Farrar a înfiinţat-o.

— Coperativa?

Mabel dădu afirmativ din cap…

Atât de mult, pentru a fi un simplu profesor de ţară! se gândi Laney. Dar David nu era niciun om obişnuit, niciun om simplu. Iar el nu voia să-i

povestească nimic. Va trebui să afle câte ceva de la Mabel.

— Ce altceva a mai făcut domnul Farrar? întrebă ea, oarecum jenată.

Mabel ignoră privirea încruntată a lui David.

— A iniţiat o campanie ca să creeze aici o industrie de recreere, zise ea.

— Asta ar crea o grămadă de locuri de muncă.

— Şi…

Mabel dădu să deschidă gura, dar David interveni.

— Cred că ar fi bine dacă ne-ai da o ceaşcă de cacao, Mabel. Mabel încercă să mai spună ceva.

— Mabel! Cuvântul sunase ca un ordin. Mabel privi grăitor la Laney, înainte de a dispărea în bucătărie.

David îşi dezmorţi picioarele lungi, ridicându-se de parcă ar fi vrut să pună capăt oricărei discuţii.

— Mă duc să o ajut, zise el, iar Laney avu

sentimentul că ar putea pierde unica ei sursă de informaţii.

Laney îl văzu pe David dispărând în bucătărie, înalt, puternic, graţios. Emana forţă. Calm.

Şi, din nou, îşi puse întrebări cu privire la trecutul său şi cum de ajunsese aici.

Abe scoase un nou palton şi îi spuse măsura lui Laney. Aceasta cercetă lista şi găsi pe cineva potrivit să-l primească, iar Abe zâmbi.

— Ăsta-i cel ce mi-a dat-o pe Samantha.

Laney găsi altă coală de hârtie şi începu să împacheteze.

— Cum îţi place aici, Abe?

— Îmi place acum. La început, nu prea mi-a plăcut.

— De ce nu ţi-a plăcut?

— Îmi lipsea şcoala mea.

— Şi acum?

— Îi am pe Henry, pe Samantha şi pe Gertrude, şi mergem împreună în excursii. Îmi place asta, dar… îmi lipseşte totuşi ceva din

Boston.

Ca de pildă mama, se gândi ea. Nu o spusese, dar se citea în ochii lui. Voia să-l întrebe mai multe despre ea, dar ar fi însemnat prea mult pentru o intrusă ca ea şi ştia, instinctiv, cât de mult s-ar supăra David.

— E plăcut aici, zise ea.

— Îmi place de-a binelea, spuse Theo, solicitându-i vizibil atenţia. E plăcut să faci camping.

Tata cântă la chitară, cântăm şi noi, iar el ne povesteşte tot felul de lucruri.

— De pildă ce?

— Poveşti despre stafii.

Laney încercă să-şi imagineze scena. Doi copii, sorbind fiecare cuvânt, aşezaţi în cerc în jurul unui foc. Ea nu fusese niciodată în camping, dar îşi închipuise întotdeauna că e ceva plăcut. Din păcate, fusese mereu ocupată.

— Spune poveşti frumoase despre fantome?

— Cele mai înspăimântătoare, zise Theo zâmbind.

— Şi îţi plac poveştile astea?

Theo se cutremură, prefăcându-se că îi e frică.

— M da, dar Henry e şi el acolo, ca să alunge stafiile.

— Merge şi Henry cu voi?

— Desigur. Theo privi la ea mirat.

— Şi Gertrude?

— Mabel are grijă de Gertrude, de John cel lung şi de ceilalţi, replică Abe. Gertrude s-ar putea pierde.

— Mi se pare minunat în camping, zise Laney.

— Poate că ai vrea să mergi cu noi, o dată, zise Theo plin de speranţă. Abe aruncă o privire de superioritate spre fratele său.

— Nu poate, zise el. N-o să fie aici.

Laney simţi că o cuprinde dezamăgirea şi se miră de ce i-ar plăcea aşa de mult să stea în camping, mai mult decât în apartamentul ei din Washington. Dar aşa era.

Se auzi o ciocănitură în uşă, iar David îi

întâmpină pe cei doi soţi de care Laney îşi amintea din ziua accidentului. Laney îi salută cu căldură pe soţii Talley, amintindu-şi de ajutorul ce i-l dăduseră, dar nu-şi putut ascunde mirarea, când ei îi oferiră un cadou, într-un pacheţel.

— Vă mulţumesc, dar nu trebuia! zise ea cu ochii nedumeriţi.

— Pentru că l-aţi salvat pe Theo, zise Sarah.

El înseamnă ceva deosebit pentru noi, ca şi tatăl său.

Laney nu se simţise niciodată aşa de stânjenită ca atunci când deschise pachetul.

Pentru nimic deosebit, oamenii aceştia făcuseră atât de mult pentru ea, mai ales David.

Nu putu să-şi oprească o excamaţie de încântare, când deschise cutia şi văzu o cruce mică, făcută din sticlă colorată. Avea un desen încântător şi fusese făcută evident cu multă dragoste şi atenţie. David se aplecă s-o privească.

— Sarah face aşa ceva, ea singură. Le vinde la Charleston. Laney privi spre Sarah.

— E într-adevăr minunată. Îţi mulţumesc.

Sarah roşi de plăcere.

— N-ai pentru ce.

David observă stânjeneala lui Laney.

— Să facem nişte cacao, zise el, schimbând subiectul.

Peste puţin timp, toţi îşi sorbeau ciocolata, în timp ce Sarah se interesa cum fusese la spital.

Apoi, toţi reveniră la împachetat, conversaţia fiind când mai vie, când mai lentă, referindu-se mai ales la copiii cărora le erau destinate pachetele.

O păpuşă pentru Elsie şi un set de bucătărie pentru sora ei. O patină pe rotile pentru Ray şi o minge de baseball şi o şapcă pentru fratele lui sportiv. Avuseseră mare grijă să aleagă cadoul potrivit pentru fiecare copil. O grămadă de nume se amestecară în capul lui Laney, copiii şi nevoile lor devenind o realitate pentru ea. Mâinile ei se mai obişnuiseră cu treaba, grăbindu-se ca şi ceilalţi, întrucât aveau un motiv real. Aproape că vedea feţele şi îşi imagina expresiile copiilor de Crăciun.

Timpul zbură repede. I se păru că trecuseră doar câteva minute, când soţii Talley îşi cerură scuze, iar copiii plecară la culcare. Mabel şi David se îngrijiră să facă curăţenie, în timp ce Laney spăla, dorind să participe într-un fel la această treabă.

Era de ajuns să-l vadă pe David cum punea în ordine hârtia şi pachetele şi cum orânduia cutiile cu cadouri atât de grijuliu. Şi el era dornic s-o privească, iar din când în când, privirile lor se întâlneau şi ţâşneau scântei care parcă luminau camera.

Laney îşi simţi trupul încordat, când ultimele daruri fură puse deoparte. Se gândea dinainte că, în curând, va simţi din nou braţele lui. Oare şi buzele lui? Va încerca din nou gustul lor? Şi dacă o face? Cum să suporte asta, ştiind că ea va pleca în curând?

* * *

David îşi avea şi el propriii săi demoni, privind spre ea şi gândindu-se că o va purta din

nou în braţe.

Niciodată nu mai dorise atât de mult să sărute pe cineva.

Îşi amintea gustul ei şi asta îl făcea să moară de dor.

Chiar şi curiozitatea ei nestăpânită era atrăgătoare.

Dar voia să-şi ducă viaţa ca şi până acum.

Purtând-o în braţe pe scări, simţea cum creşte atracţia dintre ei.

Îi plăcea umorul ei, reacţiile faţă de ceilalţi, felul cum se comporta cu fiii săi. Mai mult decât orice, îi plăcea felul cum îi răspundea. Corpul ei părea să se contopească cu al lui, în timp ce o purta.

Priveşte înainte, îşi porunci el. Ţi-ai schimbat odată viaţa pentru o femeie. N-o să se mai întâmple niciodată.

Încercă să se stăpânească, să păstreze o anumită distanţă spirituală în timpul acestei apropieri fizice.

Odată ajunşi în dormitor, el o aşeză în

scaunul cu rotile de lângă pat. Se încruntă şi privi spre ea, ca să-i spună noapte bună. Obrajii ei se îmbujoraseră de căldura focului de jos, ochii ei negri străluceau jucăuşi, buzele îi tremurau într-o încercare de a zâmbi. Rochia roşie i se deschisese puţin la gât, descoperindu-i pielea sidefie. Părul ei, atât de negru şi mătăsos, părea un nor ce-i învăluia trăsăturile delicate ale feţei. Se simţea pierdut.

Ridică un deget şi-i atinse obrazul, urmărindu-i pometii fini şi conturul buzelor. Cu blândeţe, acestea se ridicară spre el, iar el simţi că vrea s-o ia din nou în braţe. Doamne, avea nevoie de ea. Îşi simţea întregul corp vibrând de dorinţă.

David se forţă să-şi retragă mâinile şi se aşeză pe patul ei, cu mâinile pe genunchi, ca să se abţină să nu le întindă spre ea. În ochii săi se citea atâta durere, încât Laney înţelese că el îşi reamintise momentele petrecute între ei doi.

— Ce este, David? întrebă ea liniştită.

— Ce-ţi doreşti, Laney Drury?

— Ce-mi doresc?

— Da, pentru mâine, pentru săptămâna următoare, la anu?

Fu tentată să spună: Pe tine! Dar ştia că viaţa nu-i atât de simplă. Îşi organizase şi îşi orândui-se viitorul cu multă grijă, timp de mai bine de cincisprezece ani. A urcat fiecare treaptă cu hotărâre. Aproape că-şi atinsese scopul visat.

Dean Kelly fusese doar un mic ocol, o deviere pe care nu mai dorea s-o repete. Îşi dorise succes şi independenţă. Nu voise niciodată să depindă de un bărbat deoarece o asemenea slăbiciune a distrus-o pe mama ei.

Dar, dintr-odată, toate astea păreau că nu mai au atâta însemnătate. Sau era doar o rătăcire de moment, care nu va dura, nu trebuia să dureze? În cazul lui Dean, n-a trecut?

— Aş putea să-ţi răspund doar despre mâine, zise ea în cele din urmă. Nu ştiu ce va fi apoi.

— Atunci, ce-ţi doreşti pentru mâine?

— Să merg cu tine la şcoală.

— De ce? Întrebarea era categorică. *Pentru*

că nu vreau să-mi petrec ziua fără tine, ar fi vrut ea să zică, dar îi răspunse:

— M-ar ajuta să-mi scriu reportajul.

Blestemat reportaj! David îşi dădu seama că-şi ţinuse răsuflarea, că ar fi dorit să spună că vrea să fie cu el.

— Eşti în stare s-o faci? zise el grijuliu. Ea încuviinţă din cap.

— Va fi o zi lungă.

— Nu contează.

El îi cercetă faţa câteva clipe.

— Poate că ai putea să le vorbeşti copiilor despre reportaj?

Ea consimţi din nou. Nu se simţea în largul ei să vorbească despre asta, dar el i-o ceruse ca o favoare şi nu-i putea refuza asta. Considera că e un preţ prea neînsemnat pentru prilejul de a afla mai multe despre David Farrar, de a fi împreună cu el.

— Eu mă scol la şapte, o preveni el.

— Vrei să insinuezi că eu aş lenevi?

— Ar trebui să trândăveşti. Ai tot dreptul s-o

faci.

— Când suntem în campanie, zise ea, ne sculăm la şase, uneori şi la patru dimineaţa. Ora şapte e un lux.

— Îi simţi lipsa?

— Campaniei?

Ea ridică din umeri nepăsătoare, deşi în privirea ei nu se vedea nepăsare, ci încordare.

— Campania, politica, Washingtonul?

Ea ştia răspunsul; se gândise la asta mai înainte. Fusese atât de entuziasmată şi interesată la început să-şi petreacă timpul cu alţi reporteri, analizându-l pe cutare sau cutare politician, cât de bine puteau fi în felul lor. Dar, cumva, de-a lungul timpului, entuziasmul s-a mai estompat. Poate din cauză că familiaritatea dintre ei dădea naştere la insatisfacţii. Oare îi lipseşte asta? Nu. Dar săptămâna viitoare? Nu ştia încă. Ştia doar că are de îndeplinit o însărcinare, la care se pricepea. Sau poate că s-ar duce, cu încuviinţarea lui Patrick.

— Da, zise ea, cu o oarecare bravadă în voce.

— Şi cum rămâne cu reportajul pentru care te-au trimis aici?

— Acela de care te fereşti? El zâmbi.

— Mda, ăla.

— Ce-i cu el?

— Te-ai hotărât cum să-l faci? Vocea lui deveni deodată încordată. Ea dădu din cap amărâtă.

— Principala mea sursă de informaţie nu vrea să-mi povestească nimic.

— Aş putea să te implic în altă poveste?

— Ce fel de poveste?

— Despre comunităţi, ca asta din Valea Cade, care se găsesc peste tot în sud, în vestul mijlociu, în sud-vest. Comunităţi cândva unite, cu istorii vechi, cu tradiţii şi credinţe. Cum de supravieţuiesc, în ciuda indiferenţei guvernului? Sau cum de mor? În vocea lui, era o puternică pasiune.

— Ce se întâmplă acum cu Valea Cade? întrebă ea liniştită.

— Tinerii pleacă în alte locuri. Cei mai mulţi,

în armată. Aici nu au de lucru, nu au posibilităţi, iar sărăcia naşte şi mai multă sărăcie. În câţiva ani Valea Cade va fi aproape un oraş fantomă.

— Iubeşti într-adevăr aceste locuri, nu-i aşa?

— Iubesc oamenii. Îmi place independenţa şi încăpăţânarea lor. Zâmbi uşor, puţin încurcat. Şi îmi plac dealurile şi munţii. Există aici o istorie minunată, de la revoluţie până la războiul civil, când Virginia de Vest s-a despărţit de Virginia.

— Din nou independenţa, zise ea, gândindu-se că el însuşi era o independenţă în miniatură.

David Farrar a făcut întotdeauna ce a crezut că e bine, în ciuda consecinţelor. Îşi scotocea mintea şi nu putea să-şi amintească de vreunul ca el, cu o integritate de fier, ce făcea parte din însăşi fiinţa lui. Îşi aminti ultimele lui cuvinte, când vorbiseră pe scurt despre viaţa lui, că la un moment dat, avusese o abatere. Simţea că el nu mai vrea să se abată din nou.

— Independenţa şi o preţuire profundă a pământului, adăugă el.

— Iar tu îi ajuţi să o păstreze?

David se încruntă, iar ridurile din jurul ochilor i se adânciră, când se întrebă cu ce intenţie îl descususe ea.

— N-au nevoie de ajutor în privinţa asta. N-au nevoie de milă. Pur şi simplu, doresc o şansă.

Apoi, martor mi-e Dumnezeu că vor şti s-o folosească.

— Dar tu le eşti de ajutor, desigur cooperativa, donaţiile de la corporaţii…

Vocea lui deveni tăioasă.

— Poate, puţin. Nu sunt atât de egoist, încât să-mi închipui să pot să schimb cine ştie ce.

— Banca la care ai lucrat n-ar putea să-şi folosească legăturile în cazul ăsta?

Lumina din ochii lui se întunecă.

— Nu. Banca noastră se îngrijeşte de cei bogaţi. Ne-am specializat să dăm împrumuturi celor care n-au nevoie de ele.

Lui Laney nu i-au scăpat vorbele „banca noastră”.

Dar era un semnal de alarmă în vocea lui, iar ea nu voia să strice relaţiile dintre ei, care

deveniseră atât de puternice. Încercă o altă tactică.

— De unde eşti, de fel? Încercase să ghicească asta mereu, de când îl întâlnise.

— Dintr-un mic orăşel de miner din Pennsylvania.

— Ca acesta.

— Aproape.

— De ce nu te întorci acolo?

— Prea multe amintiri.

— Dar tu te-ai întoarce în felul tău, nu-i aşa? Ai ales un oraş ca acela din care vii.

— Poate, într-o oarecare măsură. Şcoala era chiar mai mică decât aceasta. Una din şcolile alea cu o singură cameră, de care ai auzit.

Dar am avut o profesoară straşnică. Nu m-a lăsat să plec şi a scris cuiva pe care-l cunoştea, ca să-mi ofere o bursă.

— Dar familia ta?

— Tata a murit de când eram mic. O silicoză la plămâni. Mama a murit cu un an mai târziu, de pneumonie. Sora mea şi soţul ei m-au crescut.

— Ei mai sunt acolo?

— Au o fermă. E mică, dar se pot întreţine din ea. Şi sunt mulţumiţi. Asta contează.

— Te-ai simţit fericit acolo?

— Mda. Ţi-ar plăcea sora mea. Are şase copii, de la şase la douăzeci şi doi de ani, şi e neobosită.

Discutau ca doi vechi prieteni, fiecare interesat de viaţa celuilalt. Mâna ei ajunsese cumva pe genunchii lui şi rămăsese acolo, simţindu-i căldura. Mâna lui se mişcă şi i-o atinse, iar degetele o mângâiau uşor. Era ceva intim în această atingere, o apropiere pe care Laney nu o mai simţise faţă de nimeni înainte. Pentru ea, nu mai exista nimic în lume, în afara ochilor lui verzi, a gurii lui puţin strânse, senzaţia pielii lui atingând-o pe a ei, atracţia magnetică a corpurilor lor, stând unul lipit de altul.

El o luă şi o puse uşor în pat, ţinându-i capul aproape de al său; ea îl ţinea cu mâinile de gât.

Mâinile lui se plimbau în sus şi în jos pe braţele ei, de parcă nu putea renunţa la această atingere.

Ea recepţiona fiecare atingere, pierdută în magia senzaţiilor ce se năşteau între ei. Buzele ei îi atinseră părul, iar mâinile lui îi mângâiau gâtul, transmiţându-i fiori în tot trupul.

Laney îşi înălţă capul, până ce privirea ei o întâlni pe a lui, iar buzele lui le atinseră pe ale ei, puţin uimite apoi înfierbântate. Ieşeau flăcări din fiecare celulă a corpului ei; iar sâmburele ei înfierbântat, centrul feminităţii ei, radia parcă prin şira spinării, în sufletul ei.

Nimeni nu o mai mângâiase aşa şi ea îşi dădu seama că totul din ea îl dorea, într-o disperare tăcută.

Nu mai fusese niciodată atât de dornică de cineva. Atât de flămândă, atât de total. Mâna ei se ridică tremurând, când îi atinse faţa, o faţă care i se întipărise în inimă, o faţă cu trăsături puternice şi tulburătoare, cu umor şi autoironie, o faţă ce credea în minuni, deşi cunoştea tragedia. Iubea faţa asta.

Această certitudine bruscă era devastatoare.

Degetele ei ezitau, iar privirea ei o întâlni pe

a lui, simţind aceeaşi senzaţie de şoc.

Ea gemea uşor şi se mişca dar mişcarea nu făcu decât să apropie şi mai mult corpurile lor, unul de altul. Ea îi simţi tăria şi aproape că îi veni să ţipe.

Ar fi dorit să se piardă în lumea lui. Dar viaţa ei era disciplinată, cu planurile ei în vederea atingerii ţelurilor, cu teama ei de a nu-şi pierde identitatea pentru care se străduise atâta, şi toate acestea îi rodeau încet inima.

Laney se mişcă, forţându-şi corpul să se desprindă de al lui. Faţa lui Davis se crispă.

— Am făcut-o din nou, se pare că nu pot să mă ţin departe de tine, doamnă.

— Nici eu nu prea pot, recunoscu Laney cu tristeţe. Gura ei se relaxă uşor. N-am crezut niciodată că reciprocitatea ar putea fi o problemă, adăugă ea.

— Şi este? îi cercetă faţa cu atenţie. Ai putea fi fericită vreodată într-un loc ca Va le-a Cade?

Cum privea la ea, îi venea să spună da: Dar pentru cât timp?

— Nu ştiu, zise ea cinstit.

— Asta n-a mulţumit-o nici pe soţia mea, zise David încet, mişcându-se uşor spre ea, desfăşurându-şi umbra lui lungă şi stând în picioare.

Se citea părerea de rău pe faţa lui. Regret. Durere. Hotărâre.

— Mai bine te las să dormi puţin, adăugă după un moment, cu o voce goală.

Laney simţi şi ea un gol, de parcă ar fi pierdut ceva important.

— Aş putea totuşi să merg cu tine mâine?

— Desigur, zise el.

— David!

— Da? zise el, întorcându-se după ce pornise spre uşă.

— Seara asta a fost… Foarte… plăcută.

— Îţi mulţumesc pentru colaborare.

Vocea lui era forţată şi ea simţi o durere adâncă. Fusese atât de cald mai devreme, atât de dispus să râdă.

— Nu ştiu de când nu m-am mai simţit atât

de bine. Faţa lui rămase inexpresivă, dar se vedea o neîncredere în ochii săi, care-i adânci durerea lui Laney.

— Noapte bună, spuse, ea în cele din urmă, incapabilă să mai suporte privirea lui scrutătoare.

— Noapte bună.

Sunetul uşii care se închise fu foarte încet, dar lui Laney i se păru că s-a trântit o uşă de fier.

David se bărbieri repede. Dormise puţin în timpul nopţii. Îl durea capul, iar mintea îi era prea ocupată să scape de zgomotul din cap.

Julia era acolo, cu el. Şi Laney. De ce fusese întotdeauna atras de femei ambiţioase?

Se deosebeau totuşi. Julia fusese ambiţioasă în privinţa lui. Succesele lui erau şi ale ei.

Laney era ambiţioasă în privinţa ei înseşi. Cum ar putea să-i ceară să renunţe la visurile ei, când el nu renunţa la ale lui.

Nu o condamna pe Laney. De fapt, o admira. Dar visurile lor nu se puteau contopi, cum nu se amesteca uleiul cu apa.

El încercase să le amestece. Nu o va mai

face. Îl duruse al naibii de mult. Rudele din partea soţiei îl socoteau nebun, ştia el. Când Julia a murit, el moştenise a opta parte din acţiunile familiei la bancă şi economisise bani din salariul său de la bancă.

Ar fi putut avea aproape tot ce şi-ar fi dorit.

Dar el nu dorea bani. Asta fusese doar o capcană, chiar de la început; iar el îşi dorea cu atât mai puţin aceşti bani, cu cât îi veneau din partea soţiei decedate. David nu putea să nu se gândească la ei ca la nişte bani murdăriţi de sânge.

El pusese moştenirea într-un fond rezervat copiilor. Cumpărase casa din economiile lui, iar restul banilor îi depusese la bancă, ceea ce făcea să aibă un venit lunar suplimentar.

Fusese fericit şi era încredinţat că şi băieţii se simţeau fericiţi acol o.

Le-a trebuit câtva timp, dar acum le plăcea să alerge prin pădure şi să privească un apus de soare împreună cu el.

Descoperiseră plăcerea de a împărtăşi

bucuria.

Crescuseră atât de mult în ultimii doi ani, nu atât în înălţime cât în valoare. La Boston, n-aveau decât să-şi dorească ceva şi imediat li se şi oferea de către marna lor sau de către bunici.

Vieţile lor, după cum simţea David, se măsurau doar prin lucrurile pe care le aveau.

Puţine lucruri îi făceau atâta plăcere ca acela de a-i privi cum dau ajutor la pregătirea cadourilor pentru prieteni şi cunoscuţi, sau faptul că-şi foloseau timpul ca să-i facă pe alţii fericiţi.

Dar apropierea lor aproape imediată de Laney fusese neaşteptată… şi chiar îl sperie puţin. El nu observase, desigur, cât de mult simţeau lipsa unei mame, deşi ştia că deseori le părea rău după Julia. Nu putea să-i lase să se ataşeze de Laney, aşa cum nu putea să-şi permită să se implice el însuşi din nou.

O altă greşeală, o altă pierdere, ar fi prea devastatoare pentru ei toţi.

Ciocăni la uşa ei, iar ea îi rosti repede numele. Sperase ca ea să se fi răzgândit în

privinţa însoţirii lui la şcoală. Prezenţa ei, timp de zece ore, alături de el, l-ar sustrage de la treburi. Ea stătea în pat, cu părul ei lung împletit într-o coadă franţuzească, îmbrăcată simplu cu o bluză albastră care-i venea bine.

— E singura mea îmbrăcăminte de lucru, zise ea puţin stânjenită.

Simţi că i se taie respiraţia. Culoarea făcea ca ochii ei să pară mai largi, mai întunecaţi, mai misterioşi, iar părul împletit îi sublinia Trăsăturile fine ale feţei. Era încântătoare şi irezistibilă.

— Cred că una îţi ajunge, zise el.

— Nu se şifonează, zise Laney.

El simţi cum corpul îi reacţionează la simpla ei prezenţă, la cel mai mic zâmbet al ei, atât de atrăgător. După noaptea trecută, ea trebuie să se fi simţit tot atât de confuză ca şi el.

Oricum, atmosfera era fierbinte între ei, în ciuda repetatelor atenţionări pe care şi le făcea singur în privinţa fascinaţiei pe care o simţea faţă de ea. Mâinile ei erau încleştate în pat, cum erau şi mâinile lui pe care le ţinea în buzunar, căutând

ceva de care să se agate, sau măi curând dorind să o atingă, să o mângâie.

— A trecut mult de când n-am mai fost la şcoală, zise ea, vocea tremurându-i uşor, într-un fel care o făcea să pară şi mai vulnerabilă, ca şi inima ei.

Dumnezeule, el nu voia să se ducă la şcoală.

Prefera să stea lângă ea pe pat, s-o mângâie, s-o exploreze.

O dorinţă asemănătoare ardea în ochii ei, făcând ca negrul adânc al ochilor să aibă sclipiri aurii.

— Nu te aştepta la prea mult, îi zise el scurt.

Dar faţa ei se înroşise de emoţie. Întreaga oboseală pe care o simţise, cu câteva zile în urmă, se risipise şi Laney Drury arăta tânără şi proaspătă. Era minunată.

— Cred că azi voi încerca să folosesc cârjele, zise ea. David îşi ridică o sprânceană.

— Doctorul a vorbit de o săptămână.

— Ei, zise ea zâmbind uşor. Sunt cinci zile, adică o săptămână de lucru. David scutură uşor

din cap, zâmbindu-i la rândul lui.

— Cred că nu prea te-ai avut bine cu matematica. Era sâmbătă, când ţi-a pus piciorul în gips.

— Era vineri seara târziu, îl corectă ea.

— Să facem o înţelegere, zise David. Dacă Sheila aprobă, vom încerca mâine.

— Dar dacă cu plec joi…

Dacă… Cuvântul plutea în aer, iar lui David i se tăie din nou răsuflarea. Vorba fusese rostită cu ezitare, de parcă ar fi stat la îndoială, iar David simţi un val de adrenalină prin corp. Nu era sigur cât timp poate să-şi mai ţină mâinile departe de ea, mai ales când ea privea la el, ca acum.

— Eu încă… mai am de scris reportajul…

— Iar eu am o grămadă de lucruri pe care să ţi le arăt.

Cuvintele lui fuseseră rostite cu grijă. Ar fi dorit să spună ceva cu totul diferit, ceva în genul

„Aş vrea să rămâI.Nu ştiu dacă o să te pot lăsa să pleci”. Dar cuvintele îi rămăseseră în gât. Dădu din cap.

— În curând, cred că ar fi mai bine să coborâm la micul dejun, ca să nu întârziem.

Laney se încordă când el se îndreptă spre ea, pentru că ştia exact ce se va întâmpla. I se muiară oasele şi simţurile îi scăpară de sub control. Încercă să-şi ţină corpul puţin depărtat de al lui, dar şi el avea o dorinţă a lui, şi ea se simţi lipindu-se de el, cu capul rezemat de pieptul lui, de-i putea auzi bătăile inimii. Îi cuprinse gâtul cu mâinile, iar părul lui îi atinse pielea înfiorând-o.

Privi în sus şi văzu cum se mişcă un muşchi pe faţa sa şi simţi încordarea din corpul său.

Ochii lui verzi ca muşchiul erau umbriţi, genele cafenii îi fereau de priviri străine. Acum, mâinile lui erau blânde, de parcă ar fi ţinut un obiect preţios şi fragil.

Laney nu se simţise fragilă până acum şi nu-şi dorea să se simtă fragilă, dar de data asta i se părea minunat să se simtă aşa. Era ceva magic în asta. Laney se simţea de parcă ar fi fost Cenuşăreasa şi Albă ca Zăpada, eroine ale căror destirve reprezentau atât dragoste cât şi pericol,

trezire şi pierdere.

Poveştile se sfârşeau bine, dar Laney nu întrevedea un sfârşit fericit în privinţa lui David. Ea şi David reprezentau lumi diferite în multe privinţe.

Se duseră în bucătărie, unde zâmbete nostime dădeau căldură interiorului. Ca şi în zilele trecute pe masă se găseau biscuiţi proaspeţi, gem, ouă, şuncă.

Dar pofta lui Laney dispăruse, stomacul ei simţind fiorii a ceea ce urma să se petreacă.

Ascultă conversaţia dintre Abe şi Theo cu privire la petrecerea şcolară de a doua zi şi cum evenimentul major era faptul că Laney mergea cu ei la şcoală.

Mândria lor îi dădea fiori de bucurie până ce întâlni privirea lui David şi citi neliniştea din ea.

Nu te apropia prea mult de ei, părea să spună el, iar acest avertisment o durea. Bucuria ei se transformă în tăcere reţinută. O bucăţică de biscuit i se opri în gât şi simţi că i se strâng ochii. Nesiguranţa îi înceţoşă mintea şi, aproape orbită,

se mişcă brusc, lovind furculiţa de masă.

Se aplecă s-o ia, iar David făcu acelaşi lucru, mâinile lor întâlnindu-se într-o atingere fierbinte.

Privirile li se încrucişară şi rezerva lui dispăru, apărând dorinţa, foamea de a o avea.

Mâna lui apucă furculiţa, apoi se îndepărtă cât putu de repede, de parcă voia să se simtă în siguranţă.

— Hei, zise Theo, şi momentul de tăcere dispăru.

Era atâta vulnerabilitate şi dorinţă şi farmec în expresia lui David, încât inima lui Laney zvâcni.

— Ce faceţi voi acolo? întrebă Theo curios.

David îşi ridică o sprânceană, cu şiretenie în priviri.

— Caut, răspunse el. Inflexiunea sugestivă a vocii lui găsi înţelegere la Laney, dar nu la fiii săi, care priveau nedumeriţi.

— Mie nu-mi trebuie atâta timp să găsesc o furculiţă, mormăi Theo.

Abe aruncă o privire înspre Theo, cu un gest care o nedumeri pe Laney.

— Ei bine, nu-mi trebuie atâta timp! protestă Theo.

— Nu-ţi trebuie, zise David liniştit. Dar ar fi mai bine să n-o lungeşti cu masa, că te lăsăm aici.

Pofta învinse curiozitatea şi Theo începu să mănânce, dar tacâmurile lui Abe rămaseră nemişcate, când privi la tatăl său şi la Laney, cu o surprinzătoare privire de adult.

— Şi tu, grăbeşte-te, zise David. Mă duc să încălzesc motorul. Privirea lui rămase îndreptată pentru o clipă spre Laney. El se întoarse şi îi avertiză pe copii.

— Plecăm imediat ce mă întorc.

Laney văzu că el îşi îmbrăca jacheta din blană de oaie, cu aceeaşi graţie obişnuită. I se mişcau muşchii spatelui, iar ea, care cunoştea bine forţa lui, privea masculinitatea bărbatului care îmbina gentileţea cu puterea, care contrazicea orice părere pe care o avusese ea înainte despre bărbaţi. Încă două zile. Poate trei. Şi va trebui să plece. Privi în jur, prin camera plină cu vase de bucătărie şi desene de şcoală şi lucruri

de artizanat local, şi înţelese că locul ăsta îi va lipsi mai mult decât oricare pe care l-a cunoscut vreodată. Îi vor lipsi vocile şi tachinările şi dojenile şi zâmbetele şi căldura.

Încă două zile. Poate trei. Timp în care, poate, va descoperi că aceste poveşti cu zâne nu se petrec şi în realitate. Nu, cu nişte oameni practici, ca ea.

Şcoala avea nevoie să fie rezugrăvită. Avea de asemenea nevoie de un acoperiş; chiar şi neexperimentată, Laney observase asta. Dar copiii erau la fel, ca în orice loc, cu feţele îmbujorate de frig, vorbind şi râzând, într-o linişte cu care Laney nu se obişnuise încă. Ea era o fată de la oraş, aşa fusese întotdeauna, iar zgomotul făcea parte din viaţa ei.

Liniştea din această zonă o impresiona. Râsul părea mai curat, cântecul păsărilor mai plăcut, dar acum, în ultimele zile, totul îi părea mai strălucitor.

Se întrebă de ce această impresie devenise acum mai ştearsă. Venirea ei în Valea Cade o

obosise, dar şederea ei acolo îi refăcuse optimismul şi curiozitatea. David Farrar era doar o parte a acestei senzaţii de împrospătare. Nimic mai mult.

Acum simţea o oarecare nervozitate şi chiar un fel de emoţie când el o ajută să se aşeze în scaunul cu rotile, plasat în spatele camionetei. David îi aşează chitara în poate şi nu dădu atenţie privirii ei nedumerite. O chitară? La şcoală? Dar David ştie probabil ce face. Părea întotdeauna atât de sigur pe el şi ştia că el este probabil un profesor deosebit. Simţea din nou nesiguranţa care o domina când era adolescentă. Se temuse întotdeauna că, într-o bună zi, se va trezi la realitate, că toată cariera ei, toate realizările ei se vor sparge ca un balon, că toate vor rămâne doar un vis.

Tocmai de aceea, critica editorialului ei o lovise atât de tare. I se păruse că totul se transforma în fum. Ăsta era principalul motiv pentru care fusese de acord să vină în Valea Cade, iar apoi să rămână la David Farrar.

— O să fie bine.

Cuvintele pătrunseră prin gândurile ei şi ea înţelese din nou cât de bine îi citea în suflet. Privi în sus şi văzu că ochii îi sclipeau, jucăuşi.

— Sunt un om venit din afară, ţine minte!

— Dar un om foarte drăguţ, răspunse David. Să-ţi spun cât de bine arăţi? Laney se strâmbă, uitându-se la piciorul ei în gips.

— Mă simt ca un elefant cu chestia asta.

— Crede-mă, domnişoară Drury, nu semeni deloc cu un elefant. Poate cu o gazelă.

Imaginea îi plăcea în mod deosebit şi ceva din nesiguranţa ei se risipi, inima îi tresări şi îl privi în faţă.

Inima începu să-i bată mai tare, când văzu zâmbetul lui devastator de parcă şi-ar fi regretat cuvintele. Laney se simţi din nou vulnerabilă şi nesigură. Se simţi chiar mai nesigură, când intră în şcoală şi văzu privirile: pe care copiii i le aruncau lui David, curioşi şi zâmbitori. Era pe terenul lui, nu pe al ei, şi ea ar fi preferat ca el să o poată vedea când arăta cel mai bine, făcând ce

ştie ea mai bine.

Fu împinsă într-o cameră mare, împărţită în trei rânduri de scaune, câte unul pentru fiecare clasă, se gândi ea, şi îl văzu pe Abe aşezându-se. Zgomotele se liniştiră şi aşteptarea umplu camera. David o duse în centrul camerei. În loc s-o prezinte, aşa cum se aştepta, el se aplecă şi luă chitara din poala ei. Se sprijini de catedră, strângându-şi picioarele lungi, şi o privire pierdută îi apăru pe faţă. Cu o voce tare dar plăcută, începu să cânte:

Voi domni şi doamne, care trăiţi pe-acest meleag. Fiţi buni şi ascultaţi-mi poemul acesta drag. Aveţi acum norocul să m-auziţi pe mine Căci alt rapsod mai straşnic, prin Kentucky nu vine Aţi auzit desigur de oastea cea vitează A lui Nickory Jackson, ce-atunci stătea de pază Prin mlaştini şi-n pădure, ca nu cumva să vie Duşmani să ne-nrobească şi să ne ia-n sclavie. Vocea lui David deveni mai dramatică spre sfârşit, şi încheie cântecul cu un zâmbet. Clasa era tăcută, când el sfârşi şi-şi scutură capul.

— Ei, acum cine-mi poate spune despre ce e vorba în cântecul ăsta? Trei mâini se ridicară, printre care şi a lui Abe. David o alese pe o fetiţă să răspundă.

— Despre războiul din 1812, zise ea.

— De unde?

— De la New Orleans… Bătălia de la New Orleans, zise altă voce cu mândrie.

— Şi cine-i Nickory?

— Andrew Jackson, veni răspunsul.

Şi întrebările continuau, fiecare primind repede un răspuns, într-un dialog care o cuceri şi pe Laney, aşezată în scaunul ei, ascultând cum David povestea despre Jackson şi Lafayette, care se aliaseră ca să-i învingă pe britanici.

Era un actor înnăscut, care îşi cucerea ascultătorii făcându-i să se gândească şi să-şi spună părerea.

După o oră, David puse capăt subiectului. O prezentă pe Laney.

— Ştiu că vă puneţi probabil întrebarea…

Laney înţelese îndată ce urmărea el: să le

sporească interesul, făcând ca ea să reprezinte pentru ei un semn de întrebare, cel puţin pentru moment.

— Domnişoara Drury e reporter la unul din cele mai mari ziare din ţară. A relatat şi despre una din campaniile prezidenţiale. Cine vrea să ghicească despre care din ele?

Laney zâmbi, văzându-i tactica. Îi manevra fără jenă, pentru a-i face să le sporească interesul, iar ea văzu imediat că aceşti elevi erau cu mult mai bine informaţi decât mulţi alţii.

— Şi acum, cine ar vrea să pună întrebări?

Descoperi curând că toţi ar fi vrut. Se întrebă dacă să rostească o scurtă cuvântare în faţa lor, în faţa lui, dar nu era cazul. Copiii treceau de la un subiect la altul, punând întrebări care l-ar fi pus la încercare chiar şi pe un reporter versat.

Timpul trecea repede şi Laney era încântată şi se bucura de fiecare clipă. Se uită spre David şi el îi făcu cu ochiul, parcă ar fi zis: Te-am prins.

Apoi se făcu ora de masă, deşi i se păruse că nu trecuseră decât câteva minute de când intrase

în clasă. În sala de mese, toţi elevii doreau să ştie dacă ar putea să semneze pe gips, iar ea le spuse că i-ar face plăcere. Nişte desene şi un brad mare, decorat cu fel de fel de ornamente pictate, se aflau într-un colţ, dând camerei, care de altfel arăta sărăcăcios, culoare şi căldură.

Ochiul de reporter al lui Laney observă că majoritatea copiilor aveau haine peticite sau erau prea mici sau prea mari şi că toată mâncarea din farfurii dispăru într-o clipă. Nu existau resturi. Privirea lui Davis o urmărea.

— Mâncarea e gratuită pentru majoritatea dintre ei, zise el cu o voce scăzută, ca să n-o poată auzi decât ea. Mamele o prepară şi o servesc. Ea dădu din cap.

— Ţi-a plăcut dimineaţa asta?

Întrebarea lui era puţin şovăielnică de parcă n-ar fi fost sigur de răspunsul ei.

Dar în privirea ei nu se citea îndoială.

— Oh, desigur, zise ea, privind la zâmbetul de plăcere ce apăru pe faţa lui. Eşti un cabotin neruşinat.

— Sunt, de ce n-aş fi? încuviinţă el cu un zâmbet de autosatisfacţie. E mult mai bine decât să fii bancher.

— Şi de aia eşti profesor? Că eşti un actor ratat?

— Un trubadur, o corectă el. Povestitor. Dacă aş fi trăit cu cinci sute de ani în urmă, aş fi fost un om fericit.

Ea îl privi şi-i văzu satisfacţia din ochi şi zâmbetul larg.

— Cred că eşti un om fericit şi acum.

— S-ar putea, replică el cu seriozitate. Dar mi-a trebuit mult până să ajung aici.

— Vrei să-mi vorbeşti despre acest drum?

— Ca unui reporter?

— În parte, consimţi ea.

— Şi în rest…

Pentru mine. Numai pentru mine. Doar pentru mine, ar fi vrut să zică, dar, nu putu.

Zâmbi:

— E curiozitatea aia de care ţi-am vorbit.

— Îmi place curiozitatea.

— Afară de cazul când te priveşte pe tine.

— Nu-i nimic misterios în mine. Sunt un simplu profesor şi îmi place ce fac.

— Poţi fi în toate felurile, dar numai simplu nu, domnule Farrar. El zâmbi.

— Şi nici tu, prietena mea. Iar dacă tu ai deschide o uşă, noi le-am deschide pe amândouă.

Îi atrăgea atenţia, pur şi simplu. Dar orice cercetare suplimentară a subiectului încetă odată cu sunetul clopoţelului.

* * *

Laney şedea deoparte, înfăşurată, într-un scaun din grădina lui David. În ciuda frigului, simţea căldura satisfacţiei gândindu-se la felul cum îşi petrecuse ziua.

Amintirea o umplea de satisfacţie. Se bucurase văzându-l cu elevii, văzând cum reacţionează aceştia, felul cum le stârnea interesul, fie că era vorba de matematică, de engleză sau de geografie. David făcea ca fiecare subiect să pară interesant pentru ei şi o făcea într-

un fel în care îi obliga să gândească. Spre sfârşitul zilei, el le sugeră elevilor să facă ei înşişi o gazetă şi îi ceru ei sugestii cum să procedeze. Ceea ce făcuse şi spusese ea îi plăcuse, pe cât se pare, iar în drumul spre casă, discutară despre câţiva elevi şi de posibilităţile lor, cu o preocupare vădită pentru viitorul lor.

Acasă, după ce Abe şi Theo plecaseră în camera lor să-şi facă lecţiile, David o duse pe Laney în curtea din spate.

El zâmbi, într-un fel ce ar putea fi numit o încântare de copil, şi dispăru, întorcându-se cu pahare de vin.

— Nu poţi cunoaşte oamenii ăştia şi dealurile astea fără să vezi un apus de soare de aici, zise el. O apucă pe după umeri de parcă ar fi aparţinut locului, iar pe ea o trecură fiori de plăcere.

Privi spre munţii din vest, cu vârfurile strălucind de zăpadă, încununaţi de soare.

Cerul era de un albastru adânc, cu nişte nori gonind pe deasupra crestelor.

Laney luă o înghiţitură de vin, bucurându-se

de perfecţiunea momentului: aerul rece şi proaspăt, satisfacţia de la sfârşitul zilei; atingerea mâinii lui David.

El se mută mai aproape şi îşi lăsă jos ochelarii. Amândouă mâinile îi mângâiau umerii ei, cerul începu să-şi schimbe culorile, iar norii reflectau razele de soare, întreaga privelişte părând colorată într-un roşu ca de scorţişoară, ce dădea într-un roşu purpuriu. Culorile îţi tăiau răsuflarea într-un mod violent şi totodată paşnic, dramatic dar compatibil.

Ca şi sentimentele ei faţă de el.

De parcă i-ar fi citit gândurile, el se aplecă şi o atinse cu buzele pe păr, pe gât, iar pe ea începură s-o treacă fiorii.

— Îţi mulţumesc, zise el. Nedumerită, ea privi spre el.

— Copiii… ei zic că ai fost straşnică. Şi eu cred aşa.

— M-am luat după tine, zise ea. Numai că eu n-am avut chitară. Întotdeauna îţi începi orele cu un cântec?

— Sunt o grămadă de lucruri în cântecele astea, sunt pline de fapte, de istorie, de sentimente. Ezită, puţin. Cântecele fac ca istoria să fie mai vie, mai aproape pentru copii. Nu e doar o descriere rece a faptelor, ci e vorba de oameni adevăraţi, care au scris cântece despre război şi despre moarte. Ei pot să povestească despre asta.

Mâna lui găsi drumul pe după gulerul bluzei ei, mângâind-o, transmiţându-i săgeţi de foc prin nervi. Cerul era acum complet roşu, iar vârfurile munţilor aveau străluciri de argint. Părea un foc scăpat de sub control, aşa cum şi era de fapt.

Nimic nu mai avea importanţă acum, decât atingerea lui, apropierea lui, magnetismul care îi atrăgea unul spre altul.

Acum, avea şi el tainele lui. Simţea aceiaşi fiori ca şi ea, când era în faţa lui, iar apropierea dintre ei le întuneca raţiunea. David îşi dădu seama că mâinile lui fac lucruri pe care îşi promisese să nu le mai facă. Dar iată că nu se putea ţine departe de ea, fir-ar să fie. Ea îşi întoarse capul şi îi privi, iar ochii îi erau incredibil

de mari şi adânci, cu reflexe uşoare de chihlimbar. El se aplecă şi buzele lui le atinseră pe ale ei. Voise ca sărutul să fie scurt, dar buzele lui ezitau iar apoi răspunseră la moliciunea gurii ei.

Îi atinse gâtul uşor şi simţi valuri de tandreţe în tot corpul. Trecuseră doar câteva zile de când o văzuse pentru prima oară în maşina accidentată…

— Mi-e teamă că sunt gata să stric reputaţia amândurora, zise el cu o voce nesigură.

Ea îl privi, oarecum mirată.

— Ţi-e teamă? El zâmbi.

— De obicei, nu. Aşa cred. La Boston, un sărut în public nu e ceva curios dar aici devine un eveniment important. Ceva de genul unui serial.

— Sau o adevărată nebunie.

— Sau o inundaţie catastrofală.

— O noutate senzaţională, chicoti Laney.

— Mai straşnică decât cele din ziare.

— Ultimul bărbat necăsătorit din Valea Cade…

— Cam aşa, consimţi el.

— Şi oricine se gândeşte la căsătorie?

— Oricine, confirmă el.

— Şi n-are nicio şansă? Zâmbetul dispăru de pe faţa lui.

— N-am de gând să mă însor din nou.

Afirmaţia asta seacă fu ca un duş cu apă rece pentru Laney.

— Aş putea să te întreb de ce?

— Deschide uşile din ambele părţi, adu-ţi aminte! o atenţionă el. Dar Laney avea nevoie să ştie mai mult. În momentul ăsta, ar fi dat orice ca să afle mai mute despre el.

— Îmi amintesc, zise ea moale.

David privi în zare. Cerul căpătase o culoare paşnică, iar soarele abia se mai zărea în spatele munţilor. Întunericul coborî repede şi, odată cu el, aerul se răci. O simţi că tremură.

— S-a făcut noapte, zise el.

Laney îşi simţea sângele zvâcnindu-i prin vene, într-un ritm tot mai iute, până ce toate simţurile ei se răscoliră.

— Bine! zise ea, mirându-se cât de răguşită îi era vocea. O să fie al dracului de greu să stau cu

tine la masă, astă-seară.

— N-are niciun sens, nu crezi?

Ea zâmbi uşor, dar în ochii ei se citea regretul.

— N-are, într-adevăr.

Atunci, Theo apăru deodată lângă ei, ca o minge de tenis scăpată. Laney căzu pe gânduri.

Exact ca vineri, când a alergat în faţa maşinii. Să fi fost doar acum cinci zile? I se părea că trecuse o viaţă.

— Masa-i gata, îi informă el.

— Dar voi v-aţi terminat lucrările pentru acasă? Theo chicoti.

— Domnişoara Drury nu ne-a dat prea multe. Nu ţi-e frig aici, Laney? Nu, vru să răspundă Laney, dar zise:

— Ba da.

Theo privi la ea, apoi la tatăl său şi din nou la ea.

— Lui tata îi place afară.

Apoi dispăru tot atât de repede pe cât apăruse.

* * *

Laney îşi trecu mâna prin păr, lăsându-l să cadă peste cămaşa de noapte şi peste rochia pe care i-o cumpărase David. Cina fusese asemănătoare cu cea din seara trecută, plină de conversaţie şi de întrebări, urmată de pregătirea mai multor pachete şi de un joc Monopoly.

Nu mai jucase acest joc până atunci.

Plăcându-i din fire să se întreacă, ar fi fost mult mai absorbită de joc, dacă n-ar fi stat lângă David, dacă genunchii lui nu i-ar fi atins din întâmplare pe ai ei, şi dacă mâinile lui nu le-ar fi atins pe ale ei din când în când, transmiţându-i fiori în tot corpul.

Privirile li se întâlneau şi rămâneau aproape ca hipnotizaţi, până ce unul din băieţi sau Mabel îi trezeau la realitate.

Abe câştigă jocul, fie pentru că fusese mai atent, fie pentru că avusese noroc. David, grijuliu, trimise copiii la culcare şi o duse şi pe ea sus, în dormitor. Ea renunţă să ia căruciorul cu rotile,

care dispăruse, dar văzu o promisiune în ochii lui.

* * *

Aştepta să treacă timpul şi se mira cât era de nesocotită. Oare nu o învăţase nimic Dean?

Crescuse în spiritul neîncrederii în bărbaţi, iar Dean dovedise că avea dreptate. Cu câteva ore mai înainte, chiar David îi spusese că nu vrea să se mai recăsătorească.

Atunci, de ce mai aştepta, ca o şcolăriţă aflată la prima întâlnire? auzi o bătaie uşoară în uşă, atât de uşoară, încât înţelese că el avea rezerve.

Laney ezită, gândindu-se să se facă că doarme, dar vorbele îi scăpară înainte de a le putea opri.

— Intră.

El se schimbase, îmbrăcându-se cu o pereche de jeanşi decoloraţi, Care-i scoteau în evidenţă picioarele lungi şi musculoase şi cu un tricou cu fermoar. La gât era desfăcut şi ea văzu un smoc de păr auriu. Părul îi era ciufulit, de parcă şi-ar fi

trecut mâna prin el şi el rămase puţin în uşă ezitând ca şi cum s-ar fi gândit la ceea ce ştiau amândoi, anticipau şi se temeau, cu câteva ore înainte.

— Eşti obosită?

Ea dădu din cap, în semn că nu.

El înaintă încet spre patul ei şi fără niciun cuvânt îi luă peria din mână şi începu să-i perie părul cu mişcări sigure, puternice.

— Ai un păr minunat.

Simţea fiecare atingere de parcă un deget i se plimba pe spate, trimiţându-i fiori în tot corpul.

El mirosea a săpun şi a after-shave, un parfum înţepător care avea un efect afrodiziac asupra ei, ca de altfel orice venea de la el. Nici cu Dean nu se simţise astfel, niciodată. Fusese atrasă fizic de el, dar niciodată atât de total. Ea şi David erau amândoi radioşi şi tandri. David se juca uşor cu o şuviţă de păr pe care o înfăşură în jurul gâtului ei, iar mâna lui o mângâia încet, înfiorându-i fiecare nerv din corp.

— Mi-am dorit toată ziua să fac asta,

mărturisi el, iar răsuflarea lui avea un efect devastator asupra ei.

Laney stătea culcată în faţa lui, simţind din nou acea senzaţie de apartenenţă pe care nu o mai avusese niciodată înainte. Părea mai deosebită, cu fiecare pulsaţie a inimii. Alături de el, calmul şi furtuna mergeau împreună.

Nu am de gând să mă recăsătoresc. Aceste cuvinte îi reveniră în minte. De ce se simţise rănită? Nici ea nu avea intenţia să se mărite din nou. Adu-ţi aminte de tatăl tău, îşi spunea ei însăşi. Cum a părăsit-o pe mama. Şi cum Dean te-a minţit încă şi încă o dată. Laney oftă. Simţea pulsul inimii lui, căldura trupului şi, privind în sus, simţea plăcerea simplului fapt că o privea. Dintr-odată, nimic nu mai avu importanţă, cu excepţia lui. Îşi ridică mâinile şi i le puse pe după gât; buzele ei se întinseră să i le întâlnească pe ale lui.

— Eşti sigură că vrei asta, Laney?

Ea nu putu să vorbească, ci doar dădu din cap. Nu mai avea putere asupra ei însăşi. Cu el, se amesteca totul, capitulase în faţa puternicei

dorinţe a trupurilor lor. Buzele lui le întâlniră pe ale ei şi se savurară flămânde.

David ştia că e o nebunie. Dar, din momentul când îi atinsese buzele în timpul acelui apus de soare, înţelesese că era inevitabil. În ochii ei se citea aceeaşi înţelegere.

Poate, se gândi el, atracţia dintre ei nu era decât o simplă curiozitate. Poate că amândoi simţeau nevoia să-şi satisfacă această curiozitate, iar apoi şi-ar fi putut urma fiecare drumul. El încercă să se stăpânească. Aşteptase ca băieţii să se culce iar Mabel să se retragă în camera ei de la primul etaj, iar până atunci numărase secundele în biroul lui, cu un pahar de coniac, privind prin cameră de parcă n-o mai văzuse mai înainte. Era camera lui. Computerul lui, la care lucra la colecţia de cântece folclorice, cărţile lui pe care le adunase cu atâta grijă, fotografiile copiilor să-i Sanctuarul său. Avusese şi în Boston un birou al lui, dar nu se simţise ca aici. Acela aparţinea Juliei, îl cumpărase cu banii ei, nu cu ai lui, iar el îl folosise, întrucât pentru ea era foarte important

să-l ştie acolo, iar ea era deja bolnavă. Dar întotdeauna se simţise străin acolo.

Se întreba ce fel de casă o fi având Laney Drury, dar apoi îşi înlătură gândul, ca pe o nebunie.

Laney nu era ca Julia: avea o carieră a ei şi era evident că era mulţumită. Şi probabil că muncise din greu ca să ajungă unde ajunsese. Nu putea să-i ceară să renunţe, aşa cum nici el nu putea renunţa la ce avea. Dar, fir-ar să fie, îi intrase sub piele.

Se ridică, simţind că-l cuprinde un val de dorinţă, şi urcă scările spre camera ei. Când o văzu stând în pat, cu părul pieptănat şi lucitor, ezitarea lui dispăru. Când se apropie de pat şi buzele lor se întâlniră, lumea lui făcu explozie şi îşi pierdu auto-controlul. Ea se răsucise acum, cu umerii la pieptul lui, gura ei îl atingea, iar unui din sânii ei îi apăsa uşor pieptul.

Sângele îi era ca un torent de lichid fierbinte, ce-i frigea şi îi sensibiliza fiecare rterv, fiecare muşchi. Nu simţise niciodată astfel de curenţi

electrici prin corp.

Ea gemu, când mâna lui intră pe sub rochie şi se mişcă în jos, mângâindu-i pielea mătăsoasă, mişcându-se cu degete miraculoase peste sfârcurile şi sânii ei, care se întăriră. Plăcerea îi spori, când ea îi răspunse atât de desăvârşit la fiecare atingere, degetele ei explorând şi ele, mişcându-se jucăuşe, tot atât de minunat, spre un loc necunoscut dar dorit. În ciuda dorinţei tot mai puternice, el se mişcă încet, cu mâini mai curând mângâietoare decât solicitante.

Nevoia lui fizică îl copleşea: trecuseră mai bine de trei ani de când nu mai făcuse dragoste cu o femeie.

Dar Laney juca un rol de seamă în asta, pentru că simţea că şi ei îi place, că se simte bine. După impresiile anterioare, după rezerva pe care ea i-o arătase uneori, simţea că, ea mai suferise odată. Nu voia s-o facă din nou să sufere.

Laney îl simţi că tremură, când mâinile lui o explorau cu grijă, cu o tandreţe reţinută. Ştia, după tensiunea trupului său, cât de mult îl costă

această reţinere. Ştia, pentru că şi ea simţea o nevoie teribilă, cum nu mai simţise niciodată.

O dorinţă arzătoare o cuprinse, însoţită de nevoia de a se oferi, de a-i oferi un dar lui David, de a i se dărui total. Dorea să vadă zâmbetul lui uşor, să-i vadă ochii arzând de aceeaşi pasiune pe care o simţea şi ea. Mâna ei se mişca pe faţa lui, urmărindu-i trăsăturile, în timp ce buzele lor se uniră într-un sărut sălbatic.

El se mişcă uşor şi blestemă gipsul care nu-i permitea ei să se mişte decât puţin, dar asta se părea că nu-l deranjează prea mult. Îi scoase uşor rochia şi îşi aşeză capul pe pieptul ei, gura lui căutând şi găsind sfârcul unui sân. Ea se simţea plină de pasiune şi scoase un mic ţipăt de plăcere. Limba lui se mişcă, gustând şi savurând, iar corpul ei fu cuprins de valuri de plăcere, care îi înlăturau orice reţinere.

— Ah, David! se auzi ea însăşi şoptind.

— Dumnezeule, eşti încântătoare, răspunse el, prea aproape de perfecţiune ca să fie adevărat.

Laney simţea că nimeni nu o mai privise aşa,

n-o mai mângâiase atât de incredibil de plăcut. Nimeni nu-i mai spusese asemenea cuvinte. Simţi cum se cufundau împreună în senzaţii, în plăcere. Gura lui o săruta pe a ei, cu o foame nestăpânită.

Degetele ei găsiră fără jenă proeminenţa din pantalonii lui şi îi apăsară vârful uşor. Simţea părul cârlionţat de pe pieptul lui, muşchii puternici ai umerilor, căldura pielii lui.

Mâinile lui se mişcau pline de dragoste peste pântece, iar gura lui o săruta în locurile în care mâna lui stârnise furtuna.

— Am nevoie de tine, şopti ea. Te doresc.

Unul din degetele lui coborî pe pântece, în timp ce privirea lui o căuta pe a ei. Se citea dorinţa în ei, dar verdele ochilor, de obicei calm şi liniştit, strălucea acum surprins de un foc lăuntric. Totuşi, se citea o întrebare în ei.

— Sunt sigură, şopti ea, iar buzele se mişcară într-un mic zâmbet.

— Eu nu sunt sigur că ne vom reveni vreodată, zise el cu un glas răguşit, foarte sexy.

— Nu-mi pasă, zise ea fără reţinere. Şi aşa

era.

Nimic nu mai avea importanţă, în afară de nevoia de a-şi contopi corpul cu al lui.

El se mişcă uşor, îşi deschise pantalonii şi îi aruncă. Îngenunche pe patul ei şi ea îl privi.

Era cel mai irezistibil bărbat pe care-l văzuse vreodată. Faţa lui era aspră dar blândă, corpul lui era tare ca piatra. El îi lăsă privirea să se îndrepte spre faţa lui, spre pieptul lui şi să-i atingă cu degete tremurânde linia uşoară a şoldurilor, pântecele, părul său blond. Mâna lui îi atinse părţile cele mai intime ale corpului, iar ea simţi tensiunea lui. Atunci, el se mişcă uşor, cu grijă, arcuindu-şi trupul deasupra ei.

Laney reacţionă instinctiv, corpul ei curbându-se pe cât era posibil, căutând să-l întâlnească pe al lui.

Ea simţi prima atingere a lui, pătrunzând-o şi fu copleşită de senzaţii de plăcere. Îl simţi în ea, iar cele mai intime părţi ale ei se mişcară în jurul lui, într-o împreunare de dragoste.

Corpul lui începu să se mişte într-un ritm

uşor, apoi din ce în ce mai rapid şi mai tare, până ce o aduse într-o stare de a se pierde într-un alt univers de plăceri incredibiie, într-un fel de caleidoscop de culori şi senzaţii, fiecare mai puternică decât cele dinainte, până ce simţi că nu mai poate suporta.

Atunci, mişcările lui deveniră mai rapide, o ridică într-o lume minunată, iar corpul ei păru să fie cuprins de flăcări care o ardeau incredibil. Laney îşi încordă spatele, nedorind să-l lase să se depărteze şi îi simţi gustul sărat al pielii, când limba ei se întinse să savureze esenţa lui.

— Laney, şopti el, iar trupul lui se relaxă uşor.

Laney se simţea istovită, şi se mulţumea să se joace cu firele de păr de pe pieptul lui David, care se mişcă mai aproape de ea, cu mâna pe pieptul ei, de parcă n-ar fi vrut să înceteze s-o mângâie. Ea îi strânse capul în braţe. Era doar o parte din ce ar fi dorit ea; ar fi vrut să se înfăşoare în jurul lui, dar piciorul ei rănit o împiedica. Gipsul le crease unele mici probleme în timp ce făceau

dragoste, iar acum când se gândea la asta…

— Când vrei… Chicoti uşor.

— Hm! Îmi place să te aud râzând, Laney, zise el rostindu-i numele.

— Iar mie îmi place să-mi rosteşti numele.

— Ştii că n-a fost prea inteligent din partea noastră.

— Nu prea, replică ea fericită. Braţele lui se strânseră în jurul ei.

— Spune-mi mai multe despre tine, zise el.

— Ce vrei să ştii?

Totul, se gândi el. A mai fost îndrăgostită? Cât de importantă era cariera pentru ea? Ce visuri avea?

Dar îi era teamă să o întrebe aşa ceva.

Corpul lui mai simţea încă urmele împreunării lor. Împreunare?

Nu. Făcuseră dragoste în cel mai deplin sens al cuvântului, fiecare din ei oferind şi primind. Nu-şi închipuise că dragostea putea fi aşa.

Iar ea urma să plece peste câteva zile.

— Cum îţi duci viaţa la Washington? o întrebă

el în cele din urmă. Ce-ţi place să faci în timpul liber? Ce fel de cărţi îţi plac, ce fel de muzică?

— Probleme atât de importante? Tonul ei era puţin ironic, căci îşi dădu seama că el evitase să-i pună întrebările esenţiale.

Mâna lui îi pipăi urechea.

— Mda! Asemenea probleme.

— Ei bine, am un apartament în care, de fapt, nu prea am locuit.

În al doilea rând, nu prea am timp liber. Îmi plac tot felul de cărţi şi-mi place orice muzică, cu excepţia acelei Heavy Metal. Iar acum, e rândul meu să-ţi pun întrebări.

— Proastă afacere, zise el plângându-se. Trebuia să-ţi pun mai multe întrebări.

— N-ai pus întrebarea pe care ai vrut-o.

— Şi care ar fi fost acea întrebare?

— Ţi-ai pierdut deja rândul.

— Foarte bine, zise el zâmbind, cu o voce puţin resemnată. Dă-i drumul la întrebări.

Erau atâtea lucruri despre care ar, fi vrut să-l întrebe. Despre soţie. Despre hotărârea lui de a nu

se mai căsători. Dacă se gândea să rămână pentru totdeauna în Valea Cade: Dar nu găsea cuvintele. Îi era teamă de răspunsuri. Simţul ei de reporter dispăruse. Laney îşi întoarse faţa spre el, iar gura ei schiţă un zâmbet.

— Ce faci în timpul liber? Ce cărţi citeşti?

David chicoti, iar Laney se gândi că nu mai auzise niciodată un asemenea sunet.

— Ne învârtim amândoi în jurul cozii, aşa-i?

Ea consimţi din cap, iar mâna i-o luă pe a lui.

— Ca de pildă, ce o să fie când o să pleci?

Ea dădu din nou din cap, mângâindu-l cu mâna.

David dorea să o întrebe dacă mai are de gând să revină cândva în Valea Cade, dar îi era prea teamă.

Teamă pentru copiii lui, care suferiseră destul când îşi pierduseră mama. Teamă pentru el însuşi, văzându-se din nou în situaţia de a alege între dragoste fi meseria care, pentru el, era o chemare la care nu putea renunţa.

— Ce ai de gând, Laney? Ea zâmbi.

— Credeam că ştiu. Doream să fiu într-adevăr cea mai bună. Îmi doream ceea ce am obţinut, iar acum îmi doresc mai mult.

— Ce?

Întrebarea era amabilă.

— Să fiu şef de birou la Washington, zise ea.

Ştiu că era imposibil cu ziarul meu. Sunt părea mulţi candidaţi, dar recent am luat nişte interviuri pentru un alt ziar. N-am mai auzit nimic în legătură cu asta, s-ar putea să fie din cauză că lucrurile scrise de mine n-au fost la nivelul anterior.

Rămase surprinsă cât de uşor acceptase o asemenea posibilitate. N-ar fi mărturisit niciodată cuiva astfel de lucruri.

— Asta te-ar face fericită?

— Nu ştiu, spuse ea sincer. Cred că da. Acolo ai atât de multă putere, poţi lua hotărâri, eşti independent.

— Şi îţi place independenţa? Laney stătea liniştită.

— Mama mea a suferit toată viaţa, din cauză

că a depins de un om care nu s-a mai întors la ea. Eu n-aş lăsa să mi se întâmple aşa ceva. David ezită, apoi spuse:

— N-ai fost niciodată îndrăgostită?

Nu, până acum, ar fi vrut ea să ţipe. Dar în loc de asta, răspunse:

— Cred că am fost.

— Şi?

— M-a minţit în legătură cu situaţia lui familială.

Deci asta era, se gândi David. Două dezamăgiri în viaţă, amândouă din cauza bărbaţilor. Nu e de mirare că îi plăcea să fie independentă. Nu e de mirare că era atât de grijulie.

— Aţi avut şi copii?

Din anumite motive, David simţi că i se opreşte respiraţia. Laney rămase tăcută, dar îl strânse şi mai tare în braţe. Asta era problema. Şi-ar fi dorit să aibă copii. Îi dorea foarte mult şi poate că din cauza asta fusese atât de vulnerabilă faţă de Dean. Doi reporteri, care se înţelegeau

unul pe altul, îşi înţelegeau cerinţele meseriei lor. La prima vedere, mariajul păruse realizabil. Ar fi avut totul. Dar nu poţi avea totul. Laney înţelesese aceasta cu greutate. Trebuie să alegi. Şi apoi să trăieşti aşa, cât poţi mai bine.

Ea renunţase la această dorinţă, acea parte a ei care îşi dorea să aibă copii. Fără să îl privească în ochi pe David, îi răspunse în cele din urmă:

— Cu meseria – mea? N-am stat în apartamentul meu decât cinci zile în ultimele trei luni.

— Şi serviciul tău e atât de important?

— Da, zise ea mândră, încercând să se convingă singură.

Nu mai fusese nevoită să facă asta înainte. A fi reporter însemnase pentru ea dintotdeauna viaţa ei, viitorul ei.

Ceva muri încet în sufletul lui David, umbra de speranţă pe care o păstrase de-a lungul zilei, după ce o văzuse în clasă şi cum se purtase cu copiii.

— Eşti bună cu copiii, zise el, dar în vocea lui

se simţea o reţinere, iar mâinile încetară să-i mângâie braţele.

Ea se întoarse şi îl privi, cu un zâmbet trist şi nesigur, care îi topi inima.

— Crezi într-adevăr asta? N-am prea avut de-a face cu copiii. Nu eram prea sigură.

— Abe şi Theo fuseseră cuceriţi încă dinainte, spuse el glumeţ, iar azi ai cucerit şi clasa mea.

Ea îl prinsese în capcană şi pe el, cu câteva zile în urmă, dar David nu voia să accepte asta, mai ales având în vedere felul cum intenţiona ea să-şi ducă viaţa de acum încolo.

— Îmi dau seama de ce îţi place atâta sa fii cu ei, zise Laney, întorcându-şi capul şi privind spre perete. Nu putea să se oprească să vadă gropiţa care-i apăruse din nou în obraji. Ar fi vrut atât de mult s-o sărute.

— Într-adevăr? În vocea lui era o notă de amărăciune şi Laney se miră. Păruse întotdeauna atât de sigur pe sine.

Laney rămase tăcută, ştiind că el îşi continua drumul, dacă ea îl va părăsi.

Vocea lui fu adâncă şi chinuită când spuse, în cele din urmă:

— Soţia mea ura ideea de a fi măritată cu un profesor. În mintea ei, cineva se făcea profesor doar dacă nu putea face nimic altceva. Pentru ea, asta era un eşec.

Laney citi durerea adâncă din cuvintele lui şi se simţi cumplit de îndurerată pentru el. Îl cunoştea destul de bine ca să-i înţeleagă mândria de a fi profesor. Să fie considerat un ratat de o persoană pe care o iubea, când el era atât de bun în ceea ce făcea, trebuia să fi fost teribil.

— Povesteşte-mi ceva despre ea.

— Despre Julia? Ţi se tăia respiraţia de frumoasă ce era, zise David încet. Trebuia să o priveşti mult, ca să te convingi că exista în realitate. Laney simţi că i se strânge stomacul. Ea era destul de atrăgătoare, o ştia. Dar era oare minunată? Pometii îi erau cam proeminenţi, obrajii cam colţuroşi, ochii cam mari. Avea ceva atrăgător, dar nimeni nu-i spusese că e minunată, până la David.

— Era ca o prinţesă, continuă el. O prinţesă fragilă, care avea întotdeauna tot ce-şi dorea.

— Şi te-a dorit şi pe tine?

— N-am crezut niciodată că am vreo şansă, aşa că nici n-am încercat. Mi-am dat seama mai târziu că tocmai asta a atras-o. Dorea să aibă ce nu putea avea.

Amărăciunea dispăruse, fiind înlocuită cu o uşoară tristeţe.

— De aia te-ai dus la Boston?

— Nu chiar. Mi-a spus că ar merge oriunde cu mine, că ar face orice. Mi-am luat o slujbă de profesor, cam ca asta, într-o altă comunitate, dar ea ura aşa ceva. Când s-a născut Abe, a căzut într-o mare depresiune psihică şi i-am promis că o să fac o încercare la Boston. Tatăl ei a încercat tot timpul să mă atragă la bancă. Banca aparţinea familiei, iar Julia era singurul lui copil.

El şi soţia lui o adorau.

Am încercat timp de doi ani, continuă David, cu voce scăzută. Mi-am dat seama imediat că a fost o greşeală, dar Theo era pe drum, iar după

naşterea lui, am descoperit că ea are cancer. Nu puteam să plec. Nici nu puteam s-o iau din sânul familiei, nici nu puteam s-o părăsesc, cel puţin cât timp era bolnavă.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru Theo şi Abe.

— Într-adevăr. O operaţie după alta, iar după fiecare operaţie era tot mai slăbită. Dar s-a ţinut tare, mai ales datorită lor. Aşa cred. Îi iubea, îi iubea cu adevărat.

Accentuase când spusese „îi iubea”, iar Laney simţi singurătatea şi amărăciunea din vocea sa, îşi ridică mâna şi îl atinse, simţind că şi degetele lui o mângâie.

— Aşa că te-ai întors şi ai început să dai lecţii.

— Pentru mine. Pentru copii. Trebuiau să părăsească acea casă cu amintirile ei.

— La fel ca şi tine, observă Laney.

— Nu mi-a plăcut niciodată acolo. Părea un castel în cer, înconjurat de ciment. Nu mi s-a părut niciodată ceva real, care să semene cu un cămin.

Poate că n-am încercat niciodată să-l transform în aşa ceva. Lui Laney îi venea atât de greu să creadă asta. David Farrar părea tipul de om care ar putea face ceva bun din orice.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el continuă cu o voce în care se citea regretul:

— N-am fost... un soţ foarte bun. Îmi displăcea Boston-ul şi Julia ştia asta. Am greşit amândoi în privinţa creşterii copiilor, în privinţa banilor, în privinţa familiei, dar aproape toate numai din cauză că eu voiam să mă întorc aici.

N-am putut să-i ofer ce voia ea, ăsta-i adevărul.

— Iar ea n-a putut să-ţi ofere ce doreai tu. N-a fost greşeala nimănui.

— Ba am greşit eu, căci nu mi-am dat seama cât de diferiţi eram. Cât de gol era totul, faţă de ceea ce doream fiecare! Căsătoria a fost o greşeală.

— Dar ai băieţii, zise Laney, iar inima ei tresări când citi bucuria din ochii săi.

— Într-adevăr, zise el, cu o voce mai uşoară.

Am băieţii.

Degetele ei se jucau pe dosul mâinii lui. O mână atât de puternică, de sigură. Un impuls o împinse spre el şi îl sărută, lăsându-şi apoi limba să se plimbe pe părul lui blond, care contrasta cu bronzul pielii. Voia să-i ia asprimea din voce, gravitatea din cuvinte, singurătatea din ochi. Acestea nu i se potriveau, nu se potriveau cu forţa ce radia din el. Sau poate că se potriveau. Era un om ce simţea intens fiecare lucru, care făcea totul cu pasiune, care iubea profund. Îşi putea doar imagina cât suferise văzând cum cele două iubiri ale lui nu se puteau împăca între ele.

Dar el trecuse peste asta. Probabil că ar fi avut succes şi ca bancher, pentru că îşi punea întreaga lui putere în orice făcea.

Laney simţi că-i dau lacrimile. Cum poate cineva să se îndrăgostească într-un timp atât de scurt? Cum poate cineva să fie sigur că nu e vorba doar de o atracţie fizică sau de un impuls emoţional?

Aşa fusese în cazul lui Dean. Acum ştia asta,

aşa cum ştia că durerea ei fusese provocată mai mult de mândria ei jignită, decât de pierderea iubitului. Îşi dădea seama, întrucât ceea ce simţea acum era cu totul diferit. Atât de diferit şi atât de profund, încât o înspăimânta.

Acum nu mai putea renunţa la David, la mâna lui, la încrederea lui, la mărturisirea lui care rămăsese ascunsă atâta timp.

Şi înţelese acum, cum n-o mai făcuse înainte, ezitarea lui în faţa unor asemea noi evenimente. El era un bărbat care suferise mult, şi din cauza asta avea o neobişnuită compasiune. Înţelegea oamenii din comunitatea lui cum puţini alţii o puteau face.

Laney îşi dădu seama dintr-odată că i-ar putea face un cadou. Ar fi un cadou de despărţire, nespus de dureros pentru ea. Dar acum, părea să numai aibă alternativă.

Îi spusese clar că nu vrea să se mai căsătorească şi acum înţelegea de ce. Şi chiar dacă nu era cazul, nu era sigură că ar fi putut să se adapteze la viaţa liniştită de ţară. Trăise prea mult în goană, fusese independentă prea mult

timp, fusese atâta vreme orăşeancă. Se răsuci şi îl sărută, buzele ei atingându-l cu o dorinţă amară. Gurile li se contopiră, nebunia şi graba dispăruseră, dar pasiunea era prezentă, ca electricitatea în atmosferă. Laney continuă să-l strângă, să-şi simtă corpul lipit de al lui, de parcă ar fi fost o singură fiinţă.

— De ce nu rămâi până la Crăciun? întrebă el brusc, de parcă vorbele ar fi explodat din el fără să se gândească.

Laney nu răspunse imediat. Dorea să rămână. Doamne, ce mult şi-ar fi dorit-o. Dar ar fi fost o mare greşeală. Îi era şi acum aproape imposibil să-l părăsească. Cum va fi peste o săptămână?

— Doar câteva zile, căzu ea la un compromis, îi mai trebuiau câteva zile ca să îndeplinească ceea ce se hotărâse că facă. Vrei să mă duci la cooperativă?

Mâna lui îi mângâie gâtul.

— Dacă vrei să mergi. Nu prea ai ce vedea acolo, doar un depozit vechi.

— Şi la serbarea de mâine de la şcoală?

— Dacă ţi-ar face plăcere.

— Mâine am de dat un telefon la birou, zise ea precaut, să aranjez pentru nişte fotografii.

El mârâi uşor.

— Nimic referitor la copii.

— Cum vrei tu, zise Laney uşor, ştiind că, dacă l-ar fi privit, ar fi citit neîncredere pe chipul lui. Dar ea ştia că David ar fi fost de acord cu ce voia ea să facă. Ea îmbrăţişa această idee, deşi simţi rezerva lui.

— O să spun lui Sam să te ducă la şcoală mâine, la serbare, zise el în cele din urmă. Ştiu că are de gând să meargă. Sarah dă ajutor la masă.

— Şi o să-mi arăţi şi restul văii? întrebă ea, atingându-l uşor.

— Hmm! mormăi el. Ea îi făcuse o ofertă pe care n-o putea refuza.

* * *

David coborâse din pat când Laney se trezi în dimineaţa următoare. Era o zi frumoasă, lumina

pătrunzând prin perdelele de un galben plăcut.

Se mişcă leneş, simţindu-se foarte mulţumită. Simţea că, dacă n-ar fi fost piciorul ei în gips, ar fi putut zbura ca Peter Pan prin fereastră. Urma să mai rămână doar câteva zile. Nu voia să se gândească la asta. Laney se ridică şi privi căruciorul pe rotile, apoi cârjele. Dorea să încerce cârjele, ca să poată urca şi coborî scările singură, cu toate că astfel s-ar fi lipsit de plăcerea de a fi purtată în braţe de David.

În timp ce era preocupată de propriile ei gânduri, auzi o bătaie în uşă şi când răspunse, intră David cu o tavă în mână. Laney se gândi imediat la părul ei ciufulit, la ochii ei pe jumătate adormiţi, dar era prea târziu să mai facă ceva. Aşa că mai degrabă îşi lăsă privirea să se bucure de prezenţa lui.

Arăta festiv şi strălucitor, de parcă ar fi fost el însuşi un cadou de Cfeciun. Ras proaspăt, cu părul pieptănat, se îmbrăcase cu un pulover roşu şi pantaloni bej.

— Bună dimineaţa, zise el, cu un zâmbet

cuceritor, văzând că se ridicase din pat.

Laney nu îşi putu reţine un zâmbet de plăcere. Era atât de irezistibil, încât îi venea să…

Dar nu putu, deoarece în spatele lui veneau Abe şi Theo, amândoi plini de nerăbdare. Iar în urma lor, erau cei doi câini şi John cel lung, care sări în pat şi o privi cu ochii săi verzi, străliucitoar. David se uită în jur, contrariat.

— Nu m-am gândit la o asemenea audienţă.

Dar chiar când rostea aceste cuvinte, Theo apăru lângă patul ei, cu un biscuit în gură.

— Tata ne-a spus că vii şi tu azi. O să fie grozav. Abe dădu şi el din cap, în felul lui serios. Henry lătră, John cel lung miorlăi, David mormăi.

— Ieşiţi afară, le ordonă el copiilor. Puteţi s-o vedeţi mai târziu. Între timp, aţi putea pune pachetele în camionetă.

Cei doi copii dispărură tot atât de repede cum apărură, împreună cu câinii. John cel lung rămase privind spre platoul pe care se aflau biscuiţi, două ouă fierte şi salam.

— John, lungule, se răsti David, fără să aibă

însă acelaşi efect ca asupra fiilor să-i Pisica stătea acolo, dând din coadă drept răspuns.

Laney glumi:

— Vocea stăpânului.

Privirea încruntată a lui David se întoarse spre ea.

— M-ai prins. Sunt ineficient. Complet ineficient. Zâmbetul lui Laney se lărgi.

— N-am vrut să spun asta. Inima ei zvâcnea la amintirea nopţii trecute.

— Ce-ai vrut să spui?

David o privea, rezemat de perete, cu picioarele încrucişate.

— Avem oaspeţi, zise Laney privind spre pisică.

— John cel lung şi cu mine avem o înţelegere.

El nu mă toarnă pe mine şi nici eu pe el, zise David cu o voce sumbră.

— Să te toarne? Ce expresie pentru un profesor!

David privi spre pisică.

— Dar merge!

Laney zâmbi. David avea un ciudat simţ al umorului, surprinzând-o des cu fantezia lui. O făcea să se simtă prostuţă. Prostuţă şi îndrăgostită. Teribil de îndrăgostită.

— Tată! se auzi vocea lui Abe de jos. Avem nevoie de ajutor. David îi ignoră rugămintea.

— Ţi-am spus cât de drăguţă arăţi dimineaţa? Mai ales când eşti adormită, adăugă el în glumă.

— Tată! Chemarea răsună în cameră, dar David nu se mişcă. Laney se străduia să-şi recapete răsuflarea, după complimentele seducătoare rostite.

— Când pleci?

— La timp, ca să fiu mai precis. Chicoti.

Laney îşi simţi faţa roşindu-i-se. Îşi aminti ce-i spusese în drum spre spital, că Mabel o să stea acolo ca să le apere reputaţia. Ea nu trăise niciodată într-o comunitate mică, dar îşi închipuia cum se răspândeau zvonurile.

— Arăţi şi mai drăguţă când roşeşti, zise el, iar Laney se simţi ca o fată de nouăsprezece ani.

— Nu roşesc niciodată, negă ea.

Din trei paşi, Davâd fu lângă ea, faţa lui atingându-i obrajii îmbujoraţi. Degetele lui o mângâiau lin.

— Îţi mulţumesc, zise el.

Laney înţelese că se referea la noaptea trecută, şi simţi că nu poate să vorbească.

Apropierea lui era un afrodiziac şi nimic nu părea mai important pentru moment.

— Tată!

David se întoarse.

— Mă tem că o să fii invadată din nou. De ce nu mănânci şi să te speli, în timp ce eu încarc camioneta? apoi te duc jos.

Laney nu putu decât să dea din cap a încuviinţare. Nu mai avea încredere în glasul ei, care acum nu putea fi decât un fel de scârţâit. David privi spre pisică.

— Pot să-l iau pe John cel lung?

Laney înghiţi în sec şi îşi regăsi vocea. Ştia cât de goală va părea camera, după plecarea lui.

— Ai spus că nu-şi toarnă prietenii?

— Niciodată, o asigură.

— Atunci, poate să rămână.

— S-ar putea să am un secret cu el, glumi David.

— M-am gândit la ceva rău. Am de gând să-l mituiesc în modul cel mai josnic, îi întoarse Laney gluma.

David se aplecă şi o sărută, apoi într-o clipă dispăru pe uşă, fără să se uite înapoi.

Laney privi spre tavă. Avea pe ea un prosop cald ca să-şi spele mâinile şi mâncare destulă ca să hrănească o armată. Era acolo şi un trandafir artificial cam nereuşit, iar Laney se gândi imediat la Theo.

Era trandafirul lui Theo. Un produs al entuziasmului lui. Al lui Abe ar fi arătat perfect, îşi zâmbi ei înseşi. Totul o făcea să zâmbească în dimineaţa asta. Îşi împărţi micul dejun cu John cel lung, care dorea să fie linguşitor, deşi privirea lui fixă arăta clar că el considera că micul dejun îi era de fapt destinat lui şi se uita cu ciudă la fiecare înghiţitură ei. Nu era vorba că ea ar fi vrut mai mult. Se simţea ameţită.

În ultimele zile, lumea ei fusese dată peste cap, iar după noaptea trecută, înţelesese că nu va mai fi niciodată ca mai înainte.

a

Laney îşi pieptănă părul şi se spălă în baie.

Privi dornică spre duş, dar această plăcere nu o mai avusese de zile întregi, chiar de săptămâni.

Îşi privi dezgustată piciorul în gips. Cât de mult ar fi dorit să-l cuprindă pe David, când făcuseră dragoste. Cât de mult dorea să facă o plimbare îndelungată prin păduri, cu el. Va mai trece mult până ce aşa ceva va fi posibil.

Descurajată, începu să se îmbrace şi fu gata când reapăru David cu faţa îmbujorată de frig, cu ochii strălucind.

— Sam Talley va fi gata puţin mai târziu, ca să ajute la transportul pachetelor rămase, zise el. A spus că ar fi fericit să te ia cu el. A, mi-a dat numărul ăsta de telefon, ca să sun în legătură cu maşina ta.

A remorcat-o până la Granit Ridge, unde e un

garaj bun. Laney aproape că uitase de maşină. David îi spusese că va avea grijă de ea, iar ea nu mai avea nevoie de o altă promisiune. Dar acum îşi dădu seama că trebuie să înceapă să se gândească la nişte lucruri practice: reparatul maşinii, asigurarea.

Problema era că singurul lucru care o preocupa era când îl va putea revedea pe David.

— Va fi lume multă azi?

— Practic, vine toată valea, zise el. Vor fi cursuri până la prânz, apoi fiecare va lua prânzul.

Iar după-amiază, ne va vizita Moş Crăciun.

— Cine va face pe Moş Crăciun? David îşi miji ochii.

— Nu dezvălui un secret atât de important, zise el glumind.

— Deci trebuie să aştept să văd?

— Cam aşa.

Ea zâmbi drept răspuns.

— Semeni cu John Wayne.

— Chiar aşa vizibil?

— Într-un fel minunat.

— Ei bine, îţi mulţumesc, doamnă. Îşi zâmbiră, amuzaţi de glumele lor. Atunci, el păru că se trezeşte la realitate.

— Eşti gata să te duc jos?

Laney stătea pe marginea patului.

— Vrei să mă ajuţi cu cârjele alea? El ezită.

— Până la uşă, nu mai departe.

Laney încuviinţă din cap. El luă cârjele, care erau aşezate în colţul camerei, şi o ajută să meargă.

— Nu te lăsa încă pe piciorul acela, îi atrase el atenţia, în timp ce braţele lui o ajutau să-şi ţină echilibrul.

Ea făcu un pas, apoi altul, devenind mai încrezătoare în mişcare, mai ales că David era alături şi o supraveghea, ţinând-o cu mâna de braţ. Făcu două tururi prin cameră, iar apoi una din cârje se lovi de mobilă. Laney fu gata să cadă şi îşi răsuci corpul spre pat, făcându-l pe David să cadă odată cu ea.

* * *

Laney căzuse în întregime peste David, cu faţa lângă a lui şi ea auzi un bombănit, odată cu zgomotul făcut de căderea câjelor. Mâinile ei erau prinse de mijlocul lui, ambele apăsându-se uşor.

— Te-ai lovit? S e întrebară unul pe altul în acelaşi timp.

Laney simţi o durere, dar nu din cauza piciorului. Simţea apăsarea lui, partea cea mai sensibilă a corpului ei fiind presată de bărbăţia lui.

David simţea că se pierde, dorind-o atât de mult. Braţele îi apucară moliciunea corpului ei, iar ea îşi reaminti cât de bine se înţeleseseră împreună noaptea trecută, cât de uşoară se simţise, gata să se dăruiască, şi simţi că întregul ei corp e din nou sub tensiune.

El se jurase în dimineaţa asta că nu va mai face dragoste cu ea.

Ei nu foloseau nimic care să-i ferească de consecinţe, iar în Valea Cade nu puteai obţine aşa ceva fără ca întreaga comunitate să afle despre asta şi să comenteze. Fiecare ar fi vrut să afle că profesorul burlac avea ceva de gând cu musafira

lui. Lui David nu i-ar fi plăcui bârfele sau întrebările care ar fi urmat.

Valea Cade era un loc pentru puritani, în diverse feluri, aşa cum fusese şi cu cincizeci de ani mai înainte.

Dar nicio hotărâre a lui nu părea să aibă vreo importanţă acum. Dacă se gândise ca o scurtă întâlnire l-ar fi vindecat de ceea e îl chinuise după apariţia lui Laney Drury în viaţa sa, habar n-avea cât de mult greşea. Ochii ei erau plini de dorinţă, gura ei se strânse ca şi a lui, iar David nu se putu abţine să n-o sărute, mai uşor la început, apoi înfometat. Zgomotul unor paşi grăbiţi pe scară, îl făcu să-şi dea seama unde erau şi ce se va întâmpla.

Îşi dădea seama că se înroşise la faţă, când cei doi băieţi năvăliră în cameră, urmaţi de Mabel.

— Am auzit o căzătură, zise Abe, privind surprins cum tatăl său şi musafirul lor erau întinşi pe pat.

— Te simţi bine, domnişoară Farrar? întrebă Mabel, cu o privire plină de înţelesuri.

— Ţi-ai rupt şi tu piciorul? interveni şi Theo bucuros.

David încercă cu grijă să înlăture efectul cam dubios al situaţiei.

— Laney a încercat cârjele şi a căzut. Asta e ce aţi auzit, zise el. Eu n-am nimic, şi nu mi-am rupt piciorul, Theo, şi aş vrea să nu fii atât de bucuros faţă de o asemenea perspectivă.

— Ei, vezi tu! zise Theo, apărându-se. Te-am fi dus şi pe tine cu căruciorul şi ne-am semna pe gipsul tău, cum am făcut cu Laney şi…

— Iar eu cred că e timpul să plecaţi la şcoală, îl întrerupse David şi privi la faţa amuzată a lui Laney. El nu era deloc amuzat, ba era chiar supărat.

— Tu cu Abe şi cu Mabel să vă duceţi jos. Vom veni şi noi, imediat.

— Eşti sigur că poţi să ţii ceva în braţe, domnule Farrar? Întrebarea lui Mabel părea nevinovată, dar David aruncă o privire suspicioasă către îngrijitoare. Nu-i plăcea licărirea din ochii ei.

— Mabel! Vocea lui David era autoritară, pe

cât putea fi.

Mabel chicoti. David nu prea aprecie acest lucru. Dar ea plecă, închizând uşa cu o linişte sugestivă.

Laney se rostogoli şi râse, cu un sunet ascuţit, care făcu să-i crească temperatura lui David.

— Cred că ne-am compromis! zise ea.

David tresări, privi în jos la umflătura pantalonului şi clătină din cap, încet.

— Tu, doamnă, eşti un dezastru umblător.

— Dar eu nu umblu, ripostă ea.

— Un dezastru mişcător, atunci! Ea dădu din cap.

— Oare?

— Oh, fir-ar să fie, zise el, ştiind că nu în felul ăsta îşi putea rezolva problemele. Ai un fel de a mă face să uit de toate.

— Bine!

Zise ea, dar în acelaşi timp se îndepărtă de el şi îl privi cum se ridică încet de pe pat. Arăta încurcat şi incredibil de sexy, iar pasiunea îi

strălucea în priviri. Ea se întinse, încercându-şi piciorul.

— Eşti sigură că n-ai nimic? întrebă el cu o voce şovăielnică.

— Nu, dar nu din cauza piciorului. El ridică o sprânceană.

— Vom aborda subiectul ăsta mai târziu. Între. Timp, doamna mea, calul tău e pregătit să te ducă.

— Ştiu, glumi ea, uitându-se la talia lui.

— Nu asta am vrut să spun, zise el, cu un ton dezaprobator.

— Atunci, să avem, grijă să coborâm demni, zise ea, tot atât de jenată, minunându-se totuşi de curajul lui. Era ceva neobişnuit pentru ea, dar, de când îl întâlnise pe el, se simţise mai liberă decât fusese vreodată în viaţa ei.

Lui îi veni să râdă, când se aplecă să o ridice.

— S-ar putea să nu mă mai duc niciodată la şcoală, dacă eşti şi tu pe acolo, şopti el.

Dar ar fi vrut să fie cu el. Ceva din plăcerea spontană a momentului se pierdu, când ea se

gândi că, în câteva zile, totul va fi doar o amintire. Râsul ei dispăruse, când o duse jos. Dar ochii lui mai străluceau, iar gura mai păstra o nuanţă de zâmbet. O faţă bună de iubit. O faţă de neuitat. Ar putea să renunţe vreodată la ea?

Va trebui s-o facă. El îi spusese clar. I se strânse inima când o lăsă jos pe canapea şi apoi se întoarse să-i aducă scaunul cu rotile. Remarcă faptul că nu adusese cârjele.

Băieţii ieşiseră, pe cât se părea. Mabel era în bucătărie. O uşă scârţâi şi un val de aer rece pătrunse odată cu Theo.

— Eşti gata, tată?

David dădu afirmativ din cap.

— Aţi împachetat totul?

Theo dădu din cap şi, privind spre Laney, spuse:

— Ei, te văd mai târziu, Laney.

Plecară, iar pe uşă pătrunse un nou val de aer rece. Dar căldura persista, iar zâmbetul lui David continua s-o preocupe pe Laney, din cap până-n picioare.

* * *

Scaunul cu rotile era împins de Sam Talley.

Laney nu putu să-şi ascundă bucuria, când intră în şcoala cea veche. Era ceva contagios.

Afară erau tot felul de vehicule, majoritatea vechi. Privirea ei găsi repede camioneta roz.

Oamenii, în majoritate femei, pătrundeau înăuntru, ţinând cu grijă teancuri de farfurii.

Aromele pluteau de pe platouri şi se amestecau cu aceea a bradului din hol. Şoapte şi râsete se auziră în cameră când copiii intrară în fugă. Un munte de pachete zăcea lângă pomul de Crăciun. Laney recunoscu hârtia şi câteva din panglicile pe care le tăiase Theo. Nu erau singurii ochi concentraţi asupra pachetelor, observă ea. Erau ochi plini de speranţă, de dorinţă, de fericire.

În comparaţie cu asta, dimineaţa lui Laney dinainte de a pleca la şcoală fusese plină de incertitudine, amestecată cu disperare.

Îi lipsea David. Casa era plină de obiecte şi lucruri de ale lui, dar asta nu-i era suficient, nu

mai era de ajuns. Ar fi vrut să fie alături de el în fiecare secundă. Conştiinţa acestui lucru o speria.

Apartamentul şi slujba ei păreau atât de departe, iar ea se simţea de parcă ar fi fost într-o situaţie fără viitor.

Atunci se gândi la David, care era ceva foarte real. Imaginile lui i se învârteau prin minte.

Privirea lui mirată, amuzată, tandră, iubitoare. Iar bărbatul acesta minunat arăta al naibii de irezistibil.

Gândul că-l va revedea în curând, căpăta proporţii, pe măsură ce minutele treceau, fiind întrerupt doar de câteva telefoane scurte, inclusiv unul către editorul ei.

Laney îi explică ce are de gând, noua întorsătură pe care dorea s-o dea poveştii, iar acesta aprobă, determinat, după cum spunea, de entuziasmul ei. Un fotograf va fi acolo în două zile. Reportajul trebuia să mai continue, până la Crăciun.

El termină convorbirea întrebând-o dacă vrea să se ducă cineva să-i controleze poşta şi robotul

telefonic. Laney îşi dădu seama deodată că nu se mai gândise la nimic altceva.

— O să chem administratorul apartamentului, îi zise ea şi o făcu câteva minute mai târziu.

Administratorul se bucurase că a sunat. Îşi făcuse griji în privinţa ei, că nu se întorsese încă. Şi era bucuros să-i controleze corespondenţa şi mesajele şi să o sune mai târziu. Laney îi spuse că nu ştie când se va întoarce acasă şi că îl va suna ea.

Apoi sună la garaj. Maşina se putea repara, îi zise omul, dar îi trebuiau două-trei săptămâni ca să găsească piesele necesare. Ce dorea să facă Laney privi spre piciorul ei în gips. Nu va putea să conducă, până ce gipsul nu va fi scos.

— Dă-i înainte, îi zise ea, cu gândul că asta îi va oferi un motiv să se întoarcă acasă. Îi dădu numele companiei de asigurare şi îi ceru să facă tot ce era necesar.

Imediat ce termină, Sam Talley apăruse la uşă, gata s-o ia la şcoală pe ea, pe soţia sa şi pe

Mabel, iar ea uită imediat de orice altceva. Odată ajunsă în sala de mese, ochii ei flămânzi căutară figura familiară, înaltă, care-i devenise atât de dragă, dar el nu se vedea. Iar apoi, nu mai avu posibilitatea să se mai uite după el, din cauză că avea un şir lung de oameni înaintea ei, fiecare fiind dornic, în mod vizibil, să o cunoască.

— Aveam de gând să vin şi să-ţi aduc nişte prăjituri, zise o femeie cam corpolentă. Cred că mai ai nevoie de ceva timp ca să te refaci.

— Îmi pare rău că v-aţi accidentat aici, în Valea Cade, zise o femeie tânără, cu ochi strălucitori, cu un zâmbet cald. Ralph al meu mi-a vorbit mult despre dumneavoastră aseară, la cină, cum l-aţi ajutat la lucrarea pentru şcoală şi toate celelalte. Mi-a zis că s-ar putea să fiţi aici. Am luat asta cu mine. Şi puse un pacheţel în mâinile lui Laney. Nu e prea mult, dar o să vă amintiţi cu plăcere de Valea Cade.

Ăsta a fost primul din numeroasele pachete pe care le adună Laney în poală. Unele din ele erau împachetate în hârtie veche, altele într-o

bucată de pânză, care arăta a fi fost cândva o parte a unei rochii. Privi neajutorată spre Sam, care zâmbi şi îi spuse:

— Ăsta este modul obişnuit în care cei de pe aici îşi manifestă simpatia şi ospitalitatea.

Laney era impresionată. Nici nu putea măcar să-şi desfacă pachetele, căci degetele îi tremurau şi îi dăduseră lacrimile. Oamenii aceştia aveau atât de puţin şi totuşi îşi dăduseră osteneala să împartă ce aveau, cu o străină. Privi din nou spre teancul de cadouri.

— Dar niciunul din ele nu are vreun nume scris pe el. Cum pot eu să le mulţumesc…?

— Asta nu contează, zise el simplu. Cred că le-aţi mulţumit prin însuşi faptul că le-aţi acceptat.

Laney voia să protesteze. Asta nu era de-ajuns. Nimeni nu-i dăruise vreodată ceva, pentru ea. Dar, înainte de a putea spune ceva, i se puse o tava în faţă şi, când simţi aromele ce emanau, îşi dădu deodată seama cât îi era de foame. Mâncase foarte puţin din micul dejun pe care i-l adusese David de dimineaţă.

Valea Cade putea fi săracă, dar asta nu se observa pe tava din faţa ei. Sau poate că da.

Era o felie de curcan, iar restul era plin cu alte lucruri, delicioase dar uşoare, care fuseseră conservate de la recolta din vară.

Borcane cu jeleuri de casă şi alte conserve erau întinse pe toată masa, de la biscuiţi uşori ca fulgul, la fasole verde cu carne de porc sau roşii înăbuşite pe felii de pâine. Dar unde era David? Şi Theo şi Abe?

De parcă ar fi răspuns întrebărilor ei, un mic grup de copii, printre care erau şi Abe şi Theo, intrară prin uşa din faţă, împreună cu David şi chitara lui. În câteva minute se auzi vocea lui Theo cântând O, ce veste minunată, acompaniat de David la chitară.

Emoţionată, Laney asculta cum sunetele clare şi plăcute au făcut să înceteze zgomotul din cameră şi toţi s-au oprit din mâncat, ochii tuturor fiind aţintiţi spre micul cor. Fiecare notă, fiecare cuvânt, te vrăjea prin frumuseţe, prin claritate, chitara şi vocea împletându-se perfect.

Privirea lui Laney trecu de la Theo la David. Priveau unul la altul, părând că se înţeleg atât de bine, încât lui Laney i se strânse inima. Ea privi primprejur în cameră, la chipurile parcă vrăjite, unele cu lacrimi în ochi şi simţi că şi ochii ei se umezesc. Pentru prima oară, de foarte mult timp, Crăciunul însemna ceva pentru ea, ceva important. Apoi, cântecul se termină, iar degetele lui David începură un cântec uşor, despre un cerb.

Mulţimea se mişcă din nou, iar vocile copiilor îl acompaniau, creând o atmosferă plăcută şi încântând inimile.

Din când în când Laney îi căuta privirea lui David, iar el zâmbea cu acel zâmbet cuceritor ce-i tăia respiraţia, inima lui Laney începând să bată sălbatic.

Deodată, muzica încetă iar el se aşeză lângă ea, trăgându-şi un scaun. Ea îi văzu pe Theo şi pe Abe stând împreună cu ceilalţi copii.

— A fost plăcut, îi zise ea lui David, nefiind în stare să rostească altceva.

— Partea tare abia vine, zise el, punându-şi

mâna pe umerii ei pentru o clipă. Chiar când David şi-o trase înapoi, Laney auzi un „Ho, ho, ho!”

Toate capetele se întoarseră spre uşă şi un om uriaş îmbrăcat în roşu şi purtând o barbă roşie, lungă, intră tropăind înăuntru, cu un sac umflat pe umeri.

Laney privi la barbă, apoi la David, care ridică din umeri şi şopti:

— La naiba, n-am putut să i-o dau cu pudră.

— Cine este?

— Cârciumarul de aici, zise el zâmbind. Ea privi la el cu neîncredere.

— Zău, zise el, cu o faţă strălucitoare ca a lui Moş Crăciun însuşi. Ţi-o jur.

* * *

În ora următoare se prezentară diverse scenete, care vor rămâne întipărite pentru totdeauna în memoria lui Laney, La comanda lui Moş Crăciun, toţi copiii îşi lăsară părinţii şi se adunară în faţa pomului.

Cadou după cadou, îi făcea să scoată ţipete de bucurie. Sala de mese se umplu de hârâii, când copiii alergară să le arate părinţilor darurile primite. Fiecare primise o haină, o căciuliţă, o pereche de pantaloni şi o jucărie. Părinţii zâmbeau, unii aveau chiar lacrimi în ochi. Laney simţi mâna lui David pe coapsa ei. Privi la el şi văzu o emoţie puternică, un fel de exaltare în ochii lui, şi i se strânse inima când înţelese cât de bucuros era. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva care să fie atât de grijuliu, care să se dăruiască atât de total, fără să ceară nimic în schimb, şi totuşi atât de reţinut în alte privinţe. Nu mă voi mai căsători niciodată, zisese el.

O prevenise, îşi spunea ea însăşi. Nu te lăsa implicată mai mult decât eşti. Dar era prea târziu.

În câteva zile, David Farrar şi Valea Cade intraseră cu totul în viaţa ei. Cum de se întâmplase asta?

Restul zilei trecu pe nesimţite. Prezenţa lui David o făcea să uite de orice altceva. Abia îşi dădea seama de prezenţa lui Mabel şi a soţiei lui

Sam, care ajutaseră la bucătărie, şi de copiii care veniseră la ea să-i ureze sărbători fericite.

Laney se întorsese acasă cu Sam, pentru că îi era mai uşor să stea cu ghipsul în maşina lui.

David era lângă camionetă şi o aştepta, cu o privire plină de dorinţă. Deschise uşa şi o introduse înăuntru, lăsându-l pe Sam să aducă scaunul cu rotile, plin de pachetele pe care le primise ea. Theo şi Abe erau în casă, iar Henry lătră bucuros în semn de bun venit, când David o aşeză pe canapea. Gertrude lătra încântat, iar John cel lung veni şi o adulmecă.

Laney se simţea de parcă ar fi fost acasă la ea.

Sam privi la pachetele pe care le adusese şi prin camera plină de lucruri.

— Unde să le pun pe astea?

— Vrei să le deschizi acum? o întrebă David. Laney se simţi din nou de parcă ar fi fost un copil.

— Da, acum. David zâmbi.

— Avem o grămadă de Moşi Crăciuni, azi.

— Vreau şi eu să mă uit, zise Theo şi se lipi

de ea.

Abe nu zise nimic, dar se duse de cealaltă parte, în timp ce David curăţa masa din faţa ei, iar Sam puse jos cadourile. Laney privi mai întâi la grămadă, apoi la copiii de lângă ea şi la bărbatul din faţă şi simţi o senzaţie teribilă de fericire, sentimentul că face parte din această famiiie. Desfăcu primul pachet, un borcan de piersici conservate. Apoi mai desfăcu o cutie de bomboane de casă, o mică bufniţă sculptată care o cuceri imediat, un prosop brodat, un borcan cu murături, un săculeţ cu flori uscate care aveau un miros grozav. Pe măsură ce le desfăcea, David, ghicea cine fusese donatorul.

— Asta-i doamna Ross, face cele mai bune murături. Iar florile astea uscate sunt de la doamna Gibons. Bunicul lui Ralph a făcut, această pasăre. Poate face orice, din lemn.

Ea nu fu deloc surprinsă că el îi ştia pe toţi, atât de bine. Când totul s-a terminat, se simţi foarte bogată.

— Toţi îl iubesc pe Theo.

— Dar eu n-am făcut altceva decât ceea ce ar fi făcut oricine. El clătină din cap:

— Asta n-are importanţă. Vorba e că tu ai făcut-o. Şi din cauza asta, eşti aici de Crăciun.

Ea replică:

— Cred că sunt aici pentru că am vrut să fiu.

— Chiar ai vrut, Laney? Vocea lui deveni dintr-odată foarte serioasă. Chiar ai vrut?

Laney îl privi drept în ochi. Nu era sigură că voia să arate ce simte, dar privirea ei o dădea de gol.

— Da, zise ea încet.

— Atunci e bine.

Theo privea la ei, aşteptând.

— Ce părere ai, Laney? întrebă el.

— Despre ce? zise Laney, bucuroasă de schimbarea subiectului.

— Despre azi, zise Theo nerăbdător. Ţi-a plăcut?

David îl corectă:

— Vorbeşte politicos, Theo. V-a plăcut?

Laney nu prea era sigură la ce se referea

Theo, şi de ce avea o luminiţă în ochi.

— Mi se pare că ai o voce minunată.

— Oh, nu de asta-i vorba, zise Theo. Mă gândeam la masă, la pom, la…

— Mi se pare că totul a fost minunat.

— Dar Valea Cade? Îţi place şi ea? Ea încuviinţă din cap.

— Mai mult decât Washington-ul?

Laney îl văzu pe David că ridică o sprânceană.

— Theo, ia-l pe Henry şi du-l la plimbare.

— Dar…

— Abe, ia-o şi tu pe Gertrude.

— Vai…

Abe ascultase totul atent.

— Acum, zise David.

— Vă văd peste câteva minute, zise Theo, privind grijuliu la tatăl său, înainte de a ieşi pe uşă cu Henry după el.

— Sunt bucuros că aţi venit, zise şi Abe, timid. Sunt bucuros că mai rămâneţi aici. Apoi, îl urmă pe Theo.

— Sunt minunaţi, zise Laney, încă puţin încurcată de interesul pe care i-l arătaseră.

— Te-au ameţit, zise el glumeţ.

Laney se simţi deodată stânjenită. În ciuda tonului său uşor, era ceva intens în ochii lui, ceva neclar, căci el ezită înainte de a rosti următoarele cuvinte.

— Cum îţi place Valea Cade?

Ea înghiţi în sec. Îi plăcea Valea Cade. Îi plăcea foarte mult, dar el o întrebase de fapt altceva. Iar ei îi era teamă să spună exact ce simţea, de teama unei reacţii. Apoi mai era şi nesiguranţa ei, propriile ei dorinţe.

Zise cu o voce cât putu de obiectivă:

— Totul… a fost într-adevăr frumos.

Fusese un răspuns greu şi ea îşi dădu seama că, în momentul în care-l rostise, ochii ei nu mai aveau lumina dinainte.

El stătea la solida măsuţă de cafea, dar acum se mişca puţin cam stânjenit.

— Lasă-mă să-ţi iau paltonul, zise el, impersonal, iar Laney se simţi dezgolită când el îi

luă paltonul şi îl agăţă cu grijă în dulap.

— Vrei un pahar cu vin?

Ea îşi aminti de vinul pe care l-au băut în ajun, când priveau apusul soarelui, şi privi involuntar spre fereastră.

— Mulţumesc, zise ea.

— Ai prefera altceva?

Ea scutură din cap, ştiind că distrusese acele momente preţioase de apropiere.

El dispăru, dar reveni cu sticla de vin pentru ea şi cu un lichid închis la culoare, pentru el.

După miros şi culoare, ea ghici că e un bourbon. El îşi lăsă băutura pe masă, ca şi cum ar fi simţit nevoia să facă ceva. Aruncă nişte lemne în cămin şi înteţi focul. Privi flăcările, apoi îşi luă paharul şi sorbi din băutură.

Laney nu ştia ce să spună ca să rupă tăcerea neplăcută, atât de plină de emoţii.

— Theo are o voce minunată.

David nu o privi, ci se uită în continuare la foc. Reţinerea de la început, pe care Laney şi-o reamintea prea bine, reapăruse în vocea lui.

— Ăsta-i unul din puţinele lucruri care îmi lipsesc aici, faţă de oraş. Nu pot să-i ofer pregătirea muzicală pe care mi-ar plăcea să i-o dau.

— Dar el vrea?

— Nu. El preferă să prindă şerpi şi alte creaturi diverse.

— Nu pot să spun că împărtăşesc preferinţele lui, zise Laney.

— Nu sunt chiar aşa de rele.

— Doar dacă se petrec în statul celălalt.

Statul celălalt – cuvintele pluteau între ei, iar Laney regretă imediat că le rostise.

— Când ai de gând să pleci? Ce te-ai hotărât?

— Vineri, zise ea. Luase hotărârea asta în ultimele câteva secunde. Răceala bruscă dintre ei i-o impusese. N-avea rost să se dea în lături de la ceva inevitabil, provocându-şi neplăceri ei înseşi şi lui.

El dădu din cap fără să comenteze, ochii lui privind-o de parcă nu o mai văzuseră niciodată.

Atunci, copiii se întoarseră şi sporovăiala lor

despre ziua respectivă mască stânjeneala dintre tatăl lor şi oaspetele lor.

Când Laney se trezi în dimineaţa următoare, primul ei gând a fost: încă o zi, doar încă o zi.

Oare o întrebase cu adevărat ceea ce i se păruse c-o întrebase ieri după-amiază? De ce fusese atât de speriată când îi răspunsese?

Dar ea ştia că el avea mândria lui şi trecutul lui, care nu-i permiteau să mai vorbească o dată despre asta. Nu rămăsese cu ea noaptea trecută. De fapt, o părăsise brusc după un scurt „noapte bună”. Doar ochii lui păreau să aibă căldură şi întârziau asupra ei, de parcă ar fi vrut să-i spună încă ceva. Dar el n-a făcut-o.

Se uită după cârje, hotărâtă să le folosească în dimineaţa asta. Nu mai voia scaunul cu rotile.

Va pleca acasă în ziua următoare şi va avea nsvoie să se poată mişca. Se întreba dacă nu cumva nu voise să încerce să meargă cu ele, din cauză că se bucura atât de mult când el o lua în braţe. Şi dacă el n-a grăbit-o s-o facă din cauză că se bucura s-o ţină în braţe. Ieri, acest gând o

încălzea; azi o tulbura.

Laney se plimbă de câteva ori în jurul camerei, simţindu-se din ce în ce mai sigură în folosirea cârjelor, gândindu-se cu surprindere cât de repede începuse să obosească şi cât de dureroase îi erau braţele. I se păruse ceva foarte uşor, când îi văzuse pe alţii. Încercă să se concentreze la ce are de făcut.

Nu-i mai sunase pe administratorul apartamentului ieri, să-i spună ceva despre corespondenţa primită. Trebuia să înceapă să scrie reportajul şi să pună ideile cap la cap, pentru fotograf. Voia să vadă cooperativa. Să mai afle câte ceva despre Vaiea Cade: statistici privind populaţia, meserii ce se practică în comunitate, bunuri.

Laney stătea aşezată pe pat, căutând peria pe masă. Îşi spălase părul noaptea trecută, în baie. Nu fusese uşor, dar fusese hotărâtă s-o facă. Se gândi la acel film vechi Pacificul de Sud şi se hotărî să se spele pe cap de David Farrar, cum făcuse şi cu părul ei. Din nefericire, nu avu mai

mult succes decât Mitzi Gaynor. Se auzi o bătaie în uşă şi Abe îi strigă de afară:

— Laney, te-ai sculat?

Laney se ridică în cârje, merse spre uşă şi o deschise. Abe aştepta acolo, cu ochii strălucind.

— Mergem să căutăm un pom de Crăciun. Vii şi tu cu noi, nu-i aşa? Vocea lui părea mai agitată ca de obicei.

Se emoţionă la această întorsătură a lucrurilor.

— N-aş vrea să pierd aşa ceva, pentru nimic în lume.

— Grozav. Micul dejun e aproape gata.

— O să fiu jos în câteva minute, zise ea.

Se îmbrăcă repede, mai dădu odată cu peria prin păr şi se rujă puţin. Respiră adânc şi se uită după cârje. Încercă să coboare singură. Nu crezu că ar fi putut suporta să simtă braţele lui David în jurul ei. Dar când ajunse în capul scării, apăru el.

— Laney, aşteaptă, zise el şi, sărind câte două trepte odată, fu în spatele ei mai înainte ca ea să fi putut spune că merge singură.

— Nu cred că poţi să cobori singură, zise el.

— Trebuie. În apartamentul meu sunt multe trepte.

Ea văzu cum i se strâng buzele, amintindu-şi că ea va pleca în curând. Dar nu atât de mult, pe cât i se strânse ei inima, presupuse ea. Ar fi vrut ca el să insiste să o ducă în braţe. Dar el n-o făcu. Dădu din cap şi-şi puse mâinile pe umerii ei.

— Voi sta în spatele tău.

Era o coborâre agonizantă, pentru că ea ştia că orice mişcare greşită ar putea să o facă să se rostogolească până jos, dar şi din cauza apropierii lui. Parfumul lui o ameţea, sau poate prezenţa lui? Din când în când, simţea mâna lui puternică şi sigură, apăsând-o pe umeri, făcând-o să se simtă mai sigură, şi ştia că ea putea face orice, dacă-l avea pe el alături.

Dar ea nu voia pe nimeni. N-avea nevoie de nimeni.

Se îndreptă şi mâna lui o părăsi. Dintr-odată, se simţi pierdută. Şi atât de singură.

* * *

Sentimentul de pierdere dispăru în veselia din camionetă. Îmboldită de cântecele de Crăciun fredonate din toată inima de cei trei, se trezi că începe să cânte şi ea, cu vocea ei uşoară.

Ziua a fost strălucitoare. Petice de zăpadă rămăseseră pe pământ şi-l făceau să strălucească în lumina soarelui. Temperatura te îngheţa, dar Laney, sârânsă între David şi cei doi băieţi, pe bancheta din faţă, simţea căldura şi îi plăcea.

N-au mers prea departe. David îi promisese asta. Era o pădure nu prea departe, cu câţiva copaci mai mari, tocmai buni să decoreze casa cuiva.

Abe şi Theo sporovăiau în căutarea pomului perfect.

A alege un pom în pădure era o nouă experienţă pentru Laney, care, cu câţiva ani mai înainte, împodobise un mic pom artificial.

Când David condusese maşina, mâna lui a atins-o adeseori pe a ei, iar ea simţise cum un fulger îi străbătea corpul. Îi trezea atât de multe

emoţii, atâtea dorinţa diferite, iar acestea făceau un talmeş-baimeş în mintea ei. Dar acum se simţea atât de vioaie. Şi atât de speriată!

Toate aceste sentimente s-au adâncit în cursul zilei. Găsiseră pomul perfect iar apoi şi-au petrecut ziua împodobindu-l. Mabel pregăti ciocolată şi floricele de porumb. Pe unele le-au mâncat, iar pe altele le-au înşirat pe aţă.

Ornamentele reprezentau fiecare câte ceva, iar Abe şi Theo dădeau explicaţii pentru fiecare din ele. Era câte un ornament pentru fiecare Crăciun şi fiecare copil, cu numele şi anul scrise pe el. Unele fuseseră făcute de ei înşişi. Ceva din strălucirea lor se dusese, dar Laney înţelese că erau tot atât de preţioase, dacă nu chiar mai mult, ca şi cele cumpărate de la magazin.

După ce pomul fu împodobit, David o conduse pe Laney la cooperativă. Era o clădire impunătoare şi fusese o parte a întreprinderii miniere, acum închisă.

Condusă de voluntari, cooperativa era plină de tot felul de lucruri, de la îmbrăcăminte nouă şi

uzată, la alimente conservate şi unelte de agricultură la mâna a doua. Alimentele, ca şi alte mărfuri, aveau afişate preţuri, dar, după câte spunea David, uneori erau oferite gratuit familiilor care se aflau în dificultate.

O femeie, pe care Laney o aprecie ca având cam optzeci de ani, stătea într-un balansoar, iar degetele ei croşetau. Îşi ridică privirea, când îi văzu pe David şi pe Laney.

— Cum merg afacerile? întrebă David.

— Nu prea merg din cauza serbării voastre de ieri. Am rămas cam singură aici. Asta-i fata aia drăguţă, ziarista, despre care vorbeşte toată lumea? Am auzit să ne părăseşte. E adevărat?

David zâmbi, când Laney îşi scutură capul, mirându-se.

— Laney, asta e Agnes Appleton.

— Chiar că este drăguţă! Îţi place Valea Cade?

Ultima întrebare îi fusese adresată lui Laney, care îşi dădu seama cât de mare era interesul tuturor ca să-l căsătorească pe David. Dar ea nu

putu răspunde zâmbetului lui Agnes Appleton.

— Mda! zise ea, preluând unul din răspunsurile preferate ale lui David.

— Şi o să mai vii?

Laney ezită şi privi spre David.

— Nu ştiu, zise ea.

— O să mai vii, nicio grijă.

— Agnes citeşte viitorul, zise David. Agnes protestă:

— David al nostru crede că nu-i adevărat, dar o să vadă el. O să vadă el.

Laney şchiopătă în jurul camerei uriaşe pentru câteva momente, amuzată de varietatea lucrurilor.

— Aveţi cumva şi o chiuvetă de bucătărie? întrebă ea.

— Uită-te drept înainte şi o să găsim una, zise David.

Privind la cârjeie ei, adăugă:

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem. Am pierdut prea mult timp cu asta.

Laney îi zise la revedere lui Agnes Appleton.

— O să ne mai vedem, domnişoară! zise bătrâna femeie.

Întoarsă la camionetă, Laney era plină de întrebări. Agnes nu era prea bătrână ca să ţină magazinul singură?

* * *

— Sunt aproape douăzeci de voluntari şi fiecare lucrează câte o jumătate de zi pe săptămână. Tuturor ăstora le face plăcere, lui Agnes poate mai mult decât celorlalţi. Îi oferă o şansă să audă diverse noutăţi.

— Dar nu e periculos?

— Aici? În Valea Cade? Nimic nu se întâmplă aici. Mi-a trebuit un an ca să-mi dau seama că n-am niciun motiv să încui aici, ca la închisoarea Fort Knox.

— Dar…

— Într-un fel, fiecare are gijă de ceilalţi, aici.

Rămaseră tăcuţi tot restul drumului. Când David parcă maşina privi spre ea.

— Ai tot ce-ţi trebuie?

Ea privi la el nedumerită.

— Pentru reportaj, îi explică el.

— Cred că da, consimţi ea. Mulţumesc.

E atât de politicos, se gândi ea, iar inima îi palpita.

E atât de rece se gândi el cu durere, când înţelese că viaţa lui va fi aceeaşi de mai înainte.

Dar niciunul nu putu să spună nimic.

* * *

Când Laney deschise ochii, în dimineaţa următoare, după o noapte de nesomn, simţi o anumită teamă, de parcă tocmai pierduse pe cineva drag. Atunci, ea înţelese că era ceva neobişnuit, nu era ca de obicei. Ochii ei rimelaţi priviră la ceas. Ar fi trebuit să fie mai multă lumină în cameră, la această oră. Privirea ei se îndreptă spre fereastră.

Zăpadă. O zăpadă minunată cădea în fulgi mari. O umplea de plăcere. Cu greu mai putea vedea munţii prin fulgii grei, iar vârfurile copacilor din grădină arătau ca nişte fantome

albe, tăcute, într-un dans fantastic.

Auzi o ciocănitură în uşă.

— Intră.

Uşa se deschise şi apăru David, cu zâmbetul acela ucigător pe faţă, pe care nu-l mai văzuse în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Eşti izolată. Am chemat aeroportul şi e închis.

Laney nu putu să-i răspundă cu acelaşi zâmbet. Pentru a doua oară în viaţa ei, o situaţie anormală intervenea în planurile ei, făcând-o nespus de fericită. Prima fusese cu o săptămână în urmă. O săptămână? Poate o viaţă!

— Cred că trebuie să profit cât mai mult de asta, replică ea încet.

— Va fi chiar atât de greu? Privirea lui o cercetă, dorind un anumit răpuns, iar ea i-l dădu.

— Nu. Dar ochii ei spuneau mai mult decât scurtul ei răspuns, iar ea îl văzu relaxându-se.

— Eu am pus la cale furtuna de zăpadă, să ştii! zise el.

— Am crezut că soarta e de vină, replică ea.

— Nu crezi în soartă, adu-ţi aminte, zise el amabil. Nici în magie, nici în fantastic, nici în ursitoare.

Veni spre ea şi Laney se lipi de el simţind tăria braţelor lui ce o ţineau strâns; era din nou în deplină siguranţă. Sigură şi fericită şi unde trebuia să fie.

— Încep şi eu să cred în toate astea, zise ea în cele din urmă, înghiţind din greu. Încercă să-şi amintească de ce se hotărâse să plece.

Dar putea jura pe viaţa ei că nu putea s-o facă, dacă se gândea la senzaţia răsuflării lui uşoare pe gâtul ei, la braţele lui ce o cuprindeau, la sunetul vocii lui.

— Mă gândeam cât de fantastic arată acum lumea, zise ea. Poate că toate astea sunt adevărate.

— Asta e ce gândeşti cu adevărat? Că e ceva ireal?

— Ţie nu ţi se pare? replică ea întrebătoare…

— Mi-e teamă că totul e foarte real. Mâinile lui o cuprinseră. Ultimele două nopţi au fost

groaznice.

Laney privi în sus, la el.

— Şi pentru mine.

— Ce propui să facem în privinţa asta? Laney privi spre ninsoarea grea de afară.

— Acum, nu mai depinde de noi.

Braţele lui se strânseră în jurul mijlocului ei.

— Rămâi, Laney. Rămâi, până după Crăciun.

Toată hotărârea ei dispăru. Ascultase de mintea ei mai înainte şi aproape că regretase.

Acum o să-şi asculte inima. După Crăciun. Un Crăciun magic. Un Crăciun miraculos.

— Bine, zise ea simplu.

El se aplecă şi o sărută, cu buzele lipite de pieptul ei, de gura ei.

— Între noi e ceva, Laney. Ceva special.

Ea ridică privirea şi zise ceva ce se gândise că nu va spune niciodată faţă de o altă fiinţă umană.

— Mi-e frică.

— Şi mie, Laney, şi mie.

* * *

În după-amiaza aceea, îl sună pe administratorul apartamentului şi află ce mesaje avea.

Printre ele era şi un apel de la o revistă unde dăduse un interviu pentru funcţia de şef de birou. După ce închise telefonul, privi la el timp îndelungat. Într-un fel, ştia exact ce însemna mesajul. O simţea, în sinea sa. Postul era al ei. Era o mare ironie că primise ştirea tocmai acum, întrucât nu se mai gândise la nimic altceva, în ultimele câteva ore, decât să rămână în Valea Cade. Dar acum…

Slujba aceea era ceva pentru care muncise în toţi aceşti ani. Recunoaştere. Autoritate. Independenţă. O dovadă a priceperii ei. Hârtia pe care scrisese numărul de telefon al revistei, se mototoli în mâinile ei.

Vru să apuce telefonul, apoi îşi retrase mâna.

Va mai aştepta, până să dea telefon. Dumnezeu e martor, avea o scuză.

Un accident. Un picior rupt. Izolată în munţi.

Laşo!

Doar ea ceruse slujba. De vreme ce i se oferea, ar fi trebuit să dea imediat un răspuns.

Iar ea nu putea. Nu acum.

Laney împăturи cu grijă hârtia şi o aruncă la coş. Privi pe fereastră şi îl văzu pe David jucându-se cu fiii săi în zăpadă. Privirea caldă a lui David o întâlni pe a ei, ochii ei devenind deodată îngrijoraţi că o văzuse. Se întoarse iute şi, cu durere, urcă treptele spre camera ei. Camera lui David.

Laney îşi scria reportajul. Era una din relatările cele mai grele şi totodată cele mai uşoare, din câte scrisese vreodată. Uşoare, pentru că participa sufleteşte la cele relatate.

Grele, din cauză că voise că iasă ceva perfect.

Absolut perfect.

David intră s-o caute, dar ea îi spuse să plece, ca să n-o deranjeze în timp ce scria. El nu părea să creadă că singurul lucru care o preocupa era reportajul, dar nu zise nimic şi plecă în linişte.

Se făcuse aproape vremea mesei, când ea folosi computerul ei portabil ca să transmită reportajul la ziar. Se îndoia că fotograful ar fi putut veni în Valea Cade în timpul furtunii. Spera ca acesta să vină după plecarea ei.

Masa fusese veselă, iar Laney nu se întrebă de ce se simţise atât de mulţumită. Se lăsa purtată de sentimentul plăcut de a aparţine cuiva.

Iar când se făcu noapte, şi David rămase cu ea, atingerea lor fu tandră la început, dar din ce în ce mai pasionată, mai solicitantă, mai flămândă, până ce deveniră amândoi înnebuniţi de dorinţa care sporise după două nopţi de reţinere.

Împreunarea lor fu explozivă, iar plăcerea de după aceea fu teribil de dulce, căci David o ţinea în braţe şi-i mângâia părul.

— Jur că n-aveam de gând să fac asta.

— Aş fi fost distrusă dacă n-ai fi făcut-o.

El chicoti cu un sunet cald ce-i ieşi din piept.

— Eşti cea mai cinstită femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Ea se strânse mai aproape de el, savurând

senzaţia trupului lui lângă al ei.

— Sunt bucuros că n-ai plecat.

O linişte plăcută se aşternu între ei, deşi mai erau încă întrebări nerostite şi răspunsuri ne date.

Dar, pentru moment, niciunul nu voia în mod deosebit să distrugă vraja care se Crease pentru ei în noaptea aceea.

Fotograful sosi în ziua următoare, închiriind un elicopter pe cheltuiala ziarului. El o întrebă dacă dorea să se întoarcă cu maşina, dar ea nu stătu prea mult pe gânduri şi îi răspunse: – Nu, mulţumesc.

Ea punctă locurile unde trebuiau făcute fotografiile.

Cooperativa, strada principală a orăşelului, pe Sheila în mica ei clinică, terasa lui David plină cu cadouri împachetate ce urmau să fie distribuite în ajunul Crăciunului. David răspunse sec că el refuză să apară în orice fotografie, dar Henry avu grijă să apară într-una cu picioarele din faţă pe un pachet, dând din coadă. Era clar că David încă nu era sigur dacă fusese de acord ca ea să scrie

reportajul.

Şi, din anumite motive, ea nu-i arătă ce scrisese, poate din timiditate.

Poate că reportajul nu va merge… Sau poate că dorea o încredere totală din partea lui.

Ajunul Crăciunului a fost o adevărată încântare, din clipa când Laney se trezi în braţele lui David, până la drumul la spital. Străzile fuseseră curăţate, iar priveliştea făcea să ţi se taie respiraţia, cu zăpada aceea îngheţată.

Cât timp i se făcuse radigrafie la picior, David dispăruse.

Când se întoarse s-o ia înapoi auzi un diagnostic excelent. Apoi o luă la cumpărături.

Laney cumpără fuste şi pulovere de care avea mare nevoie, câte o carte pentru David şi Abe, un joc pentru Theo şi un fular pentru Mabel. După o masă sărbătorească, cu muzică de Crăciun la casetofon şi o vizionare a unor cântece de Crăciun la televizor, David le citi copiilor Noaptea din Ajunul Crăciunului, iar apoi îi trimise la culcare. Cu Mabel instalată în faţa televizorului,

David se îmbrăcă în Moş Crăciun şi împreună cu Laney, luă camioneta plină cu cadouri şi ieşiră pe poartă. Laney se ghemui în braţele lui, chicotind când barba lui o gâdilă.

— Ar trebui s-o porţi tot timpul.

— Aş putea s-o las să crească, zise el.

— Uuh… Să nu îndrăzneşti, zise ea. Ar fi prea greu să fac asta. Ea se ridică, găsi locul gol de pe faţa lui şi îl sărută.

— Ai grijă, doamnă, doar nu vrei ca Moş Crăciun să fie arestat pentru conducere necorespunzătoare.

— Ar ieşi un articol straşnic. Ar fi pe pagina întâia în toată ţara. Începu din nou să se cuibărească, iar el mormăi.

— Laney, o să ajungi în alt şanţ, într-o clipă.

— E-n regulă, zise ea. Am să mă comport bine. Câtva timp. Dar ea se comportă bine ceva mai multă vreme din cauză că începură vizitele lui. La fiecare oprire, o femeie sau un bărbat sau un copil mai mare deschideau uşa, uneori ieşind afară la camionetă ca să-i mulţumească, cu zâmbetele

lor recunoscătoare şi fericite. Laney simţi o bucurie caldă care plutea în jurul ei, căci ea făcea parte din această bucurie.

La o casă, când David ducea pachetele înăuntru, Laney ascultă fericită melodia *Am văzut-o pe mama sărutându-l pe Moş Crăciun,* cântată la radio. Îşi binecuvântă ziarul şi editorul.

Se pare că acesta o cunoştea mai bine decât se cunoştea ea însăşi. Dacă cineva i-ar fi spus cu şase luni înainte că îşi va petrece Ajunul Crăciunului într-o camionetă roz, în mijlocul unei regiuni pustii, alături de un bărbat cu o barbă lungă, ar fi spus că persoana aceea şi-a pierdut minţile.

Dar probabil că ea era aceea care şi le-a pierdut.

Ajunseră acasă noaptea târziu, iar Laney avu posibilitatea să-l sărute pe

Moş Crăciun.

Încă o dată şi încă o dată şi încă o dată.

Câteva ore după aceea, se trezi şi îl căută, dar nu mai era lângă ea.

Privirea ei se plimbă prin cameră şi îl văzu privind gânditor pe fereastră, corpul lui înalt, suplu, părând ca o sculptură în lumina lunii reflectată de zăpadă.

— David!

El se întoarse.

— Copiii se vor scula în curând.

— Nu pleca încă.

El se întoarse în pat şi o trase spre el, dar se simţea la el o oarecare rezervă.

— Când o să pleci de aici? Întrebarea lui suna nespus de trist. Laney şopti:

— Am vorbit cu editorul meu. Apoi ezită să continue.

— Şi? întrebă el.

— Aşteaptă reportajul despre Valea Cade. Ar vrea să-i transmit mai multe asemenea lucruri, ceea ce înseamnă că aş putea trăi aproape oriunde.

— Credeam că-ţi place politica.

— Şi eu credeam la fel, zise ea. Dar acum nu mai sunt aşa de sigură. El se încordă, aşteptând-o

să spună mai mult.

— Mai e şi altceva, zise ea, hotărâtă acum să-i spună totul şi să vadă cum reacţionează. O dorea? O dorea cu adevărat? Trecuse atât de puţin timp, iar fantezia devenise realitate iar realitatea-fantezie. Asta era ceea ce o preocupa.

— Ce anume? întrebă el, simţind că i se taie respiraţia.

Spera să rămână, dar asta era ceva ce trebuia să hotărască ea însăşi. Trebuia ca ea să fie sigură că vrea asta. Şi el la fel.

— Slujba despre care ţi-am vorbit. De şef de birou. Cred că e a mea, dacă o vreau.

Inima lui David se opri. Ea îi spusese clar că slujba asta era scopul ei, pentru care se străduise atât, pe care şi-o dorise. Tot ce-i putea oferi el era o casă mică, într-o mică localitate fără magazine, un salariu de profesor şi doi copii. Cât de mult ar putea-o reţine aceste lucruri banale?

— David!

— Mă bucur pentru tine, Laney, zise el. Copiii se vor trezi la primele raze de soare:

Laney se abţinu cu greu să nu-i dea lacrimile, când îl văzu că-şi îndreaptă paşii spre uşă.

— David, zise ea din nou, când el se opri. Sărbători fericite!

— Sărbători fericite, Lane Drury! îi răspunse el politicos.

Norman Rockwell avusese o zi plină, se gândi Laney, când privi în jur prin camera de zi.

Două căpşoare cu ochi albaştri stăteau printre hârtii, funde şi cutii, iar tatăl lor se încruntă văzând dezordinea şi gunoiul. Ea ştia deja că el nu era prea satisfăcut în privinţa numărului de pachete trimise de bunici pentru nepoţi, dar ştia că nu le poate limita. Aşa încât privi cu indulgenţă cum se îngrămădesc hârtiile, iar Henry şi Gertrude şi chiar John cel lung aveau funde roşii la gât.

Singura care lipsea era Mabel, care îşi petrecuse toată dimineaţa cu familia, dar urma să vină ceva mai târziu. Abe făcuse pe cerbul lui Moş Crăciun, dând pachetele cui trebuia. Chiar şi Laney avea o mică grămadă lângă ea, dar le

păstra, nevrând să le desfacă încă, prelungindu-şi plăcerea şi curiozitatea.

După ce Abe şi Theo le desfăcură pe ale lor, toţi ochii se îndreptară spre ea, aşteptând.

Ea îl deschise mai întâi pe cel primit de la Theo, care se remarca prin scrisul copilăresc al numelui ei. Faţa lui nerăbdătoare o privea când ea dădu la iveală un portofel făcut de mână, cu o parte din el puţin cam strâmbă, dar pentru care autorul se străduise evident. Exclamaţia ei de plăcere îi făcu pe Theo să zâmbească fericit.

Cadoul lui Abe era un desen cu munţi şi lui Laney i se păru minunat. De la Mabel primise un fular tricotat, iar Laney se întrebă când avusese timp să-l facă.

În cele din urmă, îi desfăcu şi pe cel primit de la David. Era o cutie mică şi ea o deschise cu grijă, savurând fiecare clipă. Nu-şi putu reţine un zâmbet de satisfacţie, când dădu de un lănţişor de aur cu un mic unicorn tot de aur.

Fantezia lui David. Magicul lui David. Magicul în care începuse şi ea să creadă. Simţea

că i se opreşte răsuflarea, inima ei începând să bată puternic, mai ales când văzu în ochii lui aceeaşi emoţie pe care o văzuse în ochii lui Theo.

Doamne, cât de mult îl iubea, dar cum să-l convingă de asta? Poate prin reportajul ei.

Ceilalţi îşi desfăcuseră pachetele, iar mâna lui mângâia un exemplar legat în piele din David Copperfield. Dar ea mai avea ceva anume, pentru David.

Se întrebase mult dacă să i-l dea. Nesiguranţa o frământase, în timp ce se îmbrăca, dimineaţa. Dar dacă lui David n-o să-i placă? Dacă…

— Mai am ceva, zise ea zâmbind. Toate cele trei feţe priviră spre ea, iar ea i-l înmână lui David.

David privi curios la ea, apoi începu să citească tare: **Crăciunul în Valea Cade.**

„Timpul parcă s-a oprit în această frumoasă şi mică vale cuibărită în Appalachia. Toate astea s-ar fi putut petrece cu sute de ani în urmă, în Valea Cade, şi nu neapărat cu ocazia unui Crăciun în

epoca noastră modernă. S-ar fi putut petrece şi cu două sute de ani în urmă, când valea a fost descoperită de Jesse Cade.

Exista, de pe atunci, un sentiment de comunitate, de care oamenii erau conştienţi.

Acest sentiment există şi astăzi. O loialitate a fiecăruia faţă de ceilalţi, faţă de familie, faţă de locurile acelea care fuseseră căminul multor generaţii. Nimic n-a scimbat ospitalitatea dintotdeauna a a cestor oameni, dorinţa lor de a le oferi imediat ajutor celor în nevoie, de a împărţi puţinul pe care îl au. Valea Cade trece acum printr-o perioadă grea. Dar Crăciunul aduce bucuria şi generozitatea care lipsesc în comunităţile bogate.

Oamenii şi-au mai păstrat speranţa şi de acest Crăciun, deşi această speranţă începe să scadă, pentru că tinerii trebuie să plece prin alte părţi, ca să-şi poată câştiga existenţa.

Oamenii din Valea Cade văd cum comunitatea lor dispare cu încetul, dar ei îşi mai păstrează încă speranţa.

Mai speră că o compaie, o corporaţie oarecare, vreun organism guvernamental, vor descoperi adevărata bogăţie pe care ar putea-o oferi ei, oamenii de aici”. Reportajul continua în felul ăsta, iar David citea mai departe, privirea lui întâlnind-o din când în când pe a ei, trădând ceva din sentimentele lor. Când termină de citit, se îndreptă spre ea, îi puse mâinile pe umeri şi o sărută, de faţă cu Theo şi Abe şi Mabel.

— Se pare că-ţi place Valea Cade, zise el când termină. Ea nu putu decât să încuviinţeze dând din cap.

— Îţi place destul, ca să rămâi aici? întrebă Theo cu un zâmbet pe faţă.

— Eu aşa cred, zâmbi David. Şi asta e ceva ce trebuie să discutăm în particular, eu cu ea.

— Ai vrea, Laney? insistă Abe. Laney privi spre David.

— Încă n-am primit nicio invitaţie în această privinţă.

— Ba da, ai primit, exclamă Theo. Eu ţi-am cerut-o.

— Şi eu, zise Abe.

Dar atenţia lui Lane era îndreptată spre David. Avea o privire serioasă, iar ea ştia că-şi pune întrebări, la care, într-adevăr, trebuia să răspundă în particular.

Abia de-şi dădea seama de agitaţia din cameră, de o tuse, de un cot care era alături, de cei doi băieţi ce se strecurară tăcuţi din cameră.

David se aşază la masa de cafea, iar un muşchi de la gât i se mişcă. Laney simţi căldura apropierii lui, dar îi văzu nesiguranţa din privire, teama de a nu face vreo altă greşeală.

— Avem ceva de discutat? zise ea cu o voce ce tremura uşor.

— Ce-i cu slujba aia a ta? Vocea lui sună încordat. Ea încercă să zâmbească.

— Indiferent că e bună sau rea, m-am hotărât să resping oferta, zise ea.

— De ce?

— Întotdeauna pui atât de multe întrebări?

Lui Laney nu-i plăcu cum îi suna vocea, în timp ce repeta întrebarea pe care i-o pusese şi el

de atâtea ori.

— Am avut un profesor bun, replică el zâmbind. De ce? întrebă el din nou, în timp ce ochii lui priveau în jos spre părţile cele mai ascunse ale fiinţei ei, plini de dorinţă.

Cuvintele aproape că i se opreau în gât.

— Pentru că eu… Ezită puţin, apoi zise cu o voce puternică; Pentru că eu – eu vreau să privesc apusul soarelui.

El o luă de mâini.

— Un apus anumit?

— Ei bine, este unul deosebit, pe aici.

Degetele ei se mişcară în mâna lui, cu atâta dorinţă, încât tremurau. O respingea sau nu, dar trebuia să afle. David rămase nemişcat.

— Îţi pot oferi atât de puţin!

— Ba ai atât de multe de oferit, zise ea. Dragoste, şi râs şi muzică şi…

— Apusuri de soare.

— Şi apusuri de soare, fu ea de acord.

— Şi asta-i de ajuns?

— Dar ăsta-i numai începutul, zise ea.

Se gândea la lumea pe care o deschisese în faţa ei. O lume de o frumuseţe liniştită, de oameni atenţi, de o nemaiîntâlnită dragoste, de chipuri fericite, de visuri, de… fantezii ce devin realitate. Laney crezuse întotdeauna că lumea reală era mai bună. Întotdeauna şi-a bătut joc de visători şi întotdeauna fusese un martor, dar niciodată un participant.

Dar s-a terminat. Nu va mai rămâne un simplu spectator. Acum, voia să se arunce în vâltoarea vieţii, să o apuce şi să-i simtă gustul, să dea şi să primească, să… facă ceva deosebit.

Iar acum era timpul să înceapă. Era timpul să-şi asume riscul, primul mare risc, un risc uriaş.

— Te iubesc! zise ea, rostind aceste cuvinte pentru prima dată în viaţă. Întotdeauna o speriaseră aceste cuvinte, chiar faţă de mama ei, chiar faţă de Dean.

— Laney, şopti David. Eşti sigură? Eşti sigură cu adevărat? Ezită, apoi continuă: Am prins odată un fluture… era atât de minunat şi de liber… Laney simţi încordarea sufletească, dureroasă, ce

răzbătea din cuvintele lui.

— Eu nu sunt fluture, zise ea moale.

— Ce eşti, Laney? Ce eşti tu, de fapt? Ea îi căută privirea:

— Nu ştiu, zise ea, cinstit. Ştiu doar că, pentru prima dată în viaţă, simt că aparţin cuiva. Simt în mine căldură şi fericire.

Un zâmbet apăru pe faţa lui.

— Şi…?

Ea îi zâmbi la rândul ei.

— Şi asta-i!

— Iar cu drăcuşorii mei, ce-o să fie?

— Îmi plac, şi poate mai vin şi alţii, zise ea.

O bucurie puternică îi apăru pe chip. Şi un fel de linişte, pe care ea nu io mai văzuse niciodată pe faţă. Dar el nu putu rezista să nu-i pună şi ultima întrebare.

— Eşti absolut sigură?

— Cred că e singurul lucru de care am fost sigură vreodată, consimţi ea ruşinată, o recunoaştere întreruptă de nişte buze atât de blânde şi iubitoare, încât Laney simţi că întreaga

lume se topea sub sărutul lor. Sărutul deveni mai puternic şi parcă ea văzu răsăritul şi apusul de soare. Văzu stele căzătoare şi nove. Văzu astea în câteva momente şi înţelese cu adevărat sensul vieţii.

— Bănuiesc că o să rămână, zise Theo de la distanţă.

Un câine lătră. Pisica se frecă pe lângă glezna lui Laney şi ea auzi un chicotit, când buzele lui îi părăsiră gura.

— Te iubesc, Lane Drury, zise el, frecându-şi nasul de urechea ei.

— Ura, cred că o să rămână aici, zise Abe.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Ura, o să rămână, confirmă Theo.

David se lăsă liniştit pe spate, cu un zâmbet pe chip, şi privi spre fiii săi, înainte de a se întoarce spre Laney.

— Vrei să…?

Laney privi la cele trei chipuri rămase în aşteptarea răspunsului şi citi în ele dragoste.

Erau pline de dragoste. Un miracol de

dragoste. Cel mai măreţ dar dintre toate.

O ofertă pe care n-o poate refuza.

Epilog.

Decembrie 25.

Un Crăciun deosebit în Valea Cade.

Crăciunul fusese întotdeauna foarte iubit şi sărbătorit în Valea Cade, în fundăturile şi în fermele ei, în casele micuţe, cândva o parte dintr-o întreprindere minieră demult dispărută.

Dar, în acest an, locuitorii acestui loc unic, rămas din timpurile trecute, aveau un motiv în plus să se bucure.

Ei au citit săptămâna trecută că statul a hotărât să construiască aici un mare loc de recreere, un parc naţional, care va da posibilitatea unei noi investiţii şi a unor noi locuri de muncă.

Proiectul a fost anunţat după doi ani de muncă ai acestei comunităţi de oameni care au hotărât să nu lase orăşelul lor să moară.

** * **

David îşi puse o mână pe pântecele lui Laney, încântat de mişcările pe care le făcea pruncul.

Cealaltă mână lăsă jos un exemplar din Washington Times pe care-l citise.

— Nu e prea rău, pentru ultima ta rubrică, zise el cu satisfacţie.

— Oh, ei mai cumpără ocazional câte un ziar de duminică, zise Laney. Valea Cade devenise vestită în ultimul an, prin articolele ei pe teme locale. Seria de articole despre Appalachia şi oamenii ei se termina astăzi. Nu mai voia să suporte tensiunea ziarului, termenele scadente, mai ales acum, când familia ei urma să crească.

Şi tocmai semnase un nou contract cu o editură, pentru încă trei cărţi pentru copii, toate prezentând doi băieţi blonzi, cu ochi albaştri, o pisică cu trei picioare şi câinele Henry. Gertrude aproape că dispăruse din seria de poveşti, permiţându-i-se să se bucure de hibernare, la bătrâneţe.

Familia David Farrar ştia deja că bebeluşul o

să fie o fată. Iar Theo şi Abe îşi ieşeau din fire de emoţie.

Ei fuseseră însărcinaţi să găsească numele cel mai potrivit pentru copil. Şi acum îl găsiseră.

Toată dimineaţa, fuseseră agitaţi la culme şi, în cele din urmă, erau gata să-l anunţe:

— Marry! exclamă Theo.

— Pentru că Laney a venit la noi de Crăciun, adăugă Abe, aruncându-i lui Theo o privire mustrătoare, pentru că se grăbise să anunţe hotărârea lor solemnă.

David o privi pe Laney, iar ea se simţi încălzită de bucuria liniştită din ochii lui.

— E perfect, spuse ea, gândindu-se că ziua de Crăciun va fi totdeauna cea mai frumoasă zi, într-o viaţă plină deja de minunăţii.

— Absolut perfect, adăugă ea, privirea ei; întâlnind privirile celor trei feţe bărbăteşti iubite, cu obraji cu gropiţe.

— E perfect, zise şi David, şi era clar că nu se referea doar la numele copilului.

Sfârşit…